

בעזהש"ת

סֵפֶר

אֶזְרָה הָאֶזְרָה

הַמִּכְבֵּת

כְּסֵפֶר הַקְּדוֹשׁ

לְקוּטֵי מוֹהַר"ן

עַל הַתּוֹרָה וּמוֹעֲדֵי הַשָּׁנָה

מֵרַבְּנֵי נַחֲמָן מְבַרְסֵלַב ז"ע"א

עִם לְקוּטֵי הַתּוֹרָה

פְּרָשַׁת פִּי תֵצֵא

אֶזְרָה
הָאֶזְרָה

רבינו נחמן מברסלב

זי"ע"א

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפלות

גליון 232

פרשת פי תצא

שנת תשפ"ג לפ"ק

לזכר עולם יהיה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל
נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

יופיע בעז"ה בימים הקרובים
- הגליון המיוחד -

אור האורות

אלול - התשרי

עם לקוטי תפלות

האור האורות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לחיות

באור הפרשה

עם תורה
דעתיקא סתימאה

דערנידא
לאתגליא
לעתידי-לבא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

052.763.1800

B48148@gmail.com

פְּרִשְׁתַּי בִּי תִצַּא

"בִּי תִצַּא לְמַלְחָמָה עַל אֵיבִיךָ, וְנִתְּנֹה ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ, וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" (דְּבָרִים כ"א, י)

וְעַל-כֵּן בְּשָׁעוֹשֵׁינִי מִשְׁאֵי-וּמַתָּן - צָרִיךְ שִׁיקְשֵׁר מַחְשְׁבֹתוֹ רַק בְּהַתּוֹרָה וְהַדְּיָנִים הַמְּלַבְּשִׁים שָׁם.

וּמִי שֶׁעוֹקֵר הַמִּשְׁאֵי-וּמַתָּן מִן הַתּוֹרָה, וְנוֹפֵל אֶל הַמִּשְׁאֵי-וּמַתָּן בְּעֵצְמוֹ, וְאִינוֹ מְקַשֵּׁר מַחְשְׁבֹתוֹ אֶל הַתּוֹרָה הַמְּלַבְּשֵׁת שָׁם - אֲזִי עֲנִשׁוֹ: שְׁאֲחַר-כֵּךְ הוּא צָרִיךְ לְדוֹן בְּדִין תּוֹרָה, וְאֲזִי צָרִיךְ לְחַזֵּר וּלְהִבִּיא, כָּל הַדְּבָרִים, וְכָל הַמַּחְשְׁבוֹת, וְכָל הָעִסְקִים, שֶׁהֵיחָ לֹא בְּשַׁעַת הַמִּשְׁאֵי-וּמַתָּן מִתְּחַלְּתוֹ וְעַד סוּפוֹ - צָרִיךְ לְהִבִּיא הַכֹּל אֶל הַתּוֹרָה.

דְּתִינְנוּ: שֶׁצָּרִיךְ לְחַזֵּר וּלְסַפֵּר הַכֹּל לְפָנַי הַדְּיָנִים, וְהֵם פּוֹסְקִים עַל זֶה דִּין תּוֹרָה.

וְאֲזִי מֵרָאִים לֹא: שֶׁכָּל הַמִּשְׁאֵי-וּמַתָּן הוּא תּוֹרָה, וְשֶׁאֵין הַדְּבָר כִּמוֹ שֶׁהוּא סֶבֶר מִתְּחַלָּה שֶׁאֵין בְּהַמִּשְׁאֵי-וּמַתָּן תּוֹרָה, בִּי הֲלֹא רָאָה בְּעֵינָיִךְ: שֶׁכָּל דְּבָרֵי הַמִּשְׁאֵי-וּמַתָּן כְּלָם הֵם תּוֹרָה, בִּי עֲכָשׁוּ נַעֲשֶׂה מִהַכֹּל דִּין תּוֹרָה.

בִּי בּוֹדָאִי הוּא צָרִיךְ לְהִבִּיא כָּל הַדְּבָרִים, אֲפֹלוּ כָּל הַמַּחְשְׁבוֹת, לְפָנַי הַדְּיָנִים - בִּי אִם חָסֵר אֵיזָה דְּבוּר אוֹ מַחְשְׁבָה, יִתְקַלְקַל הַדִּין-תּוֹרָה.

וְהַכֹּל לְפָנַי הַפְּגָם, בִּי יֵשׁ אֶחָד שֶׁאֵין עֲנִשׁוֹ רַק שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן, אֲבָל זֹכָה בְּדִין, רַק שֶׁמֵּרָאִין לֹא שֶׁפָּגַם.

אֲבָל יֵשׁ אֶחָד שֶׁעוֹקֵר יוֹתֵר הַמִּשְׁאֵי-וּמַתָּן מִן הַתּוֹרָה, אֲזִי עֲנִשׁוֹ יוֹתֵר, שֶׁגַּם אִינוֹ זֹכָה בְּדִין.

א.

(ח"א קז)

"בִּי תִצַּא לְמַלְחָמָה עַל אֵיבִיךָ, וְנִתְּנֹה ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ, וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" (דְּבָרִים כ"א, י). פְּרוּשׁ: "בִּי תִצַּא לְמַלְחָמָה עַל אֵיבִיךָ" - שֶׁהוּא ה' יִצְרֵה-הָרַע.

"וְנִתְּנֹה ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ" - כְּלוּמַר: ה' יִצְרֵה-הָרַע 'יָתֵן', כִּמוֹ 'מְסוּר', "אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ בְּיָדְךָ", עַל דְּרָךְ: "צַדִּיק מוֹשֵׁל בִּירֵאת אֱלֹהִים" (שְׁמוּאֵל-ב כג, ג).

נִוְתַנְתָּ הַתּוֹרָה עֲצָה עַל זֶה: "וְשָׁבִיתָ שְׁבִי" - כְּלוּמַר: עִם מַה שֶׁהוּא רוֹצֵה לְהַתְּגַבֵּר עָלֶיךָ, הֵינִי בִּצְדָלוֹת' - בְּזֶה תִתְּגַבֵּר עָלָיו - הֵינִי שֶׁתֹּאמַר לֹא: "אֵיךְ אֲנִי מוֹשֵׁל כְּשֵׁישׁ לִי גֵאוּה, וְאֵין הַקְּדוּשָׁת-בְּרוּךְ-הוּא שׁוֹרָה עִמִּי"? - וְדִי לְמַבִּין.

ב.

(ח"א רפ)

מִי שֶׁצָּרִיךְ לְדוֹן לְפָנַי דְּיָנִים בְּדִין-תּוֹרָה - זֶה לֹא עֲנִשׁ וְנִקְמָה שֶׁהַתּוֹרָה נִוְקַמְתָּ בּוֹ.

בִּי בְּאֵמַת: כָּל הַמִּשְׁאֵי-וּמַתָּן הוּא תּוֹרָה, בִּי לְמַשָּׁל הַדִּין "הַמַּחְלִיף פָּרָה בְּחִמּוֹר" (בְּבִא-מִצִּיעָא פ"ח מ"ד), הוּא תּוֹרָה. וּמְכַל-שֶׁכֶּן כְּשֶׁעוֹשֵׁינִי הַדְּבָר בְּעֵצְמוֹ, הוּא בּוֹדָאִי תּוֹרָה (בְּשֵׁם הַבַּעַל-שֵׁם-טוֹב ז"ל).

כי באמת כשעושים משא-ומתן, צריך שיהיה רק היצוגית המהשבה בתוך המשא-ומתן, אבל פנימיות מהשבתו, צריך לקשר אל התורה.

גם צריך 'אמונה' בהמשא-ומתן, ש"ישא ויתן באמונה" (שפת לא.), ויהיה הדבור דבור אמת.

כי 'משא-ומתן' הוא בחינות: שמנשאין ומרימין הדבר, ונותנין ומשיבין אותו למקומו. כי יש קדשות נפולות, ניצוצות שנפלו. ועל-ידי 'משא-ומתן': מנשאין ומרימין אותו, ונותנין אותו למקומו.

ועקר ברור הניצוצות מן הקלפות, הוא על-ידי 'אמונה' וכו', ועל-פני צריך לעשות משא-ומתן באמונה, שעל-ידי האמונה מעלין הניצוצות.

גם על-ידי שמקשר פנימיות מהשבתו אל התורה - מקבלת האמונה פה לברר הניצוצות מן הקלפות ולעלות מהם. כי בלא זה הפה, היה אפשר שיתאחזו גם הם בעצמן בהאמונה חס-ושלום. ואזי נעשית 'מלחמה', כי צריך ללחם עמהם להוציא הניצוצות מהם.

וזה פרוש (דברים כא, י): "כי תצא למלחמה על איביך, ונתנו ה' אלקיך בידך, ושבת שבי" וכו'.

"כי תצא" - זה בחינות 'משא-ומתן', בחינת (דברים לג, יח): "שמח זבולך בצאתך ויששכר באהליך". כי 'משא-ומתן' נקרא בחינת 'צאתך' - כי אף-על-פי שזבולך ויששכר שזים, מחמת שזבולך היה מספיק ליששכר, ונאמר עליו: "שמח זבולך" - על-פליזה נקרא: 'צאתך'.

ויששכר: 'אהליך' - כי אף-על-פי שגם המשא-ומתן היא עבודה גדולה, כי הוא מספיק התלמיד-חכמים - אף-על-פייכן, עבודת התורה, בחינת 'יששכר באהליך' - היא פנימיות יותר, למעלה מעבודת המשא-ומתן.

וכן כל מדרגה שלמטה, נקראת: 'צאתך' - נגד המדרגה שלמעלה ממנה, שנקראת: 'אהליך'. - ואפלו מי שעובד השם-יתברך בדבקות - עם-פליזה, נגד המדרגה שלמעלה ממנה עוד, נקרא אפלו 'דבקות': 'צאתך'.

וזהו: "כי תצא" - הינו בחינת ה'משא-ומתן'.

"למלחמה על איביך" - כי אז הוא שעת מלחמה עם האויבים פנ"ל, כי צריך לברר ולהעלות הניצוצות מהם פנ"ל.

"ונתנו ה' אלקיך בידך" - זה בחינת 'אמונה', כמו שפתיב (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה" - כי על-ידי 'אמונה', מעלין הניצוצות פנ"ל.

"ושבת שבי" - זה בחינות 'התורה', כמו שפתיב (תהלים סח, יט): "עלית למרום שבת שבי", פנ"ל.

ג.

(ח"ב פב)

לפעמים הולך להאדם 'שלא-כסדר', כי שלמות כל הדברים, אינו אלא כשהם מיחדים ומקשרים בו יתברך.

כי השלמות והמלוי הוא החיות. כי איבר שנסתלק ממנו החיות, אזי נקרא 'חסרון'. וה'חיות' היא ה'מחין' וה'שכל', כמו שפתיב (קהלת ז, יב): "והחכמה תחיה" וכו'.

וְה'חֲכָמָה', הוּא בְּחִינַת מ'ה', 'כַּח מ'ה', 'מָה' חֲיִינוּ מָה בְּחִינּוּ".

ו'מ'ה' 'ה' ה' הוּא 'אָד"ם' וְכוּ', כִּי "לִית אָדָם בְּלֹא אֶלֶף" (זוהר), הֵינּוּ הַיְיָ ה' בְּמִלּוּי אֶלְפִין. הֵינּוּ: הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא חֵיוֹת שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (נְחֻמְיָה ט, ו): "וְיָאֵתָה מְחִיָּה אֶת כָּלֶם".

וּכְשֶׁרוּאָה אָדָם בְּעֵצְמוֹ, שֶׁהוֹלֵךְ לוֹ 'שְׁלֵא-כְסֻדְר' - יָדַע שֵׁישׁ לוֹ 'גְּדֻלוֹת', הֵינּוּ: "אֲנִי אֶמְלֹךְ!" - יַעֲשֶׂה תְּשׁוּבָה וַיִּשְׁפִּיל עֵצְמוֹ, וַיְהִיָּה בְּבַחֲיַנַּת מ'ה', וְאִי יִחַזר לִילֵךְ לוֹ כְּסֻדְר.

וּכְשֶׁהוֹלֵךְ לְאָדָם 'שְׁלֵא-כְסֻדְר' - זֶהוּ 'הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן', אֲנִי רוֹצֵה שְׂיִהְיֶה כֵּן הַדְּבָר, וְהַדְּבָר לְהַפְּךָ 'שְׁלֵא-כְסֻדְר'. וְזֶה בְּחִינַת מ'לְחָמָה' - כִּי כָּל מ'לְחָמָה' הוּא 'הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן', בְּחִינַת 'שְׁלֵא-כְסֻדְר'.

וְזֶהוּ (דְּבָרִים כ"א, י): "כִּי תֵצֵא לְמִלְחָמָה" - כְּשֶׁהוֹלֵךְ לָךְ 'שְׁלֵא-כְסֻדְר', הֵינּוּ 'הַתְּנַגְּדוֹת הַרְצוֹן'.

"וּנְתַנּוּ ה' אֶלְמִיָּה בְיָדְךָ" - שְׂיִתְבַטֵּל כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת שֶׁהֵם נִגְדָּה רְצוֹנָה, שְׂיִלְכֵךְ לָךְ 'כְּסֻדְר' בְּרְצוֹנָה.

אֵימָתִי? - כִּד "וְשָׁבִית שְׁבִיו" - כְּשֶׁתְּהִיָּה בְּבַחֲיַנַּת מ'ה', כְּשֶׁתִּמְשִׁיךְ לָךְ 'אֶלְקוּת', הַיְיָ בְּמִלּוּי אֶלְפִין. וְזֶה פְרוּשׁ: "מְחַשְׁב"ה, חֶשֶׁב מ'ה" (זוהר בְּרֵאשִׁית כ"ד; תְּקוּנֵי-זוהר קי"ב). כְּשֶׁתִּקְשֶׁר תְּמִיד בְּמַחְשַׁבְתְּךָ אֶלְקוּתוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת: "מְלֹךְ אֲסוּר בְּרֵהֻטִים" (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו), "בְּרֵהֻטִי מַחִין דִּילְךָ" (תְּקוּנֵי-זוהר כ"א: קמ"ד).

וְזֶהוּ: "וְשָׁבִית שְׁבִיו" - שֶׁתִּמְשִׁיךְ מ'ה' בְּתוֹךְ מַחְשַׁבְתְּךָ, שֶׁתִּקְשֶׁר אֶלְקוּתוֹ

בְּמַחְשַׁבְתְּךָ - כִּי כָּל דְּבָר שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמְּקוֹם גְּבוּהָ נִקְרָא 'שְׁבִי', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים סח, יט): "עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִיו" - וְעַל-יְדֵי-זֶה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְכָל הַרְצוֹנוֹת נִגְדָּה רְצוֹנָה.

[לְקוּוֹטֵי-מוֹהַר"ן ח"ב ס: עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, מִמְּשִׁיבִין אוֹתוֹ כְּבִיכּוֹל. וְלִהְיֶיךָ נִמְשָׁךְ הָאֶלְקוּת, לְתוֹךְ מַחַ הַשּׁוֹמֵעַ. וְאֶף-עַל-פִּי שְׁזָהוּ תְּפִיסָה כְּבִיכּוֹל, בְּבַחֲיַנַּת (שִׁיר-הַשִּׁירִים ג, ו): "מְלֹךְ אֲסוּר בְּרֵהֻטִים" - "בְּרֵהֻטִי מַחִין" (תְּקוּנֵי-זוהר כ"א: קמ"ד). 'אֲסוּר' דִּיקָא - שֶׁמָּה שֶׁנִּמְשָׁךְ אֶלְקוּתוֹ יִתְבַרֵךְ כְּבִיכּוֹל 'בְּרֵהֻטִי מַחִין', הוּא בְּחִינַת 'תְּפִיסָה', בְּחִינַת (תְּהִלִּים סח, יט) "שְׁבִיתָ שְׁבִיו", אֶף-עַל-פִּי-כֵּן הוּא נִיחָא לְהַשִּׁיב יִתְבַרֵךְ, שְׂיִהְיֶה נִמְשָׁךְ כְּבִיכּוֹל עַל-יְדֵי הַתּוֹרָה, אֶף-עַל-פִּי שֶׁהוּא בְּחִינַת תְּפִיסָה].

"וּבְכַתָּה אֶת אָבִיָּה וְאֶת אִמָּה יֵרַח יָמִים"
(דְּבָרִים כ"א, יג)

ד.

(לְקוּוֹטֵי-הַלְכוּת, פְּרִיָּה-וּרְבִיָּה וְאִישׁוֹת ג, י"ד)

וְזֶהוּ בְּחִינַת אֲסוּר לְהַתְּחַתֵּן בְּעַבּוּ"ם. כִּי הֵם בְּחִינַת יְגוֹן וְאֲנַחָה וְכוּ', וְאִין בְּנוֹ כַּח לְהַמְתִּיק הַיְגוֹן וְאֲנַחָה שֶׁל הָעַבּוּ"ם.

כִּי גַם בְּהִיחּוּד שֶׁל יִשְׂרָאֵל, צָרִיכִין הַתְּגַבְּרוֹת גְּדוֹל, שְׂיִזְכֶּה שְׂיִהְיֶה זּוּגוֹ בְּקִדְשָׁה גְּדוֹלָה, שְׂיִזְכֵּל לְהַכְנִיעַ הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׂמְחָה.

כִּי עַקֵּר 'תְּאֻוֹת-הַמְּשָׁגֵל', בָּא מִבְּחִינַת עֲצָבוֹת יְגוֹן וְאֲנַחָה. וְצָרִיכִין לְהַתְּגַבֵּר מְאֹד לְקַדֵּשׁ עֵצְמוֹ לְשַׁבֵּר תְּאֻוָּה הַגְּשָׁמִיית, בְּחִינַת יְגוֹן וְאֲנַחָה, וְלִדְבֹק עֵצְמוֹ בְּקִדְשָׁה הָעֲלִיוֹנָה, בְּחִינַת שִׂמְחָה. וְאִי יִזְכֶּה לְהַמְתִּיק הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְהַפְּכוֹ לְשִׂמְחָה, שְׁזָהוּ עַקֵּר בְּחִינַת 'קִדְשַׁת הַבְּרִית'.

"כִּי אֶת הַבְּכֹר וְכוּ' יַבִּיר לָתֵת לוֹ פִּי שְׁנַיִם"
(דברים כא, יז)

ה.

(ח"א ב, ב)

יוסף ששמר את הברית, נטל את ה'בכורה', שהוא בחינת עבודת התפלה, בחינות "פִּי שְׁנַיִם" (דברים כא, יז).

כִּי ה'תפלה' הוא "פִּי שְׁנַיִם" - שיש בהם: א) 'שבחו של מקום'. ב) ו'שאלת צרכיו'.

והוא בחינות (תהלים קמט, ו): "וְחָרַב פִּיפִיּוֹת בִּידָם", בחינות 'שתי פיזות', בחינות 'פִּי שְׁנַיִם'. ונטל מראובן על-ידי "שחלל יצועי אביו" (בראשית מט, ד; דברי הימים א ה, א) - כִּי היא תלוי ב'שמירת הברית'.

ו.

(ח"א יט, ה)

'אלישע' היה יורש מ'אליהו' רוח הקדש, ועל-ידי-זה היה מקבל ממנו 'שלמות לשון-הקדש', בבחינת (מלכים ב, ט): "וַיְהִי נָא פִּי שְׁנַיִם בְּרוּחַךְ אֵלַי".

"פִּי שְׁנַיִם", הינו 'לשון-הקדש' - כִּי "שְׁנַיִם מְקַרָּא וְאַחַד תְּרַגְּוִם" (ברכות ח), על-ידי-זה פתיב בה (שם ד, ט): "אִישׁ קָדוֹשׁ עֹבֵר עָלֵינוּ תְּמִיד" - "שְׁלֹא רָאֵתָה קָרִי עַל סְדִינּוֹ" (ברכות י), כִּי עַל-יְדֵי 'שְׁלֹמוֹת לְשׁוֹן-הַקֹּדֶשׁ', נצולין מ"מקרה לילה" (דברים כג, יא), וזוכין ל'תקון הברית'.

ז.

(ח"א נח, ה)

כְּשֶׁמְכַנֵּיעַ כָּל הַצָּרִים הַרוֹדְפִים אַחֲרַי חֲלוּשֵׁי כַח שְׂבִי שְׂרָאֵל, וּמְכַנֵּים אוֹתָם לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ - עַל-יְדֵי-זֶה

אָבֵל 'בֵּת אֵל נִכְר' (מלאכי ב, יא) - היא עֵצָם הַיְגוֹן וְאַנְחָה, אֲשֶׁה זֹנָה, בְּחִינַת (קהלת ז, כו): "מֵר מְמוֹת" וְכוּ', בְּחִינַת (משלי ב, יח): "כִּי שָׁחָה אֵל מוֹת בֵּיתָה". וְאִין כַּח בֵּיד יִשְׂרָאֵל לְהַמְתִּיק תְּקוּף הַיְגוֹן וְאַנְחָה שְׁלָהֶם.

וְעַל-כֵּן אָסוּר לְהִתְחַתֵּן עִמָּהֶם - כִּי אִין בְּנוֹ כַּח לְהַפְכֶם אֵל הַקֹּדֶשׁ, לְבְחִינַת שְׂמָחָה, אֲדַרְבָּא! יִתְגַּבֵּר בּוֹ בְּחִינַת הַיְגוֹן וְאַנְחָה, שֶׁהוּא תְּקוּף הַסְטֵרָא-אַחֲרָא, וְתַעֲקְרוּ מִשְׁנֵי עוֹלָמוֹת חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

וְזֶה שְׁנֵאמַר ב'פֶּת־תֹּאֵר' (דברים כא, יג): "וּבְכַתָּה אֶת אֲבִיָּה וְאֶת אִמָּה יֵרַח יָמִים". וְאָמְרוּ רַז"ל (ספרי שם): "כְּדֵי שֶׁתֵּהֵא בֵּת יִשְׂרָאֵל שְׂמָחָה, וְזוֹ עֵצָבָה".

כִּי 'בֵּת יִשְׂרָאֵל' - אֲחִיזָתָה בְּבְחִינַת שְׂמָחָה, בְּחִינַת (זכריה ב, ט): "שְׂמָחִי וְגִילִי בֵּת צִיּוֹן", כִּי הִיא מְשַׁדֵּשׁ נִשְׁמַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם עֵצָם הַשְׂמָחָה.

רַק מַחֲמַת שְׂאֵחַר כַּמָּה הַשְׁתַּלְשְׁלוֹת מְשַׁתְּלֵשֵׁל מִבְּחִינַת סְטֵרָא-דְּנוּקְבָא, אֲחִיזַת הַיְגוֹן וְאַנְחָה - עַל-כֵּן צָרִיכִין קֹדֶשׁה יִתְרָה, כְּדֵי לְהַמְתִּיק הַדִּין הַנֶּאֱחָז שֶׁם, כְּדֵי שְׁלֹא יִתְאַחַז חֲסִי-וְשָׁלוֹם הַיְגוֹן וְאַנְחָה, שֶׁהוּא אֲחִיזַת הַסְטֵרָא-אַחֲרָא, שֶׁהוּא הַתְּגַבְּרוֹת הַתְּאוּהָ חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

אָבֵל 'בֵּת עִבּוֹ"ס' - היא בְּחִינַת עֵצָם הַקְּלָפָה, שְׂשֻׁמָּה עַל שֵׁם הָעֵצָבוֹת וְהִלְלָה בִּידוּעַ, שֶׁהִיא בְּחִינַת יְגוֹן וְאַנְחָה, וְעַל-כֵּן אָסוּר לְהִתְחַתֵּן עִמָּהֶם.

נמצא שזה החיות דלעלא, הוא חיותם ממש, ונתאחדים ונתחבקים גם כן עם זה הרוח, באחדות גדול.

ועל-ידי-זה אם זוכה, יכול לקבל "פי שנים" - פי הצדיק שהגיע זמנו להפטר מן העולם, נסתלק על-ידי האחדות שנתאחד עם הרוח דלעלא. אבל התלמידים שעדין לא הגיע זמנו, אזי אדרבה נשאר אצלם הרוח דלעלא, לגדל האחדות שנתאחד מאד עם הרוח דלתתא, פי אי-אפשר להם להתפרד עוד זה מזה (עין עוד בפנים).

ויש הסתלקות מדרגא לדרגא, שהוא גם כן בחינות הסתלקות. והתלמיד שמקשר כל-כך, שמרגיש בעצמו כל העליות וירידות של רבו - אזי יכול לזכות ל"פי שנים" בעת ההסתלקות.

פי בכל עת של ההסתלקות, מאיזה בחינה שהוא - אזי הוא בחינת ירידת והתגלות הרוח דלעלא בבחינה הנ"ל. וההתגלות הוא כפי בחינת ההסתלקות. ובשעת ההסתלקות לגמרי, יורד ונתגלה לגמרי.

וזוה בחינות 'הקבלת פני רבו, שצריך להשתדל תמיד להקביל פני רבו - פי פן ואולי עכשו הוא עת של בחינת 'הסתלקות'. ואם יזכה, יקבל אז הארה גדולה בבחינת "פי שנים", כנ"ל.

וכשמקבל 'פי שנים' - אזי אפשר שיתפלל בכונה, ויעשה עבודות וצדקות - יותר מרבו. והכל על-ידי בחינות רוח של רבו, בבחינת: "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי", "ברוחך דיקא, כנ"ל.

זוכה לחדש חודשין דאורייתא בשבת על חד תרין, בבחינת "לחם משנה" (שמות טז, כב), בחינת "משנה תורה", בחינת "חרב פיפיות" (תהלים קמט, ו).

ועל-ידי ה"חרב נקמת" (ויקרא כו, כה), זוכה ל"פי שנים" (דברים כא, יז), בחינת "לחם משנה" (שמות טז, כב).

ת.

(ח"א סו, א)

אפשר שיהיה התלמיד גדול מהרב, דהינו שיהיה לו "פי שנים" רבו, ואף-על-פי-כן הכל יהיה בכחו של רבו.

וזוה בחינת (מלכים ב, ט): "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי" - "ברוחך דיקא. שעל-ידי בחינת הרוח עצמו של אליהו רבו, יהיה לו "פי שנים" כמותו.

פי איתא (זהר נח נט:): "שיש להצדיק בחינת שני רוחות: רוח לעלא, רוח לתתא. רוחא חד בעלמא דין, ורוחא חד בעלמא-דאתי". בחינת: חיות למעלה, וחיות למטה. והרוח והחיות שלמעלה הוא גדול מאד מאד. והתלמידים הם עם הצדיק משרש אחד וכו'.

ובשעת הסתלקות - יורד ונתגלה למטה הרוח והחיות דלעלא, ונתחבק ונתאחד יחד עם הרוח דלתתא באחדות גדול, ונתגלה הארה גדולה מאד.

ועל-כן הוא דבר גדול מאד וטובה גדולה - להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו.

ולתלמידים, מגיע הארה גדולה מאד אז ביותר - פי מחמת שהם תלויין בהצדיק ויונקים משרש אחד,

קה(ז): "היום אומר לו עשה כך, והיום אומר לו עשה כך עד וכו'".

שהכל על-ידי סברות שקר ותמורות, בחינת היכלי התמורות, שכל פחם הרע הוא על-ידי תמורות, שמחליפין וממירין רע בטוב וטוב ברע, בבחינת (ישעיה ה, ט): "הוי האומרים לרע טוב ולטוב רע, שמים חשך לאור ואור לחשך" וכו', שמשם כל הבלבולים וכל התאוות, וכל מיני מחלקת והסתות ופתויים וסברות של שקר וכו'.

"זולל וסבא" (דברים כא, ט)

יא.

(ח"א יז, ג)

התקון להכניע ולבטל הפסילות השכל' - הוא על-ידי בחינת מזבח' וכו', הינו בחינת אכילה, פי "שלקנו של אדם מכפר במזבח" (ברכות נה.). ועל-בן על-ידי אכילה בכשרות' - נכנע הפסילות, ונתרומם השכל'.

אבל כשאוכל כ'זולל וסבא" (דברים כא, ט), שזה בחינת פגם המזבח' - אזי יונקים הקלפות, דהינו הפסילות, יותר מהראוי, ואזי מתגבר הפסילות על השכל'.

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

מצות השבת אבדה' -

יב.

(ח"א ה, בסוף)

עקר התגברות הגבורות, אינו אלא על-ידי חסדים. וצריך לאכללא שמאלא

ט.

(ח"ב טו)

הצדיקהאמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'. וזה

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעל-ידי צדקה, נעשה הפה של הצדיק כנ"ל.

והצדיק הוא בחינת (דברים לג, יז): "בכור שורו הדר לו", ו"בכור נוטל פיו שנים" (דברים כא, יז; בבא-בתרא פ"ח מ"ד; בכורות פ"ח מ"ט), הינו: שדבור פיו הקדוש יש לו שני משמעות.

ומזה בא: שיש פה ויניקה להצבועים לינק מהם, להפך דבריהם אל השקר שלהם, מאחר שהדבור הקדוש בעצמו יש לו שני משמעות, בבחינת "פי שנים".

שמחמת ההתפארות של אלו הצדיקים הגדולים שיוצא מפיהם הקדוש - מזה בא: שנמצאים צבועים שקרנים' שמתדמים עצמן בקוץ, ומתפארים עצמן גם-כן, ממש באלו הלשונות של 'התפארות' שיוצא מפה קדוש של הצדיק האמת.

"פי יהיה לאיש בן סורר ומורה" (דברים כא, יח)

יג.

(לקוטי-הלכות, ברפת-הודאה ו, יב)

כל לשון המראה' ומרידה', בחינת: "סורר ומורה" (דברים כא, יח) - הוא על שם התמורות, שמשם הביאו הרבה לידי 'המרה' ממש רחמנא-לצלן, בבחינת (שבת

בִּמְיִנָּא. וְאִי-עַל-פִּי-כֵן צָרִיךְ לְאֶקְדָּמָא אֵת הַיְרָאָה, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר עַל אַבְדָּתוֹ". (קדושין ב: - דרכו של איש לחזור אחר אשה. משל לאדם, שאבדה לו אבדה וכו').

פרוש: כִּי 'אֶהְבֵּה' הוּא בְּחִינַת 'אִישׁ', וְ'יְרָאָה' הִיא בְּחִינַת 'אִשָּׁה'. וְעַל-כֵּן צָרִיךְ לְהַקְדִּים אֵת הַיְרָאָה, כִּי אִזּוּ תְּבוּא אֵלָיו הַ'אֶהְבֵּה' מִמִּילָא, כִּי הַ'אֶהְבֵּה' הוֹלֶכֶת וּמַחְזֶרֶת אַחֵר הַיְרָאָה תְּמִיד, כִּי "בַּעַל אַבְדָּה מַחְזִיר אַחֵר אַבְדָּתוֹ" כַּנ"ל.

יג.

(ח"א ר"ו)

הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ דָּרְכּוֹ לְקִרְוַת הָאָדָם תַּכְּף בְּשֵׂרָאָה שְׂתוּעָה מִדֶּרֶךְ-הַשֶּׁבֶל וְכוּ'.

וּבְשַׁעֲדֵין לֹא נָטָה הַרְבֵּה מִדֶּרֶךְ-הַיֵּשֶׁר - אִזּוּ אֶפְשָׁר לוֹ בְּקַל לָשׁוּב, מִחֲמַת שֶׁהוּא מְפִיר עֲדִין הַקּוֹל וְרָגִיל בּוֹ, כִּי זֶה סְמוּךְ הָיָה אֶצֶל הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְעֲדִין לֹא שָׁכַח הַקּוֹל.

אָבֵל בְּשִׁפְכּוֹ נָטָה הַרְבֵּה מִהַדָּרֶךְ - אִזּוּ כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְקָשָׁה לוֹ אִזּוּ לָשׁוּב.

כְּמִשְׁלַל הַרוּעָה שְׂתַעָּה אֶצְלוֹ שֶׁהַמַּהְדָּרֶךְ. וּכְאִשֶּׁר לֹא תַעָּה הַרְבֵּה עֲדִין, אִזּוּ מְפִיר קוֹל הַרוּעָה, וּכְשֶׁהַרוּעָה קוֹרָא אוֹתוֹ, הוֹלֵךְ אַחֲרָיו תַּכְּף.

אָבֵל בְּשִׂתְעָה הַרְבֵּה מִהַדָּרֶךְ - כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַרוּעָה וְאִינוּ מְפִיר בּוֹ, וְגַם הַרוּעָה מֵיֵאֵשׁ עוֹד מְלַבֶּקְשׁוֹ, מִחֲמַת שֶׁזֶה זְמַן רַב שְׂתַעָּה מֵאֵתוֹ.

וְדַע: שְׂאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַמְקַלְקְלִים וְהַתּוֹעִים, כְּשֶׁאָדָם תּוֹעָה בָּהֶם חִס־וְשָׁלוֹם הַרְבֵּה מְאֹד, אֶפְשָׁר לְפַעֲמִים שְׂתַעָּה מְאֹד וְיִלְךְ בְּאֵלוֹ הַדְּרָכִים הַנְּבוֹכִים.

וְאִזִּי דִיקָא מְרַב תְּעוֹתוֹ בָּהֶם - יִתְהַפֵּךְ וְיָשׁוּב עַד שְׂיִהְיֶה סְמוּךְ מְאֹד לְמַקְוֵמוֹ הַרְאֵשׁוֹן, וְלֹא יִהְיֶה רַק הַרְחָק מְעַט בֵּינֵנוּ לְבֵין מְקוֹמוֹ הַרְאֵשׁוֹן, וּבְקַל עַל-יְדֵי נְפִיּוֹן קַל יָשׁוּב עוֹד לְמַקְוֵמוֹ.

אָבֵל כְּשֶׁהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ קוֹרָאוֹ וּמְזַמֵּן לוֹ הַנְּפִיּוֹן, אִינוּ מְפִיר בְּקוֹל, וְאִינוּ חוֹשֵׁשׁ לָשׁוּב לְמַקְוֵמוֹ.

וְזֶהוּ הַחֲלוּק שְׂבִין "עוֹל יָמִים" [נַעַר] (ישעיה סה, כ) לְ'זִקְנוֹ' - כִּי מִי שְׂעֵדִין בְּבַחֲרוּתוֹ וְעֲדִין לֹא הִזְקִין בְּחֻטְאָיו, אֶפְשָׁר לוֹ יוֹתֵר לָשׁוּב מִהַזְּקוֹ, מִחֲמַת שְׂעֵדִין הוּא סְמוּךְ וְלֹא שָׁכַח אֵת הַקּוֹל הַקְּרִיאָה.

עַל-כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְבַקֵּשׁ מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ: "שְׂיִמְהַר לְבַקְּשׁוֹ לְהַחְזִירוֹ אֵלָיו, כִּלְזִמְן שְׁלֵא שָׁכַח עֲדִין לְגַמְרֵי קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת!"

וְזֶה מֵה שְׂבַקְשׁ דָּוִד הַמֶּלֶךְ עַל-יַד-הַשָּׁלוֹם (תהלים קיט, קעו): "תַּעֲיִתִי כְּשֶׁה אַבְדָּ" - הֵינֵנוּ: שְׂתַעֲיִתִי מִהַדָּרֶךְ-הַיֵּשֶׁר, כְּשֶׁה אוֹבֵד הַנּוֹטָה מִהַדָּרֶךְ.

עַל-כֵּן אֲנִי שׂוֹאֵל מִלְּפָנֶיךָ: "בְּקִשׁ עֲבֹדָה, כִּי מַצּוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" - הֵינֵנוּ: שְׂתַמְהַר לְבַקְּשֵׁנִי תַכְּף כִּלְזִמְן שְׂאֲנִי זֹכֵר עֲדִין הַקּוֹל הַקְּרִיאָה שֶׁל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, "כִּי מַצּוֹתֶיךָ לֹא שָׁכַחְתִּי" עֲדִין - כִּי בְּשִׁנְזִקְנוֹ בְּחֻטְאִים, קָשָׁה מְאֹד לְבַקְּשׁוֹ, כִּי כָּבֵד שָׁכַח קוֹל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת, וְאִינוּ מְפִיר בְּקוֹל הַקְּרִיאָה.

י.ד.

(ח"ב פח; שיחות הר"ן קפ)

צריך לזהר מאד: שלא לאכל פרי שלא נתבשלה כל צרכה, ויכולה להזיק לו מאד לנשמתו, ולאבד נפשו על-ידי-זה.

כי כל-זמן שצריכה להתגדל, יש לה 'ב'ח המושף' שמושכת וניקתה וחיותה. עד שמתבשלת כל צרכה. וכשאוכלה קדם גמר בשוליה, תוכל הפרי למשך לעצמה חיות הנפש של זה האדם, מאחר שעדין יש לה 'ב'ח המושף', ויוכל לאבד נפשו.

ואם מברך הברכה של הפרי בכונה וביראת-שמים, יוכל להנצל מזה - וגם אם הוא חזק ביותר בעבודת-השם, יוכל גם-כן להוציא עוד חיות מהפרי, ולמצא שם אבדות. כי יש דברים אבודים, ויש בזה דברים נפלאים, סודות נסתרים ונוראים מאד, רזין על-אין.

ואם הם מנחים איזה זמן עד שנעשין מבשלין מאליהן בתלוש, מועיל ומתר לאכלן.

ודע: שיש מלאך, ו'יודע' שמו, ותחתיו כמה ממנים, וכלם אווזים בידם שופרות, והם עומדים וחופרים תמיד, ומחפשים תמיד אחר אבדות, והם תוקעים 'תקיעה', ואחר-כך 'תרועה', ואחר-כך חוזרים ותוקעים 'תקיעה'.

וכשהם מוצאים איזה אבדה, נעשה רעש ושמחה גדולה. כי יש כמה דברים אבודים, הינו מה שאובדים אבדות הרבה על-ידי התאוות, בבחינת (תהלים קיב, י): 'ת'אות ר'שעים ת'אבד', ראשי-תבות: תר"ת - ת'קיעה תר'ועה ת'קיעה.

ואפלו מי שהוא צדיק - אובד גם-כן לפעמים, בבחינת (קהלת ז, טו): "יש צדיק אבד בצדקו".

ואפלו הצדיקים החופרין ומבקשים אחר אבדות, הם אובדים גם-כן לפעמים, בבחינת (תהלים פג, יח): "יחפרו ויאבדו" - שאפלו החופרים אחר אבדות חוזרים ואובדים לפעמים, וזה בחינת (שם ג, ו): "עת לאבד".

ואז הצדיק עושה תשובה על אותו החטא שעל-ידו באין אבדות. ובודאי אין להצדיק אותו החטא ממש, רק איזה פגם דק מן הדק מאותו החטא. ואזי כשעושה תשובה שלמה על אותו הפגם הדק, אזי אחר-כך חוזר ומוצא אבדות נוראות. וכשמוצא נעשה שמחה ורעש גדול.

גם אמר אז: שקשה מאד מאד להיות 'מקבל'. וכפי הנראה הוא: ש'מקבל', מזיק ופוגם בענין האבדות, שעל-ידי-זה באין אבדות. - כך נראה לי מדבריו, והדברים סתומים ונפלאים ונוראים מאד.

ואמר: שכל הנ"ל, דחינו ענין 'פונת אלול' שהם תקון לפגם-הברית (פתורה ח"ב פז הקודמת), וענין הפרות שלא נתבשלו, וענין זה של המלאך וכו' - הכל אחד, ויש בזה רזין גדולים (עין ב'לקוטי-הלכות', ברכת-הפרות ה).

טו.

(ספר-המדות, מצות 'השבת אבדה')

מי שמחזיר 'אבדה' לבעלים, בכח הזה מגיר גרים (אבדה ח"ב א).

"עד דרש אחיך אתו והשבתו לו" (דברים כב, ב)

טז.

(ח"א קפח)

דע: שצריך לנסע להצדיק לחזור על אבדתו. פי "קדם שיוצא האדם לאויר העולם, מלמדיו ומראיו לו כל מה שצריך לעשות ולעבד ולהשיג בזה העולם, וכיון שיוצא לאויר העולם מייד נשפח מאתו", כמו שאמרו רז"ל (נדה ל:).

וה'שכחה' היא בחינת 'אבדה', כמו שקראו רז"ל ה'שוכח', 'אובד': 'מהיר לשמע ומהיר לאבד' (אבות פ"ה מי"ב).

וצריך לחזור ולבקש אבדתו אצל הצדיק. פי הצדיק חוזר על אבדתו עד שמוצאה, ואחר שמוצאה, חוזר ומבקש אחר אבדות אחרים, עד שמוצא גם אבדתם, עד שמוצא האבדות של כל העולם.

על-כן צריך לבוא להחכם לבקש ולהפיר אבדתו, ולשוב לקבלה אצלו. - אך הצדיק אינו משיב לו האבדה, עד שידרשנו אם אינו רמאי ושקרן, כמו שכתוב (דברים כב, ב): "עד דרש אחיך והשבתו לו" - "עד שתדרש את אחיך אם אינו רמאי" (בבא מציעא כז:).

"פי יקרא מן צפור לפניך בדרך, בכל עץ, או על הארץ, אפרחים או ביצים, והאם רבצת על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים. שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך"

(דברים כב, וז)

- מצות 'שלוח הקן' -

יז.

(הוספות לחי"מוהר"ן ח"א טז; הקדמת ספר 'ציון המצינת' לר' שמואל הורביץ זצ"ל)

רבנו ז"ל אמר לענין גדלת הדבר להיות אצלו על ראש השנה: "שהקבוץ אצלו כלי-כף גדול, שאפלו מהיכל 'קר-צפור' שבגן-עדן (הינו היכל המשיח, כדאיתא בזהר שמות ח.), ירד להתפלל עם הקבוץ שלו בראש השנה" [אפילו פון היכל 'קר-צפור' וועל אידך אראפגייין דאנוענען מיטן קבוץ].

יח.

(לקוטי-הלכות, ביצים ג, ב - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

וזה בחינת 'שלוח הקן', בחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך".

פי איתא (זהר ויצא קנח. יתרו צג): "שזה מרמז שאסור לכנס בהכמות וחקירות הרחוקים משכלו לפי בחינתו. פי 'שלח תשלח את האם' - זה בחינת 'שלש ראשונות' שאסור לחקר בהם. ואת הבנים תקח לך' - זה בחינת 'ששה קצוות', 'מקצה השמים ועד קצה השמים' (דברים ד, לב), ששם מתר לעין בשכלו" וכו'.

הינו: פי אי אפשר להשיג השגתו פי-אם על-ידי 'צמצומים' דיקא. וה'צמצום' הוא בחינת "שלח תשלח את האם" - ששולחין ומרחיקין ומצמצמין ה'שכל'

מאצלו. ואז דיקא יכולין לקח את האפרוחים, או הביצים שהאם רובצת עליהן.

כי כל־זמן שה'אם' שהיא בבחינת "אם לבינה" (משלי ב, ג; תקוני־זהר ב.) - "אמא דמסככא על בנין" (שם ב:), "רובצת על האפרוחים או על הביצים" - שהם בבחינת ה'צמצומים של השכל, בבחינת "שיעורא דאתון דאורייתא" (שם קכב.), כי "אפרוחים וביצים, הם בבחינת מארי משנה ומארי מקרא", כמו שכתוב בתקונים (שם א:).

וכל־זמן שה'אם' שהיא 'מקור השכל', רובצת על ה'צמצומים' - אזי הכל אחד, ואז אי־אפשר לקבל ולהשיג את השכל. ועל־כן מכרחין לשלח את ה'אם', שהוא בבחינת 'צמצום השכל'.

ואז: "ואת הבנים תקח לך" - כי אז דיקא יכולין לקח ולקבל ולהשיג את השגתו יתברך על־ידי 'צמצומי השכל', שהם בבחינת ה'בנים', שהם בבחינת "שעורין דאתון דאורייתא", בבחינת 'חכמה־תפאה', שהיא בבחינת 'ביצים'.

יט.

(לקוטי־הלכות, ביצים ה, ד־הזו)

יש 'נפשות חלושות' שהם בבחינת 'ביצים', שעליהם נאמר (דברים כב, ו): "והאם רבצת על האפרוחים או על הביצים" - פמוכן בתקונים (א:): "שנאמר על הנפשות החלושות הרחוקים מאביהם שבשמים" - שעליהם כל 'מלחמת עמלק, תקוף הסטרא־אחרא, בבחינת (דברים כה, יח): "ויזנב בך כל הנהשלים אחריה ואתה עיף ויגע" וכו'. שזהו 'סוד שלוח־הקן' - שעקר אריכות הגלות בשבילם, כדי לתקן אותם.

כי הקדוש־ברוך־הוא "חושב מחשבות לבל ידח ממנו נדח" (שמואל־ב יד, יד), שזהו בבחינת (דברים כב, ז): "שלח תשלח את האם" - שנאמר על הגלות, כמו שכתוב בתקונים (שם): "שלח תשלח" - "תרין תרוכין" [שני גרושים] - כי עקר הגלות בשבילם, כנ"ל.

וזהו בבחינת מה שכתוב (זהר שמות ז.ז): "שמשיח יושב בהיכל קן־צפור". כי עקר אריכות הגלות הוא בשביל זה - שאינו רוצה לבוא, עד שיתקן כל ה'נפשות החלושות' הנ"ל שהם בבחינת "אפרוחים או ביצים", שזהו בבחינת "קן צפור".

ואולי זהו מה שכתוב במדרש (דברים רפה יא, י): "שמשה רבנו בקש שיחיה צפור, רק שיחיה עוד". והוא פליאה גדולה!?

אך מרמז על ענין הנ"ל - כי הצדיקי־אמת בבחינת 'משה', מתיגעים כל ימיהם לתקן נפשות ישראל, ובפרט 'משה רבנו' שפסד נפשו על־זה ביותר.

ולפעמים מתקנים ומולידים נפשות שהם בבחינת 'אדם'. ולפעמים אינם יכולים לתקנם בבחינה הזאת, ומורידים עצמם אליהם, ומולידים אותם בבחינת 'בהמות וחיות טהורות'. ולפעמים גם זה אינם יכולים, מחמת עצם הרע שנאחז בהנפשות, ובהכרח שיורידו עצמם אליהם יותר, ויולידו אותם בבחינת 'ביצים ואפרוחים'.

כי מכל אלו הנפשות נעשית מרכבה אל הקדשה, ובהמרכבה יש: 'אדם', ו'חיה', ו'בהמה', ו'עוף', בבחינת: 'אדם', 'אריה', 'שור', 'נשר'. וכפי מה שזוכים הנפשות - כן

נַעֲשִׂין מִרְכָּבָה. או בבחינת 'אדם' שהוא
למעלה מהכל, או בשארי בחינות הנ"ל.

על-כן בקש משה: "שיחיה בבחינת
'צפור'!" - כי הבין: שהסתלקותו
הוא בשביל הנפשות שאינן יכול עדין
לתקנם, ובשביל-זה לא נכנס לארץ-ישראל
כמובא. **על-כן בקש:** "שיחיה עוף וצפור
על-כל-פנים!" - שהוא להוריד את-עצמו
כל-כף, עד שיתקן הנפשות הרחוקות
בבחינת 'עוף וצפור'.

והשיב לו השם-יתברך (דברים ג, כז): **"רב
לך" וכו'** - כי כל-זה אי-אפשר
לתקן, עד שיבוא 'משיח', שהוא 'משה'
בעצמו, במהרה בימינו אמן.

נ.

(לקוטי-הלכות, בשו"ת-בבלי ד, ב)

וזה בחינת מצות 'שלוח הקן'. כי מבאר
בתקונים (תקוני-זהר א:): **"שקן צפור
מרמז על נשמתין דאתתרכו מאתריהו"**
[הנשמות שגרשו ממקומן] - הינו: הנשמות
הרחוקים מהשם-יתברך על-ידי מעשיהם
שאינם טובים.

ועל-זה מרמז הפסוק (דברים כב, ו): **"כי
יקרא קן צפור לפניך בדרך"**
וכו'. שמי שרוצה לקח ולקרב אליו הנפשות
הנפולות לזכות להם, לקרבם להשם-יתברך
- שאי-אפשר לו לקרבם, בי-אם על-ידי
שישתדל תחלה לשלח ולסלק מהם את
חכמתם ודעתם שיש להם מכבר, שיסלקו
דעתם מעצמם כאלו אין להם שום שכל
בכל.

כמו שכתב רבנו ז"ל (ח"א קכג) על פסוק
(דברים לב, ו): **"עם נבל ולא חכם"**,
"עמא דקבילו אורייתא ולא חבימו" (תרגום

אונקלוס): **"שאי-אפשר להתקרב לצדיקי-
אמת ואל התורה, בי-אם כשמשליכין
מעצמן כל החכמות שמכבר, כאלו אין לו
שום שכל בכל"**.

ואפלו כשנכנס בעבודת-השם - צריך
לסלק מדעתו כל החכמות
והבלבולים המבלבלים אותו מיום לחברו
כנ"ל, שכל-זה נמשך מהחכמות של הכל
שהרגל בהם מנעוריו, שנקבעו בו כאלו
קבלם מהר סיני.

ובאמת אלו הסברות והחכמות שלו
המבלבלים אותו, נמשכין רק
מ"עץ הדעת טוב ורע" (בראשית ב, ט"ז),
מ'זהמת-הנחש' שהטיל בחוה שהיתה "אם
כל חי" (שם ג, כ).

ומשם נמשך: שכל אדם כשנולד ממעי
אמו, יש בו אחיזת הזהמא הזאת,
בבחינת (תהלים נא, ז): **"ובחטא יחמתני אמי"**,
ומשם נמשכין כל אלו הבלבולים והסברות
של שטות המבלבלין ומונעין את האדם
מדרך החיים.

וזה בחינת (דברים כב, ז): **"שלח תשלח את
האם, ואת הבנים תקח לך"** - שאי-
אפשר לקרב הנפשות שהם בחינת
"אפרוחים או ביצים" (שם פסוק ו), "דלית
גדפין דילהון שלמין" (תקוני-זהר א: [שאין
הפנפים שלהם שלמים] - דהינו: הנפשות שאין
להם עדין שלמות, ואין להם פנפים לפרח
בעבודתו יתברך ולהתקרב אליו יתברך.

והאם רובצת על האפרוחים או על
הביצים. "האם" - זה בחינת
(משלי ב, ג; שם ב): **"אם לבינה תקרא"**, בחינת
השכל של כל אחד ואחד. כי עקר חיות
וגדול של כל אחד ואחד הוא משכלו, שהוא
מחיה ומנהיג ומקים אותו בבחינת (קהלת ז,

(יב): "החכמה תחיה", ועל-כן נקרא השכל:
 "אם הבנים" (תהלים קיג, ט).

וזהו: "והאם רובצת על האפרוחים"
 וכו' - ש"אם הבנים", שהיא "אם
 לבינה", שהוא השכל של כל אחד ואחד
 שנולד עמו ממעי אמו, "רובץ על
 האפרוחים" וכו'. כי השכל שיש בכל אדם
 ממעי אמו רובץ על נפשו לחיותו ולגדלו,
 אבל מחמת 'הטא אדם-הראשון' נאחז
 'זהמת-הנחש' בזה השכל כנ"ל, ומשם באין
 כל הסברות והחכמות של שטות והבל
 המבלבלין את האדם.

ועל-זה הזהירה התורה: שמי שרוצה
 לקחם ולזכות בהם, דהינו לקרבם
 להשם-יתברך, שישלח את האם תחלה,
 בחינת: "שלח תשלח את האם" - שיראה
 לשלח ולסלק ולהעביר מהם את כל
 החכמות והסברות שיש להם מכבר, שהם
 בחינת 'אם' כנ"ל.

ואחר-כך: "ואת הבנים תקח לך" -
 שאחר-כך יוכל לקרבם שיהיו
 נקראים 'בנים', כי "כל המלמד בן חברו
 תורה, כאלו ילדו" (סנהדרין יט:), כי בודאי
 נחשב כאלו ילדם ממש - כי הוא מסלק
 מהם השכל שמכבר, שמשם היה חיותם
 מתחלה ממעי אדם, וממשיך בהם שכל
 חדש וחיות חדש כאלו נולדו היום ממש.

ועל-כן עתה דיקא נקראים "בנים",
 בחינת (תהלים ב, ז): "בני אתה אני
 היום ילדתיך" - כי זה עקר ההתקרבות, מה
 שמסלק שכלו שמכבר, ונחשב לו כאלו נולד
 היום, ואז נקראים בנים, בחינת: "בני אתה
 אני היום ילדתיך".

עין עוד ב'לקוטי-הלכות', הלכות 'שלוח הקר'

"כי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

נא.

(ח"א רסו)

העוסקין בבנין, מזיק להם, כמו שאמרו
 רז"ל (יבמות סג, סוטה יא): "כל
 העוסק בבנין, מתמסכן". כי צריך לבנות
 הבית בחכמה ושכל, ואזי אין מזיק לו
 הבנין, ואזי ראוי לו לבנות בית, כמו שכתוב
 (משלי כד, גיד): "בחכמה יבנה בית, ובתבונה
 יתכונן. ובדעת חדרים ימלאו".

אבל פשוטה בלא שכל, אזי מזיק לו.
 ועל-כן "מתמסכן" - כי זה ענשו על
 שפגם בחכמה. כי היה ראוי לו לבנות הבית
 בחכמה. ועל-כן ענשו "שמתמסכן" - שזה
 בחינות פגם החכמה, בחינות: "חכמת
 המסכן בזויה" (קהלת ט, טז).

ועל-כן על-ידי ה'ספה', שהיא בחינת
 'שכל' וכו', יכול לבנות בית וכו'.

נב.

(ספר-המדות, עניני 'בית-חדש' ו'בנין-הבית')

[א] לפעמים בנין הבית גורם לאשה שלא
 תלד, כשהעצים שבבנין אינם מנחים בסדר
 הנתן להם מששת ימי בראשית, ואז הבית
 נקרא הרוס אפלו בבנינו, וההרוס הזה בא
 ומזיק לאשה ואינה מולדת (בנים ח"ב ט; בית
 ח"ב ב).

[ב] צריך להזהר בבניני הבית, שלא יהיה
 בבנינו 'עץ' מאילני העושים פרות (בית ח"ב ד).

[ג] מי שרוצה להפנס לבית לדור בתוכו,
 יאמר התורה בלה, ואחר-כך יפנס לדור
 בתוכו (בית יג).

[שיח-שרפי-קדש ח"ד סג: נזקרו לקיים את מה שאמר רבנו בספר-המדות אות 'בית': "ששנכנסים לבית קדש, יאמרו את כל התורה". והיו מקימים זאת באופן כזה: שהיה בעל-הבית מזמין לביתו החדש מנגן אנשים, ונתן לכל אחד לומר חצי חמש, ובמשך כחצי שעה גמרו את כל התורה. ואחר-כך עשו איזה סעודה קטנה, ודברו ביניהם בעבודת השם-יתברך, ושרו ורקדו].

[ד] העצים שבבנין - זכה אדם, הם בבחינת "שרפים עמדים" (ישעיה ו, ב), ועומד הבנין זמן רב. לא זכה, השרפים נשרפים, וזהו השרפות דשכיחי (בית ח"ב ה).

[ה] סגלה פשנכנס לבית-חדש לגור, יכניס לשם 'חרב' או 'ספין' או שאר כלי זין. וסימן לדבר: "בחקמה יבנה בית" (משלי כד, ג); "כלי חמס מ'כרתיהם" (בראשית מט, ה); "חרבותיהם מגורותיהם" (בראשית-רבה צט, ו) (בית ח"ב ח; סגלה ח"ב י).

"ושם לה עלילת דברים, והוצא עליה שם רע"
(דברים כב, יד)

נג.

(ספר-המדות, עניני מוציא שם רע')

[א] מוציא שם רע על חברו, אין לו מחילה עולמית (לשון-הרע טו).

[ב] מי שאוהב את הצדיק, צריך לשמור את הצדיק, שלא יצא עליו שם רע (צדיק טט).

"כי יהיה נער' [נערה קרי] בתולה מארשה לאיש"
(דברים כב, כג)

נד.

(ח"א לב)

"אדני שפתי תפתח" (תהלים נא, יז). והוא בחינת רקודין של התנה'.

כי (זהר בא לח:): "כל-זמן שלא נתונה ל'זווג', היא אתקריאת 'נער' (דברים כב, כג), בלא ה'" - "גימטריא: ש"ך דינים" (פרי-עץ-חיים, שער עמידה פ"א).

"וכד אתתקנת ל'זווג', אתקריאת 'נערה' בה"א" (זהר שם) - "שנמתקין הדינין על-ידי ה' אלפין של אהי"ה שבפינה" (פרי-עץ-חיים שם).

נמצא: ה'פלה' עדין בבחינות "נער", בבחינות 'ש"ך דינים', וצריך להמתיקה ולתקנה.

וזוה נעשה על-ידי 'רקודין' - כי "הרגלין הם בבחינות נצח והוד" (תקוני-זהר יז. פתח-אליהו). והם נתנשאים על-ידי ה'לב', הינו: על-ידי 'שמחת הלב' - פנראה בחוש: שעל-ידי 'שמחת הלב' מרקדין, פמו שכתוב גבי יעקב (בראשית כט, א): "וישא יעקב את רגליו", ופרש רש"י: "לבו נשא את רגליו" (בראשית-רבה ע, ח). ו'לב' הוא 'פינה', פמו שכתוב (תקוני-זהר שם): "פינה לבא, ובה הלב מבין".

על-כך צריך לכונן ב'רקודים': להמשיך האלפין שבלב, על-ידי ה'רגלין' - לה'פלה', שהיא בחינת חמש פעמים 'דין', גימטריא ש"ך, גימטריא "נער".

ועל-ידי 'אור הלב' שנמשך לה, נעשית 'נער'ה' בה"א, ונעשית ה' פעמים 'אדנ'י'.

וזוה בחינת: "אדני שפתי תפתח" - שעל-ידי ה'שפתיים', שהם נצח והוד' - נפתח ונמתק ה'פלה' בבחינת 'זווג', ונעשית בחינת 'אדנ'י', שהיא 'נער'ה', שהיא ראויה ל'זווג'.

וְזֶה דְאִיתָא בְּמִדְרַשׁ (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה ע, יט):
 "כְּשֶׁנֶּשְׂא יַעֲקֹב אֶת לֵאָה, בְּשָׁעָה שְׁהִיו
 מְרַקְדִין, הָיוּ מְזַמְרִין 'הִיא לֵיא', לְרִמְזו
 לַיַּעֲקֹב: 'הָא לֵאָה'."

הֵינּוּ: פִּי "לֵאָה, הִיא עַל־מֵאֲדָאתְכֶסְיָא"
 (זֶהר וַיֵּצֵא קִנְד), שֶׁהוּא בְּחִינַת 'לֵב', כְּמוֹ
 שְׁפָתוֹב (תְּהִלִּים קיט, א): "בְּלִבִּי צַפְנֹתִי
 אִמְרֹתֶיךָ". וּמִשָּׁם, הַפּוֹתוֹק שֶׁל הַדִּינִים,
 כְּשֶׁמִּשְׁיַכִּין ה"א מֵה'לֵב'.

וְזֶה: "הָא לֵאָה" - שְׁצָרִיךְ לְהַמְשִׁיךְ
 מ'לֵאָה', ה'אֶלְפִי"ן' - בְּדִי לְהַמְתִּיק
 וּלְתַקֵּן אֶת ה'פִּלְה'. גַּם הָיוּ אוֹמְרִים: "שֶׁהַפִּלְה
 שְׁמָה לֵאָה" - שְׁעַל־יְדֵי בְּחִינַת עֲצֻמָּה,
 נִמְתַּקֶּת.

"וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹקֶיךָ לְשָׁמַע אֶל בְּלַעַם" (דְּבָרִים כג, ו)

כה.

(ח"א י, ד-בסוף)

"גְּאוֹת, מוֹדַעַת זֹאת בְּכָל הָאָרֶץ" (עַל־פִּי
 יִשְׁעִיָּה יב, ה), שֶׁהִיא מִדָּה מְגַנָּה,
 וְצָרִיךְ לְבָרַח מִמֶּנָּה.

אָבֵל יֵשׁ בְּנֵי־אָדָם שְׂרוּדָפִים אַחַר כְּבוֹד,
 וְרוֹצִים לְמַלְךְ וּלְהַנְהִיג אֶת הָעוֹלָם,
 וְאוֹמְרִים: שֵׁישׁ לֹאֵל יָדָם לַעֲשׂוֹת פְּדִיּוֹנוֹת
 וּלְהַתְּפַלֵּל תְּפִלוֹת. - וּבְזֶה הֵם נִקְרָאִים בְּשֵׁם
 'אֲבִימֶלֶךְ'. 'אֲבִי', לְשׁוֹן רְצוֹן, כְּמוֹ (דְּבָרִים כג,
 ו): "וְלֹא אָבָה ה' אֱלֹקֶיךָ" וכו'.

כִּי "הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתְאַוֶּה לְתַפְלָתָן
 שֶׁל צְדִיקִים" (יְבֻמוֹת סד, חֲלִין ס:), וְצָרִיךְ
 לִיכָף אֲצַלֵּם שִׁיתְּפַלְלוּ עִלּוּ.

אָבֵל 'בְּעַל־יְגֹאוֹה' - אֵין הוֹלְכִים אֶל
 צְדִיקִים לְבַקֶּשׁם שִׁיתְּפַלְלוּ עִלּוֹהֶם,

וְגַם אֵין מְנִיחִים שְׂאָר בְּנֵי־אָדָם שִׁילְכוּ אֲצַל
 צְדִיקִים שִׁיתְּפַלְלוּ עִלּוֹהֶם, כִּי אָמְרוּ: "שָׁגַם
 הֵם צְדִיקִים וַיְכֹלִים לְהַתְּפַלֵּל, וְאֵין צְדִיק
 בְּאָרֶץ יוֹתֵר מֵהֵם!"

וְהֵינּוּ: 'אֲבִי־מֶלֶךְ' - כִּי הוּא 'רוֹצֵה־לְמַלְךְ'
 וְאוֹמֵר: "אָנָּה אֲמַלְךָ".

"כִּי יִהְיֶה בְּךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה
 טָהוֹר מִקְרָה לְיִלְה" (דְּבָרִים כג, יא)

כו.

(ח"א יד, ג-בסוף)

לְהַחְזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה, זֶה בְּחִינַת
 (בְּבֵא־מִצְיָעָא פה. עַל יְרֻמְיָה טו, יט): "אִם
 תּוֹצִיא 'יָק"ר' מִזֹּלָל - אֵלּוּ שְׂמֻקְרָבִין בְּנֵי־
 אָדָם לְעִבּוּדַת הַשָּׁם־יִתְבָּרַךְ" - הוּא תְּקוּן
 'קָר"י' - אֲתוּן דְּדִין כְּאֲתוּן דְּדִין [יָקָר קָר"י].

כז.

(ח"א יט, ה)

וְזֶה בְּחִינַת "מִקְרָה לְיִלְה" (דְּבָרִים כג, יא).
 שֶׁה'רוּח־סְעָרָה', הֵינּוּ ה'רוּח־שְׁטוֹת',
 הֵינּוּ ה'שְׁבָעִים־לְשׁוֹן' - עוֹלָה עַל־יְדֵי
 'תְּרַגּוּם', עַל־יְדֵי 'תְּרַדְמָה', עַל־יְדֵי 'שְׁנָה' -
 וַיִּנָּק מ'לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ', מ'רוּח־הַקְּדוֹשׁ',
 מ'בְּרִית־קְדוֹשׁ'.

כִּי מִי שֵׁישׁ לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 מְקַרֵּר חֲמִימוֹתוֹ בְּדַבּוּר שֶׁל לְשׁוֹן־
 הַקְּדוֹשׁ, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לט, ד) "חֶם לִבִּי בְּקִרְבִּי
 וְכו', דְּבִרְתִּי בְּלְשׁוֹנִי".

אָבֵל מִי שֵׁאֵין לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקְּדוֹשׁ' -
 אֲזִי ה'רוּח־סְעָרָה' מְקַרֵּר אוֹתוֹ
 בְּ"מִקְרָה לְיִלְה" בְּשָׁנָה.

וְאֵלֵי־שָׁעִי הָיָה יוֹרֵשׁ מֵאֲלֵיהֶוּי רְדוּח־
הַקִּדְשׁ, וְעַל־יַד־יָזָה הָיָה מִקְבֵּל
מִמֶּנּוּ שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ. כִּי שְׁנַיִם
מִקְרָא וְאֶחָד תִּרְגְּמוּם" (בְּרִכּוֹת ח), עַל־יַד־יָזָה
כְּתִיב בְּהֵ (מְלָכִים ב ד, ט): "אִישׁ קָדוֹשׁ עֶבֶר
עָלִינוּ תַּמִּיד", "שֶׁלֹּא רָאִתָּה קָרִי עַל סְדִינּוּ"
(בְּרִכּוֹת י) - כִּי עַל־יַדֵּי שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן־הַקִּדְשׁ,
נִצְוֹלִין מִ"מִקְרָה לִילָה", וְזוֹכִין לְתַקּוּן־
הַבְּרִית'.

כת.

(ח"א פג)

בְּהָאֶלֶף־בֵּית' יֵשׁ שְׁשָׁה פִּא"ן. דְּהֵינּוּ:
אֶל"ף - אִי־אֶפְשָׁר לְקָרוֹת
בְּלֹא פ'. גַּם פ"ף ד', פ', ה', וְקו"ף - אִי־
אֶפְשָׁר לְקָרֵא אוֹתָן בְּלֹא פ'. וְשְׁשָׁה פְּעָמִים
פ', גִּימְטְרִיא ת"פ, כְּמִנְיֵן לִילֵי־ת'.

וְהֵנָּה חֲסִי־וְשָׁלוֹם בְּשֹׁרֵע לְאָדָם "מִקְרָה
בְּלָתִי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל א ב, כו) - הוּא
עַל־יַדֵּי הַקְּלֶפֶת הַנִּל. וְהִיא יוֹנֶקֶת מִן
הָאֶלֶף־בֵּית' כְּמִנְיֵן שְׁמָה [ת"פ 480], הֵינּוּ: מִן
הַפִּא"ן הַנִּל, וְנִעְשָׂה מִן פ"א א"ף.

לְפִיכֶן אָמְרוּ רַז"ל (סוֹטָה יז): "אִישׁ וְאִשָּׁה,
זָכוּ שְׂכִינָה שְׂרוּיָה בֵּינֵיהֶם". לֹא
זָכוּ, הֵינּוּ שֶׁהוּא "בְּלָתִי טְהוֹר" - "אִשׁ
אוֹכְלָתוֹ". כִּי הָאוֹתִיּוֹת עֲצָמָן שֶׁל הַפִּא"ן
(א, ב, ד, פ, ה, ק, חַנּוּל), גִּימְטְרִיא א"ש', וְנוֹקְמִין
בו.

וּכְשֶׁנּוֹתָן צְדָקָה בְּסִתֵּר - פּוֹדָה הַנִּיּוֹצִיּוֹת
הַקְּדוֹשׁוֹת מִן הַקְּלֶפֶת, וְנִעְשָׂה
מִן הָא"ף פ"א.

וְזָהוּ (מִשְׁלֵי כא, יד): "מִתֵּן בְּסִתֵּר יִכְפֶּה אָף" -
מְלִשׁוֹן (תַּמִּיד פ"ה מ"ה; שְׁבַת מ.ב.): "כּוֹפֶה
עָלָיו כְּלִי" (לְשׁוֹן הַפִּיכָה). וְזָה: "יִכְפֶּה אָף" -
שְׂכוֹפָה וְהוֹפֵךְ הָא"ף, וְנִעְשָׂה פ"א'.

נט.

(ח"א רה; ח"ב צב)

תַּקּוּן לְ"מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) רַחֲמָנָא
לְצַלְךָ: לֹאמֹר 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים'
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֲסִי־וְשָׁלוֹם "מִקְרָה
בְּלָתִי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל א ב, כו).

כִּי יֵשׁ כַּח בְּאַמִּירַת תְּהֵלִים, לְהוֹצִיא הַטָּפָה
מִהַקְּלֶפֶת שֶׁלְקָחָה אוֹתָהּ, כִּי 'תְּהֵלִים'
בְּגִימְטְרִיא לִילֵי־ת', עִם הַחֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁל
שְׁמָה, שֶׁהִיא הַמְּמֹנָה עַל זֶה.

וְצָרִיךְ לְכַוֵּן בְּשַׁעַת אַמִּירַת תְּהֵלִים:
שֶׁתְּהֵלִים' בְּגִימְטְרִיא 'תפ"ה' -
שֶׁהוּא מְכוּן בְּמִסְפַּר הַשְּׁנַיִם שְׁמוֹת: "אֵל
אֱלֹקִים" בְּמִלּוּאוֹ, כָּזֶה: אֶלֶף לָמֶד, אֶלֶף
לָמֶד הִי יוֹד מ'ם - שֶׁעַל־יַדֵּי הַשְּׁנַיִם שְׁמוֹת
אֵלוֹ, יוֹצֵאָה הַטָּפָה מִהַקְּלֶפֶת.

כִּי 'עֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים', הֵם כְּפִיטֵל
"עֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם סֵפֶר
תְּהֵלִים" (פְּסָחִים קיז. זֶהר אָמֹר קא. פְּנִיחַס רכג: תַּקּוּנֵי
זֶהר כז:), שֶׁהֵם: 'בְּרַכָּה', 'אֲשֵׁרִי', 'מִשְׁכִּיל' וְכוּ'.
כִּי יֵשׁ לָהֶם כַּח לְבִטֵּל כַּח הַקְּלֶפֶת וְהַפָּגֵם
הַנִּל, כִּי הֵם הַפָּךְ הַקְּלֶפֶת וְהַפָּגֵם הַנִּל (עֵינ
בְּפָנִים, הָעֲשֶׂרָה מִינֵי נְגִינָה' בְּפִרְטִיּוֹת).

אַחֲר־כֵּן גָּלָה הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים
בְּפִרְטִיּוֹת, שֶׁצָּרִיךְ לְאָמְרָם
בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם. וְאֵלּוֹ הֵן: טז. לב. מא. מב. נט.
עז. צ. קה. קלז. קנ.

וְאָמַר: שֶׁאֵלוֹ הָעֲשֶׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים, הֵם
תַּקּוּן גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד לְמִקְרָה חֲסִי־
וְשָׁלוֹם, וְכִי שֶׁזָּכָה לְאָמְרָם בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם, אֵין
צָרִיךְ לְפָחַד עוֹד כְּלָל מִפָּגֵם הַנּוֹרָא שֶׁל
הַמִּקְרָה חֲסִי־וְשָׁלוֹם - כִּי בּוֹדָאֵי נִתְתַּקֵּן עַל־
יַד־יָזָה. וּבְזָכוֹת תַּקּוּן חֲטָא זֶה, יָבוֹא מְשִׁיחַ
צְדָקָנוּ לְקַבֵּץ נְפּוֹצוֹתֵינוּ.

ל.

(ח"ב ה, ג'ו"ז ט"י י"א י"ב)

עַל-יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה' שֶׁל ה'מְנַהֵיגֵי-הַדּוֹר'
שֶׁמִּתְנַאֲמִים עַל הַדּוֹר בְּחֵנָם -
מִגְבִּירִים 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּה' בְּעוֹלָם, בְּחִינַת 'הוֹתֵם
דְּסִטְרָא-אֲחֵרָא'. וְעַל-יְדֵי 'חֶרֶב הַנְּאֻוָּה'
דְּקַדְשָׁה - מִתְנַבְּרִים עַל 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּה'.

וְלִהְנַצֵּל מִזֶּה - הוּא עַל-יְדֵי ה'מְגַנֵּי
שֶׁבַדְדוֹר' שֶׁמְגַנֵּי עֲלֵינוּ וּמְצִילֵינוּ
אוֹתָנוּ, כִּי הֵם מְכַנְּיָעִין ה'הוֹתֵם דְּסִטְרָא-
אֲחֵרָא' שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-יְדֵי הַנְּאֻוָּה.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת 'תְּפִלִּין',
'מַחֲוִין', בְּחִינַת 'הוֹתֵם'
דְּקַדְשָׁה וְכוּ'. כִּי עֵקֶר 'תְּקוּן הַמַּחֲוִין', עַל-יְדֵי
שְׁבִירַת 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּה' וְכוּ'.

וְעַל-כֵּן נִקְרָאוּ ה'תְּפִלִּין': "יִקְר" (אֲסִתֵּר ח,
טז; מְגִלָּה טז) - כִּי ה'תְּפִלִּין' נַעֲשִׂין
עַל-יְדֵי תְּקוּן 'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּה' (יִקְר"ר אוֹתִיּוֹת קר"י).

וְעַל-יְדֵי שֶׁמִּשְׁבְּרֵין ה'הַרְהוּרֵי נְאֻוָּה' וְזוֹכִין
ל'תְּקוּן-הַמַּחֲוִין' - זוֹכִין ל'"חֲלוּם
עַל-יְדֵי מַלְאָךְ" (בְּרֻכּוֹת נה:), וְאֵז נִקְרָא אָדָם'.

וְכֵן לְהַפְדּוּ: כְּשֶׁאֵין הַמַּחֲוִין זָכִים - אֵז
"הַחֲלוּם עַל-יְדֵי שֵׁד" (שם)
חֲסוּשׁוֹלָם, וְאֵז נִדְמָה בְּבַהֲמָה.

גַּם יֵשׁ לְהַמְאָכְלִים חֶלֶק בְּחֲלוּם, עַל-כֵּן
לְפַעֲמִים נִפְגַּם ה'חֲלוּם' בְּבַחֲוִינַת "חֲלוּם
עַל-יְדֵי שֵׁד" חֲסוּשׁוֹלָם, עַל-יְדֵי הַמְאָכְלִים
שְׁאוּכְלִים. וַיְכּוּלִים לְבוֹא עַל-יְדֵי-זֶה
ל'טְמֵאת קָרִי' חֲסוּשׁוֹלָם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'שְׁמֻחָה', לְהַתְּחַזֵּק
לְהִיּוֹת בְּשְׁמֻחָה תָּמִיד. כִּי
עַל-יְדֵי 'שְׁמֻחָה', נוֹתְנִין חֲזוּק לְהַמְאָכְלִים
הַמְקַבְּלִים אֶת שְׁפַע הַמְאָכְלִים, וּמְכַנְּיָעִין אֶת

הַשְּׂדִים שֶׁלֹּא יִינָקוּ מִהַשְּׁפַע יוֹתֵר מִהָרְאוּי
לָהֶם, וְעַל-יְדֵי-זֶה נִצְוֵלִין מ'טְמֵאת הַמְקַרְה'
חֲסוּשׁוֹלָם, שֶׁהִיא בָּאָה לְפַעֲמִים עַל-יְדֵי
הַמְאָכְלִים כְּשֶׁאֵין חֲזוּק בְּהַמְאָכְלִים. כִּי עֵקֶר
'חֲזוּק הַמְאָכְלִים', הוּא עַל-יְדֵי 'שְׁמֻחָה'.

וְלְפַעֲמִים בָּא 'טְמֵאת הַמְקַרְה' חֲסוּ-
וְשׁוֹלָם, עַל-יְדֵי רַבָּנִים וְדִינָים
שְׂאִינָם כְּשֶׁרִים שְׁמַעוֹתֵינוּ אֶת הַמְשָׁפֵט.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא 'קִשּׁוֹר הַמְרַבֵּב'.
וְהוּא מָה שְׁנִתְיַסַּד
מִהַקְדָּמוֹנִים, לֹאמֹר קֹדֶם הַשְּׁנָה: "בְּשֵׁם ה'
וְכוּ' מִימֵינוּ מִיכָאֵל וְכוּ'", שֶׁהוּא 'קִשּׁוֹר
הַמְרַבֵּב'.

וְהוּא סְגֻלָּה: לְהַנְצִיל עַל-יְדֵי-זֶה מִטְמָאָה
הַנִּלְשָׁבָה עַל-יְדֵי עוֹוֹת
הַמְשָׁפֵט שֶׁל הַדִּינָים שְׂאִינָם כְּשֶׁרִים.

לא.

(ח"ב ה, ג)

'עַמְלֵק' טְמֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בְּפָנָם 'תְּאֻוֹת-
נְאֻוָּה', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ", בְּחִינַת (דְּבָרִים כג, יא):
"מְקַרְה לִילָה" חֲסוּשׁוֹלָם.

וְהַתְּקוּן לְזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל ה'בַּעַל-
בַּח' שֶׁמִּתְפַּלֵּל בְּבַחֲוִינַת דִּין
- שֶׁעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצִיאֵין מִפְּנֵינוּ מִימֵי הַדַּעַת
שְׁבָלַע מִן הַקַּדְשָׁה.

לב.

(ח"ב ה, בסוף)

עֵקֶר קִדְשַׁת "מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל" - הוּא עַל-
יְדֵי שְׁמִירָה מ'תְּאֻוֹת-נְאֻוָּה', מְבַחֲוִינַת
"מְקַרְה-לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חֲסוּשׁוֹלָם, כְּמוֹ
שְׁכָתוּב שֵׁם בְּפֻרְשָׁה. (עֵינן כָּל הַקְּטַע, לְהַלֵּךְ בְּפִסּוּק:
"וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ". דְּבָרִים כג, טו).

לג.

(ח"ב קיז)

מה שמבלבל את האדם בשנכנס לקדשה גבוהה, כגון בשמתקרב לצדיקר האמת וכיוצא, אזי דיקא יקרה לו "מקרה בלתי טהור" (שמואל"א כ, כו) חס־ושלום. באמת הפלפול הזה שטות.

כי ממה־נפשך: אם יקרה לו מחמת הרהור - מי חייב בזה, ואין לו להתרעם כלל, מאחר שהוא בעצמו גרם לו. ואם אינו מחמת הרהור - אזי בודאי אינו סימן רע כלל, כי אם היה ענין רע, לא היו רז"ל אומרים (ברכות נז): "קרי סימן יפה לחולה".

ובאמת אדרבא: מחמת שנתקרב לקדשה גבוהה מאד, מחמת זה נזדמן לו וכו' - ששנכנס לקדשה, מתגבר עליו היצירה הרע ביותר וכו'. ועל־כן אין לו להתרעם כלל על־זה - כי אדרבא, מחמת שנכנס לקדשה גבוהה כזו, מחמת זה נתגרה בו וכו'.

ועל־כן חשבו חז"ל לנס גדול (אבות פ"ה מ"ה): "מה שלא ארע קרי לכהן־גדול ביום־הכפורים" - כי מחמת שנכנס הכהן־הגדול ביום־הכפורים לקדשה גבוהה כזו לפני ולפנים, היה בודאי עליו קטרוגים והתגרות הרבה, שמשם נמשך היצירה הרע, על־כן נחשב לנס מה שנצול הכהן־הגדול ממקרה ביום־הכפורים.

ועתה ראה והבן: איך יבלבל את האדם ענין הנ"ל? - וכי יש לו להתרעם על שלא היה לו נס כמו לכהן־הגדול ביום־הכפורים.

גם דע: שלפעמים יש באדם טמאה טמונה שאין יודעין לה שום

תקון, מחמת שהיא טמונה ונסתרת בו. ועל־כן זהו טובה מה שארע לו בשמתקרב אל הקדשה - כי יוצאת ממנו הטמאה הטמונה הנ"ל - כי אזי פשיוצאת, יכולין למצא לה תקון.

לד.

(שיחות־הר"ן קמא: חיי־מוהר"ן רכה)

ב'לקוטי־תנינא' סימן צ"ב: תקון ל'מקרה לילה' (דברים כג, יא) רחמנא־לצלן, לומר עשרה קפיטל תהלים.

בתחלה אמר: "שתקון הראשון הוא ה'מקוה', לטבל במקוה" [דאס ערשטע איז מקוה]. ואחר־כך גלה התקון הנ"ל: "לומר עשרה קפיטל תהלים".

גם פעם־אחת אמר: שצריכין לזהר מאד לטבל באותו היום שיהיה האדם "בלתי טהור" (שמואל"א כ, כו). ואפלו אם לא יוכל לטבל בבקר - על־כל־פנים יטבל באותו היום דיקא, אפלו "לפנות ערב" (על־פי דברים כג, יב) - כי צריכין לזהר מאד: "לטבל באותו היום דיקא". [וב'שיחות שאחרי ספורי מעשיות: שטוב מאד לטבל תכף ומיד - מובא להלן].

וכך אמר לפני הרב דפה ברסלב (רבי אהרן) ולפני חברי רבי נפתלי מנעמרוב: היות בענין זה הידוע (הינו ענין מקרה־לילה), נלכדים בודאי שלשה חלקי העולם - אני לזקח אתכם לעדות. ותדעו: שאלו העשרה קפיטל תהלים מועילים מאד מאד לתקון קרי, והם תקון גמור ומועיל מאד מאד.

יש מי שיקרה לו על־ידי רבוי אכילה ושתייה, או על־ידי חלשה ועיפות, או על־ידי שאינו שוכב כראוי, וכליזה אינו כלום (והוא כמו תינוק שמשתיך בשנה).

מָאד מָאד חֲסִיּוֹשָׁלוֹם, אֲזִי אֶתְאַמֵּץ
וְאֶשְׁתַּדֵּל [יניח עצמו] לְאָרֶךְ וּלְרֹחַב לְהוֹשִׁיעוּ
וּלְתַקְנֵנוּ וְכוּ', וּבּוֹדֵאי יוֹשִׁיעַ לָזֶה הָאָדָם.

וְאָמַר: שְׁבַה־פְּאוֹת יוֹצִיא אוֹתוֹ מֵהַגִּיהֶנֶם,
אֶפְלוּ אִם יִהְיֶה אוֹתוֹ הָאָדָם אִיךָ
שִׁיְהִיָּה, אֶפְלוּ אִם עֶבֶר מֵה שְׁעֵבֶר. רַק
מֵעַתָּה יִקְבַּל עַל־עַצְמוֹ, שֶׁלֹּא יֵשׁוּב לְאוֹלְתוֹ
חֲסִיּוֹשָׁלוֹם.

וְאֲנִי חֲזַק מָאד בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁלִי, אֵךְ בָּזֶה
אֲנִי חֲזַק בְּיוֹתֵר: שְׁאֵלוּ הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטֵל מוֹעִילִים מָאד מָאד.

וְאֵלוּ הֵן הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים: טז.
לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלו.
קנ. - וַיֹּאמְרוּם כַּסְּדָר שֶׁהֵם כְּתוּבִים בְּתֵהֵלִים.

וְאָמַר: שֶׁכָּל עֲבָרָה יֵשׁ לָהּ תִּקּוּן מִיַּחַד,
אֲבָל תִּקּוּן הַנ"ל הוּא תִּקּוּן־
הַכִּלְלִי.

גַּם אָמַר אֲזִי: שְׁעֵנִין אֵלוּ עֲשָׂרָה קַפִּיטֵל
תְּהֵלִים - יֹאמְרוּ וַיִּגְלוּ בַּפְּנֵי הַכֵּל.

וְאָמַר: אֲהִי־עַל־פִּי שֶׁהוּא דָּבָר קַל לִזְמוֹר
עֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים, אֲהִי־עַל־
פִּי־כֵן גַּם זֶה יִהְיֶה כְּבֵד מָאד לְקַיָּים.

וְתֹאמְרוּם בְּשֵׁם רַבְּנוּ ז"ל, בְּכַדִּי
שׁ"שִׁפְתוֹתַי יִהְיוּ דוֹבְבוֹת" וְכוּ'
(סנהדרין צ:).

לה.

(שיחות שאחר ספורי־מעשיות)

הַזְהִיר לְאֲנָשָׁיו: שֶׁכִּשְׂיִקְרָה לָהֶם "מִקְרָה
בְּלִתֵּי טְהוֹר" (שְׁמוּאֵל־א כ, כו) חֲסִי־
וְשָׁלוֹם, שֶׁיִּלְכוּ תַכְּף וּמִיד לְמִקְוֵה לְטַבֵּל. כִּי
עַל יְדֵי הַמִּקְרָה, נַעֲשֶׂה מֵה שֶׁנַּעֲשֶׂה. עַל־כֵּן
טוֹב מָאד, שֶׁקֹּדֶם שֶׁמִּתְחִיל לְהַעֲשׂוֹת מִזֶּה

גַּם יֵשׁ שְׂשׂוּמְרִים אוֹתוֹ מְלַמְעָלָה וְנִצּוֹל מִן
הַמִּקְרָה. אוֹ שֶׁהִמְזַל שׂוֹמֵר אוֹתוֹ וְנִצּוֹל.

גַּם לַפְּעָמִים נִדְמָה לְהָאָדָם בְּשָׁנָה בְּחִלוֹם
כְּאֵלוֹ הוּא נוֹפֵל, וְאַחֲר־כֵּן מִתְעוֹרֵר
מִשְׁנֵתוֹ - גַּם זֶה מִן־הַשָּׁמַיִם שֶׁמְצִילִין אוֹתוֹ
מִזֶּה.

רַק מִי שִׁיְקָרָה לוֹ חֲסִיּוֹשָׁלוֹם מִחֲמַת
הַרְהוּרִים - מִזֶּה נִבְרָאִים מִמֶּשׁ קְלָפוֹת
חֲסִיּוֹשָׁלוֹם. אֲבָל מִי שִׁיֹּאמֵר בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם
אֵלוּ הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים - בּוֹדֵאי יִתְקַן
בָּזֶה מָאד מָאד.

וְעֵנִין תִּקּוּן זֶה עַל־יְדֵי אֲמִירַת הָעֲשָׂרָה
קַפִּיטֵל תְּהֵלִים הַנ"ל - הוּא דָּבָר
חֲדָשׁ לְגַמְרִי, חֲדוּשׁ נִפְלָא, כִּי הוּא תִּקּוּן
נִפְלָא וְנוֹרָא מָאד מָאד.

וְכִי שִׁיּוּכַל לִילְכֵךְ לְמִקְוֵה וְאַחֲר־כֵּן יֹאמְרוּם
- בּוֹדֵאי מֵה טוֹב. אֵךְ אֶפְלוּ אִם הוּא
אָנוּס שֶׁאִי־אֶפְשָׁר לְטַבֵּל, כַּגּוֹן שֶׁהוּא חוֹלָה
אוֹ שֶׁהוּא בְּדָרֶךְ - אֲהִי־עַל־פִּי־כֵן אִם יֹאמְרוּם,
אֲשֶׁרֵי לוֹ. כִּי הֵם תִּקּוּן גְּדוֹל וְנוֹרָא מָאד.

וְאִם יֹאמְרוּם בְּכּוֹנֵה כְּרֹאוֹי - בּוֹדֵאי מֵה
טוֹב. אֵךְ גַּם הָאֲמִירָה בְּעַצְמָהּ, מְסַגֵּל
מָאד.

וְאָמַר: כִּי לֹא נוֹדַע זֹאת מִיּוֹם בְּרִיאַת־
הָעוֹלָם. מִסְתַּמָּא הָיִיתִי רוֹצֵה
לְבַטֵּל זֹאת לְגַמְרִי, אֵךְ אִי־אֶפְשָׁר זֹאת, לֹא
בְּגַשְׁמִיּוֹת וְלֹא בְּרוּחָנִיּוֹת וְכוּ'.

גַּם יַחַד אוֹתָם לְעֵדוּת, וְאָמַר: שְׁגַם כִּי
יִמְלֹאוּ יָמָיו אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוֹתוֹ, כִּשְׂיִבֹאוּ
עַל קַבְרִי, וַיִּתְּנוּ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה בְּעִבּוּרִי [אִין
נוֹעַט גַּעְבֵּן א פְּרוּטָה צַדִּיקָה פּוֹן מִיִּנְעֵט וְנוֹעַג] (בְּעִבּוּר
הַזְכָּרַת נִשְׁמָתוֹ הַקְדוּשָׁה כַּנְהוּג), וַיֹּאמְרוּ אֵלוּ
הָעֲשָׂרָה קַפִּיטֵל תְּהֵלִים הַנִּרְשָׁמִים אֲצִלְנוּ
וְכוּ'. אֶפְלוּ אִם גְּדוֹל וְעַצְמוֹ עוֹזְנוֹתָיו וְחֲטָאֵיו

איזה דבר חס־ושלום, שִׁיקְדִים עֲצְמוּ הָאָדָם וַיִּטְבַּל וַיִּטְהַר עֲצָמוֹ.

וְהִזְהִיר מְאֹד: לְבַל יִתְפַּחַד הָאָדָם מִזֶּה כָּלֵל - כִּי הִפְחַד וְהִדְאָגוֹת וְהַמְרָה־שְׁחֹרֹת בְּעֵינָיו זֶה, מִזִּיק מְאֹד מְאֹד. בְּפָרֵט אַחַר שְׁגָלָה אֵלּוּ הֶעֱשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים, הַמְסַגְלִים לְתַקוּן חֲטָא זֶה.

וְאָמַר: שְׁמִי שְׁיִזְכָּה לְקִים זֹאת לֹאֲמֹר אֵלּוּ הֶעֱשָׂרָה קַפִּיטָל תְּהֵלִים הֵנִ"ל בְּאוֹתוֹ הַיּוֹם שִׁיקְרָה לוֹ חֲסִי־שְׁלֹום - אָזִי בּוֹדֵאִי יִתְקַן חֲטָאוֹ, וְשׁוֹב אֶל יְדָאג כָּלֵל.

גַּם הִיָּה מִתְלוֹצֵץ מְאֹלּוּ הַחֲסִידִים וְהִירָאִים, שֶׁכְּשֶׁמְגִיעַ לָהֶם אִיזָה הִרְהוּר, אָזִי הֵם מִתְפַּחְדִים שְׁלֵא יְבוֹאוּ לִיְדֵי מִקְרָה. וּמַחֲמַת זֶה הֵם רְגִילִים בְּהִתַּר מַחֲמַת פֶּחַד, שְׁלֵא יְבוֹאוּ לִיְדֵי מִקְרָה.

וְעַקֵּר כּוֹנְנָתוֹ הִיָּה: שֶׁהָאָדָם צָרִיךְ לְבַלִּי לְהִתְפַּחַד וְלִהְתִּירָא כָּלֵל מִדְּבָרִים כְּאֵלוֹ, וְלְבַלִּי לְחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת כָּלֵל בְּעֵינָיו זֶה. רַק יִהְיֶה כּוֹנֵן חֵיל לְעֵמֹד כּוֹנֵן תְּאוֹתוֹ, וַיִּסִּיחַ דַּעְתּוֹ מִזֶּה לְגַמְרִי, וְאֵל יִתְפַּחַד כָּלֵל. "וְהַשֵּׁם הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה עִמּוֹ" (שְׁמוֹאֵל־ב ג' יב), מַה שֶּׁהוּא יִתְבָּרֵךְ חֲפֵץ.

וּמְאֹד מְאֹד צָרִיכִין לְהִתְחַזֵּק בְּשִׁמְחָה תְּמִיד. וְאֵל יִפֹּל בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל מִשּׁוֹם דְּבַר שְׁבַעוֹלָם, אִם אֵם יַעֲבֹר עָלָיו מַה. וְאֵם יִהְיֶה חֲזַק בְּדַעְתּוֹ וְלֹא יִתְפַּחַד כָּלֵל, וְלֹא יִחַשֵּׁב מַחֲשָׁבוֹת כָּלֵל [אֵיבְעֶרְטְרַאכְטֵן], וַיִּלְךְ בְּתַמּוֹ בְּשִׁמְחָה - יִזְכֶּה לְסוּף לְעַבֵּר עַל הַכֹּל בְּשְׁלֹום.

לו.

(יְמִי־מוֹהֲרֵן"ת ח"א צח)

בְּשִׁנַּת תַּקע"ח, מְסֻרְתֵי הַתְּפִלָּה שֶׁל הֶעֱשָׂרָה מְזֻמְרֵי תְּהֵלִים שְׁצוּהָ הוּא

ז"ל בְּשִׁבִיל "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) חֲסִי־וְשְׁלֹום, וְעַל קַבְרוֹ הַקְּדוֹשׁ - שֶׁנִּקְרָא 'תַּקוּן־הַכָּלְלִי'.

לז.

(כּוֹכְבֵי־אוֹר, אֲנִשֵּׁי־מוֹהֲרֵן"ן מו)

מַה שֶׁאָמַר אֲדַמּוּ"ר זַצ"ל: שֶׁכָּל תִּינוּק שִׁיְהִיָּה אֲצִלּוֹ קֶדֶם שְׁבַע שָׁנִים, יִהְיֶה שְׁמוֹר מִן הַחֲטָא עַד יוֹם חֲתֻנָּתוֹ. כְּמִדְּמָה לִי, שְׁלֵא אָמַר זֹאת רַק לְעֵינָיו "מִקְרָה לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא).

וְגַם נִרְאָה: שֶׁהִיָּתָה כּוֹנְנָתוֹ גַּם אַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ, לְכָל תִּינוּק שֶׁיָּבֵא אֲצִלּוֹ קֶדֶם שְׁבַע שָׁנִים, וַיִּקְיֵם כְּמֵאֲמָרוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּנִתְיַנַּת הַצְּדָקָה וְאֲמִירַת הַיּוֹ"ד קַא־פִּיטָל תְּהֵלִים (וַיִּדְעֵתִי מֵאַחַד שְׁבָחָן זֹאת, וְכֵן הִנּוּחַ).

לח.

(סִפְרֵי־הַמִּדּוֹת, עֵינָיו 'מִקְרָה־לִילָה')

[א] כְּשֶׁנּוֹפֵל מְאֻמוֹנָתוֹ, בָּא לִיְדֵי קָרִי (אֲמוּנָה כט).

[ב] הַבְּנִים מֵתִים חֲסִי־שְׁלֹום, עַל־יְדֵי רְאִית קָרִי (בְּנִים ח"ב כד).

[ג] הַגּוֹזֵל אֶת חֲבֵרוֹ, עַל־יְדֵי־יָזָה מְטַמְּאִין אוֹתוֹ בְּטַמְּאֵת קָרִי (מְמוֹן יד).

[ד] עַל־יְדֵי הוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה - בּוֹרָא קַלְפוֹת הַמִּתְלַבְּשִׁים בְּבִנְי־אָדָם מִתְנַגְּדִים, וְחוֹלְקִים עָלָיו, וְעוֹשִׂין לוֹ יְסוּרִין (נְאוּף כו).

[ה] תַּקוּן לְהוֹצָאת זֶרַע לְבִטְלָה: שִׁישְׁתַּדֵּל לְהַחֲזִיר בְּנֵי־אָדָם בְּתִשׁוּבָה (נְאוּף מא - עֵין לְקוֹטִי־מוֹהֲרֵן"ן ח"א יד, בְּסוּף, מוֹבָא לְעֵיל).

[ו] הַמוֹצִיא זֶרַע לְבִטְלָה, כְּאֵלוֹ הִבִּיא בְּנֵי קַרְבֵּן לְעַבּוּד־הַזֶּרֶה, גַּם נִדּוּן בְּסִקִּילָה (נְאוּף מח).

[ז] ביותר צריך להזהר לטבל לקריו בימי עמר (ספירת העמר ח"ב ב).

[ח] על-ידי עצבות, רואה קרי (עצבות טו).

[ט] קרי בא, על-ידי דבור מזנות. גם על-ידי שנפל מאמונתו (קרי א).

[י] מי שמוציא קרי, לסוף הולך ערום (קרי ב).

[יא] על-ידי עצבות, רואה קרי (קרי ג).

[יב] מי שנזהר לאכל משאלת-הכם, הוא נצול מטמאת קרי (קרי ד).

[יג] אין לו לאדם לאכל על שלחן הצדיק, קדם שטבל לקריו (קרי ה).

[יד] תשמח בטוב שבא על הצדיקים, וזה תקון לקרי (קרי ו).

[טו] על-ידי הלצנות, בא לטמאת קרי (קרי ז).

[טז] קרי בא, מקלות-ראש (קרי ח).

[יז] קרי בא, על-ידי אכילת שום וביצים (קרי ט).

[יח] גם על-ידי דברים-בטלים ונבול-פה (קרי י).

[יט] השכרות, גורם גלות. גם גורם הוצאת זרע לבטלה (קרי ח"ב א; שכרות ח"ב ב).

[כ] הבזיונות באים, על-ידי קרי (קרי ח"ב ב).

[כא] הדבור שאדם מדבר בהצי דבור, שאינו מוציא אותיות הדבור יפה יפה, זה בחינה כמו בחינת קרי (קרי ח"ב ג).

[כב] הבנים מתים חסו-שלום, על-ידי ראית קרי (קרי ח"ב ד).

[כג] תקון גדול למקרה חסו-שלום: לומר אלו עשרה קאפיטל תהלים באותו היום שקרה לו חסו-שלום, ואלו הן: טז. לב. מא. מב. נט. עז. צ. קה. קלז. קנ. ותדע נאמנה: שאלו עשרה קאפיטלעך, מסגלים מאד מאד לתקון עון זה. והנזהר בזה לומר אותם, אין צריך להתירא עוד כלל, כי בודאי יתקן בזה, כי הם תקון גדול מאד (קרי ח"ב ה).

"והיה לפנות ערב ירחץ במים" (דברים כג, יב)

לט.

(שיחות-הר"ן קמא)

ב'לקוטי-התנינא' סימן צ"ב: תקון ל'מקרה לילה' (דברים כג, יא) רחמנא-לצלן, לומר עשרה קפיטל תהלים.

בתחלה אומר: "שתקון הראשון הוא ה'מקנה', לטבל במקנה" [דאם ערשטע איז מקנה]. ואחר-כך גלה התקון הנ"ל: "לומר עשרה קפיטל תהלים".

גם פעם-אחת אומר: שצריכין לזהר מאד לטבל באותו היום שיהיה האדם "בלתי טהור" (שמואל-א כ, כו). ואפלו אם לא יוכל לטבל בבקר - על-כל-פנים יטבל באותו היום דיקא, אפלו "לפנות ערב" (על-פי דברים כג, יב) - כי צריכין לזהר מאד: "לטבל באותו היום דיקא". [ובשיחות שאחרי ספורי מעשיות: שטוב מאד לטבל תכף ומיד - מובא לעיל].

"וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ" (דברים כג, טו)

מ.

(ח"ב ה, בסוף)

"מחנה ישראל במה הוי? - תלתא פרסי"

(ברכות נד: - 'עוג מלך הפשן' אמר: מחנה

ישראל מה גדלו? - שלש פרסאות וכו').

"מחנה ישראל" - זה בחינת 'קדשת

המחנה של ישראל', בחינת (דברים

כג, טו): **"וְהָיָה מִחֲנִיךְ קְדוֹשׁ"**.

ועקר קדשת "מחנה ישראל" - הוא על-

ידי שמירה מ'תאות-נאות', מבחינת

"מקרה-לילה" (דברים כג, יא) חסו-שלום, כמו

שפתוב שם בפרשה.

ועקר השמירה מתאנה זו, הוא על-ידי

בחינות "תלתא פרסי" - הינו: 'תלת

מחין', שכל אחד ואחד הוא מחצה פרוסה

בפני תאנה זו.

וזהו: "מחנה ישראל במה הוי, תלתא

פרסי" - הינו: עקר הקדשה של

"מחנה ישראל" שיהיו קדושים מתאנה זו,

מ"מקרה לילה" חסו-שלום - הוא על-ידי

בחינת "תלתא פרסי", 'תלת מחין' - שהם

מחצה פרוסה בפני התאנה ההיא.

"פי תדר נדר וכו' לא תאחר לשלמו. מוצא שפתיך תשמור" (דברים כג, כב-כד) - ענין 'נדרים'

מא.

(ח"א נז, ב)

התקון כשנפלין מ'אמונת-חכמים': הוא

'נדר', שידר איזהו נדר ויקים מיד.

פי כשאין לו 'אמונת-חכמים' - זה בחינת

'הסתלקות החכמים', בחינת 'פלא'.

ועל-ידי ה'נדר' - עולה לשרש שהחכמים

משרשים שם, בחינת 'פליאות חכמה' (ספר

יצירה), ויודע ומכיר מעלות החכמים, ועל-

ידייזה הוא שב ומאמין בהם.

מב.

(ח"ב כז)

הנדר שנודרין - צריכין לשלם מיד.

והמאחר נדרו - גורם אלו הארבע

מדות: עבוד-הזרה, גלוי-עריזות, שפיכות-

דמים, לשון-הרע.

ועל-ידי שנסתכלין להטיל המשאוי על

כל אחד פראוי לו - על-ידייזה

זוכין ל'התרת-נדרים', ועל-ידייזה נצולין

מארבע מדות הנ"ל.

מג.

(ספר-המדות, עניני נדרים')

[א] בעוון נדרים, בנים מתים (בנים יב).

[ב] בעוון נדרים, בנים מתים כשהם קטנים

(בנים נו).

[ג] מי שנדר ולא שלם נדרו, הקדוש-ברוך-

הוא מביא עליו יסורין. וכששזתק, נחשב

לו כאלו שלם נדר (המתקדין יט).

[ד] על-ידי נדר, נתעבב החמה של השם-

יתברך (המתקדין מא).

[ה] להמתיק הדין, תאמר פרשת נדרים

(במדבר ל) (המתקדין פז).

[ו] מי שהוא בעסן, ידר נדר וישלם תקף,

על-ידייזה יבטל מפנוו הפעם (פעס כ).

[ז] הנדרים והנדרות, מביאין שמחה (עצבות

ח"ב ו; שמחה ח"ב ב).

[ח] מי שנדר איזהו נדר, אין מקבלין תפלתו עד שישלם את נדרו (תפלה עג).

בחינת (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שעלידי צדקה, נעשה ה'פה של הצדיק, כנ"ל.

"ועשית פאשר נדרת לה אלקיך נדבה אשר דברת בפיה" (דברים כג, כד)

"כי תבא בנרם רעה, ואכלת ענבים פנפושך שבעה, ואל פליך לא תתן" (דברים כג, כה)

מד.

(ח"א יג, בסוף; ובכתב-יד רבנו ז"ל השיך לזה, הנדפס בסוף הספר)

מח.
(ח"א רנז)

כשאוכל יותר מצרבו, זה המאכל מזיק לו וכו'.

"כי פי ה' דבר" (ישעיה מ, ה) - רוח נדיבה הוא "פי ה'", כמו שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה".

כי המאכלים יש להם חיות מזה שהאדם אוכל אותם ומקבל חיות מהם, וכשאוכל יותר מצרבו, אין לזה המאכל ממי לקבל חיות, מאחר שאין האדם צריך אליו. והוא דומה פאלו הניחו האדם לתוך פלי, שבודאי אינו מקבל חיות משם.

מה.

(ח"א כט, ט)

ועל-כן המאכל מבקש לו חיות להחיות עצמו, ואזי הוא מוציא החיות של האדם, ועל-ידי-זה הוא מזיק להאדם, ונצטרפין עמו אפלו שאר המאכלים ומזיקים לו.

על-ידי צדקה, יכולין לדבר דבורים המאירים בתורה, בחינת שאמרו חז"ל (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - שהוא בבחינת (תהלים לז, כא): "וצדיק חונן ונותן", בחינת "קשת הברית" (תקוני-זוהר יא, כט: צט), שהוא הצדיק השומר הברית.

מו.

(ח"א רכה)

וזה (דברים כג, כה): "ואכלת פנפושך שבעה" - לא יותר.

על-ידי צדקה, נעשה בחינת אדם, שהוא בחינת דבור. וזהו (ראש-השנה ו. נדרים ז. על דברים כג, כד): "בפיה, זו צדקה" - כי עלידי צדקה נעשה ה'פה, דהינו ה'דבור, שהוא בחינת נדר האדם.

מז.

(ח"ב טו)

וזה: "ואל פליך לא תתן" - הינו: שלא תאכל יותר מצרבה, שזה דומה כנותן לתוך הפלי, מאחר שאין צריך לו. ובתחלת התורה פתוב שם: "על פי מעשה וכו', שהניחה לו אמו (מרת פייגא) צנאה: שמי שאינו יכול לסבלו לא יניחנו להיות אצלו, ואם לאו יצטרך לעזר מהרחוקים על הקרובים אצלו וכו'".

הצדיקה-האמת, מקבל דבור פיו הקדוש מ'בעלי-צדקה'. וזה

וב'חיי-מוהר"ן בתב-יד, מובא ההמשך: "הינו: כי אנשים רחוקים ממנו שאינם מקרוביו, יעזרו לו שלא יניחו להיות אצלו את האיש שלא יוכל לסבלו אף שהוא מקרוביו". (מובא בשיח-שרפיקודש הקדש ח"ג תרסח).

(הספור הנ"ל השני להתורה הזו, נמצא בהשקטות תיירמוה"ר מר' אלטר טעפליקער ז"ל, בשם גיסו ר' אברהם ב"ר נחמן ז"ל, ונדפס לאתרונה בספר "כל פתבי אג"ש", עמוד תסז, אות מו - ועין בשית"ד שרפי"קדש הקדוש ח"ג תרסט).

"ספר פריתת" (דברים כד, א)

מט.

(ח"ב לב)

וְדַע: שְׂבַחֲיַת "רוח אֲפִינוּ מְשִׁיחַ ה'" (איכה ד, כ), נַעֲשֶׂה "רוח קְנָאָה" (במדבר ה, יד), שְׁהוֹלֵךְ וּמְקַנָּא בְּכָל־מְקוֹם שְׁמוּצָא שָׁם נְאוּף, לְגַדֵּל קִדְשָׁתוֹ וְטַהֲרָתוֹ וְכוּ'. וְנַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי־יָזָה לַפְעָמִים גַּט'.

וְעַל־כֵּן נִקְרָא הַגַּט: "ספר פריתת" (דברים כד, א-ג) - **כִּי נַעֲשֶׂה עַל־יְדֵי ה'סֹפֵר,** שְׁשֵׁם שׁוֹרֵה רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ, שֶׁהוּא הַ"רוּחַ קְנָאָה". כִּי "מְשִׁיחַ שׁוֹרֵה עַל אֲנָפֵי אוֹרֵיתָא" (זהר בראשית השקטות, ח"א רסג:), דְּהֵינּוּ: הַסְּפָרִים הַקְּדוּשִׁים שֶׁמְגַלִּין הַפְּנִים שֶׁל תּוֹרָה, וְשֵׁם מְרַחֵף רוּחוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ (שם).

"ביומו תתן שכרו, ולא תבוא עליו השמש"
(דברים כד, טו)

נ.

(ח"א ה, ב)

צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת הַמְצוּהָ בְּשִׂמְחָה גְּדוֹלָה כָּל־כּוֹ, עַד שֶׁלֹּא יִרְצָה בְּשׂוּם שָׂכָר עוֹלָם־הַבָּא בְּשִׂבְלָהּ, אֶלָּא שְׂיִזְמִין לוֹ הַקְּדוּשָׁת־בְּרוּךְ־הוּא מְצוּהָ אַחֲרַת בְּשָׂכָר מְצוּהָ זֹאת. כִּי הוּא נִהְנֶה מִהַמְצוּהָ בְּעַצְמָהּ. וְעַל־יְדֵי־יָזָה יוּכַל לִידַע מַה שֶׁנִּגָּזַר עַל הָעוֹלָם,

וְאִם הוּא קָדָם גְּזֵר־דִּין אוֹ לְאַחַר גְּזֵר־דִּין וְכוּ'. וְיִוָּדַע אִיךָ לְהַתְּפַלֵּל עֲבוּר הָעוֹלָם וְכוּ'.

וְזֵהוּ (דברים כד, טו): "ביומו תתן שכרו" - שִׁיָּהָא שְׂכָרוֹ מִהַמְצוּוֹת בְּעֶצְמָן.

"ולא תבוא עליו השמש" - שֶׁלֹּא יַעֲשֶׂה הַמְצוּוֹת בְּשָׂכָר עוֹלָם־הַבָּא, שֶׁהוּא אַחֲרַת בִּיאַת שְׁמֵשׁוֹ, אַחֲרַת מוֹתוֹ.

"ואליו הוא נשא את נפשו" (דברים כד, טו)

נא.

(ח"א נט, ה)

כָּל הַנְּפֻשׁוֹת שְׂרָשָׁם בְּעֵשִׂירוֹת, בְּבַחֲיַת (דברים כד, טו): "ואליו הוא נשא את נפשו".

נב.

(ח"א סח)

כָּל הַנְּפֻשׁוֹת תְּאֵבִים וּמִתְאֵוִים לְמִמּוֹן וְכוּ' - מִחֲמַת שֶׁהַנְּפֶשׁ בָּאָה מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן, שֶׁהַמִּמּוֹן בָּא וּמִשְׁתַּלְּשֵׁל וּמִתְהוֹה מִשָּׁם.

כִּי תַחֲלַת שְׂרָשׁ הַשְּׁתַּלְּשׁוֹת הַמִּמּוֹן, הוּא מְקוֹם שֶׁהַנְּפֶשׁ בָּאָה מִשָּׁם, בְּבַחֲיַת (דברים כד, טו): "ואליו הוא נושא את נפשו", הַנּוֹאֵמֵר עַל מִמּוֹן שֶׁל 'שְׂכִיר־יוֹם', וְכִמּוֹ שְׂכַתוֹב (איכה ה, ט): "בְּנַפְשֵׁנוּ נִבְיָא לְחַמְנוּ", וְעַל־כֵּן הַנְּפֶשׁ מִתְאֵוָה וְתֵאֵב לוֹ.

נג.

(ח"ב מו)

מְסִירַת־נְפֶשׁ יֵשׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה. כִּגּוֹן: שְׁנוֹתָן מְמוֹנָה לְצַדִּיקָה, וְהַמִּמּוֹן הוּא הַנְּפֶשׁ, כִּי "אֵלָיו הוּא נֹשֵׂא אֶת נַפְשׁוֹ"

(דברים כד, טו), דהינו: שמוסר נפשו ביגיעות וספנות קדם שמרויח המזון, ואחר-כך נוטל המזון ונותנו בשביל השם יתברך, נמצא מוסר נפשו. וכן בתפלה מוסר נפשו וכו'.

"ארבעים יפנו לא יסוף" (דברים כה, ג)

'ארבעים מלקיות' חסר חד כחשפן ט"ל. מאן דנטיר לה מנייהו, נחית ט"ל עליה, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו, ט"ל להחיות המתים, ועליה אנקמוהו רבנן דמתניתין (תנבות קיא): "כל העוסק בטל תורה, טל תורה מחייהו". (תקוני-זהר יב.)

ארבעים מלאכות חסר חד, אינו לקבל ארבעים מלקיות חסר חד בשבת, ואינו עשירה דלקה אדם, ועשירה לתורה, ועשירה לנחש, ותשעה לארבעא. ובגין דא אמרו מארי מתניתין: "אין לוקין בשבת", דאלין מלאכות אינון חשיבין לישראל לקבל מלקיות. (תקוני-זהר פה.)

נד.

(ח"א יא, ג"ד)

כשאינו שומר הברית, הוא מקלקל ה'ט"ל אורות' וממשיך על עצמו על הפרנסה, הינו ט"ל מלאכות, כפונבא בזהר (פנחס רמד): "מאן דזרק פרוזין דנהמא, עניות רדה אבתרה, כל-שפן מאן דזרק פרוזין דמחא".

ועל-שם-זה נקרא 'ברית': "בועז", "בו עז, בו תקפא" (זהר כ"ב תצא רכ: תקוני-זהר עה:). וזה: "בו עז", בו כלול שני הבחינות - הינו: א) 'ל"ט אורות' למי ששומר הברית. ב) ו'ל"ט מלאכות' למי שפוגם בו. - פי "עז" עם הכולל, שתי פעמים 'ט"ל'.

וזה: "משפן משפן שני פעמים" (שמות לח, כא - שמות-רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב) -

שני פעמים ל"ט. פי "ל"ט מלאכות גמרינון ממשפן" (שבת מט:).

ומי ששומר בריתו - אף-על-פי שעושה הל"ט מלאכות, הם בבחינת 'מלאכת המשפן', הינו "משפן בבנינה" (שמות-רבה לא, י), בבחינת ל"ט אורות.

אך מי שפוגם בברית - המלאכות שלו הם בבחינת "משפן בחרבנה" (שם), בבחינת ל"ט מלקות (תקוני-זהר יב, פה), בבחינת (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו ולא יסוף" - הינו בבחינת 'פגם-הברית', שהוא בבחינת 'תוספות'.

פי "כל מקום שנאמר וא"ו, הוא מוסיף" (פסחים ה.), הינו בבחינת "תוספות-קדשה", 'שמירת-הברית' - כמאמר חז"ל (ויקרא-רבה כד, ו): "כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדשה".

נה.

(ח"א נז, בסוף)

העקר שיהיה לו 'אמונת-חכמים', ולהזהר בכבודם, לירא מהם מאד.

ואף אם נראה לו מהם דבר שאינו מפרש בהתורה כף לפי דעתו, ונדמה לו שהם עושים חסוֹשֵׁלֹם פנגד התורה - הוא צריך להאמין: שבודאי הם עושים נכונה על-פי התורה, פי התורה נמסרה להם.

כגון שאנו רואים שפרש בתורה (דברים כה, ג): "ארבעים יפנו", והם אמרו (מכות כב:): "שלשים-ותשע מלקות דוקא". פי הם יודעים על-פי הדרשות והמדות, כפי מה שנמסר להם, שצריך דוקא שלשים-ותשע מלקות.

"יבמה יבא עליה וכו'. יקום על שם אחיו המות וכו'. ואם לא יחפץ האיש וכו', מאן יבמי להקים לאחיו שם בישראל וכו'. וחלצה נעלו וכו' וירקה בפניו וכו'" (דברים כה הו-זט)
- ענין 'יבום וחליצה' -

נד.

(ח"א כא, ו)

וזוה טעם רק של החליצה, שנאמר (דברים כה, ט): "וירקה בפניו", "בפניו" דיקא - פי זה הולך בלא זרע, ולא הניח ברכה אחריו שימשיכו 'שכל-הפנים' בעולם על-ידי מעשיהם הטובים, ואחיו אינו רוצה "להקים שם אחיו המת" (שם שם, וז), ואינו רוצה ליבם אותה.

בשביל-זה: "וירקה בפניו" - פי אין רוצה להמשיך נשמת המת בעולם שיוכל לתקן 'אור-הפנים'.

ובזה הרק, נראה לפעמים 'פני המת' - 'פני המת' דיקא. ובזה הרק הוא נכלם, ועקר הבושה הוא ב'פנים' - וזה על שלא רצה "להקים שם אחיו המת".

וזוה בחינת (במדבר יב, יד): "ואביה ירק ירק בפניה הלא תכלם שבעת ימים" - בחינת "שבעה עננים" שעל-ידם מאיר 'פני המנורה' (שם ח, ב). והוא לא רצה "להקים שם אחיו המת", על-כּוּן: "וירקה בפניו", והינו: 'בשת-פנים'.

וזוה שאמרו (יבמות נב): "היבמה נקנית במאמר" - זהו 'הפך הבשת', בחינת (תהלים כט, ט): "כלו אמר' כבוד", הפך של "תכלם שבעת ימים".

ו'מרים' שפגמה בכבוד 'משה', שהוא בחינת 'שפע אלקי', ופגמה

על-כּוּן צריך להאמין בחכמים, ולהשליך שכלו ודעתו רק לסמוך עליהם, פי להם נמסרה התורה לדרשה.

נו.

(ח"א נט, ג-ד)

לעתיד שיתבטל כל הרע, אזי יהיה יום שכלו שבת. - כּוּן על-ידי 'עגולא ורבוּעא' שעל-ידם נתבטל הרע, על-ידי-זה נתהוה בחינת "שבתותי" (שמות לא, יג), בחינת "עגולא ורבוּעא" (הקדמת הזהר ה:).

וזוהו בחינת "בטול האסור בששים" (חלין צח.).

"ששים" - זה בחינת 'עגולא', בחינת 'סמ"ך' שהיא 'עגולא', בחינת 'פסא-כבוד', בחינת (איוב לו, ז): "ואת מלכים לכפא", בחינת (שיר-השירים ה, ח): "ששים המה מלכות".

וזה "אסור" שהיא ה'קלפה' - נתבטל על-ידי "כסאות למשפט" (תהלים קכב, ה), ואין זוכר אלא "עגולא", פי זה באתגליא, ו"רבוּעא" מכסה ב"עגולא".

ועקר הכח של ה'סמ"ך' אינה אלא מ"רבוּעא", הינו מהמ"ם, בבחינת (דברים כח, ג): "ארבעים יפנו" - פי ה'סמ"ך' מקבלת מהמ"ם, שהיא "כסאות למשפט".

נח.

(חיי-מוהר"ן טז)

מה שכתב שם (בלקוטי-מוהר"ן ח"א כא) בענין מרים שפגמה בכבוד משה, ואהרן בקש (במדבר יב, יב): "אל נא וכו' בצאתו מרחם אמו", שזה בחינת 'ענש היבום' - יש בזה נפלאות גדולות, כי רמז בזה על בתו 'מרים' ז"ל, שהיתה פלתו של הרב רבי ליבוש מוואלטשיסק זצ"ל, שנסע לארץ-ישראל עם כל בניו, ועל-ידי-זה נסעה גם בתו לארץ-ישראל, וכמה שנים אחר פטירת רבנו ז"ל נתבמה שם.

"כי ינצו אנשים" (דברים כה, יא)

נט.

(ח"א ו, ו)

"דשמיטן גדפיהו" [נוצותיהם היו שמוטות] (בבא-בבא עג:). פירש רש"י: 'נוצות'. - זה בחינת 'מחלקת ובזיונות', כמו שכתוב (דברים כה, יא): "כי ינצו אנשים".

הינו: שאין משגיחין על מחלקת ובזיונות שמבזין אותן, 'ושומעים הרפתן ואינם משיבים' (שבת פח:).

וזוה ל'שון: "דשמיטן", כמו שכתוב (דברים טו, ב - בשמטת כספים: "וזוה דבר השמטה) שמוט כל בעל משה ידו" - הינו: שלא יתבע עלבונו.

בבחינת "שבעת הירות" וכו' (במדבר שם), בשביל-זה נצטרעה - "דא סגירו דנהורא עלאה" (זהר תזריע מט:), הינו 'אור-הפנים', וכתוב בה (במדבר יב, טז): "תסגר מחוץ למחנה שבעת ימים".

וזוה שבקש אהרן (שם שם, יב): "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו ויאכל חצי בשרו" - כי על-ידי "סגירו דנהורא עלאה" היא בבחינת 'מת', כי 'מצרע חשוב כמת' (נדרים סד:).

אשר בצאתו מרחם אמו" - זה בחינת 'יבום', שעל-ידי ה'יבום', "אתתה אמה, שאשתו נעשית לו אם" (זהר לך-לך צב. משפטים ק.).

"ויאכל חצי בשרו" - הינו שאין לו בת-זוג, כי הבעל ואשתו הם תרי פלגא גופא, ועכשו שאשתו היא אמו, נמצא שנאכל 'חצי בשרו' ואין לו בת-זוג.

[פרוש (מוהר"ן ז"ל בתוך לקוטי-מוהר"ן): כי מי שמת בלא בנים, אשתו צריכה להתיבם, ונתגלגל המת בהבן הנולד מאשתו שנתבמה לאחיו, והוא צער וענש גדול להמת שאשתו נעשית לו אם - כי עכשו מקרח להיות נולד מאשתו, ואשתו נעשית לו אם. פי זה 'בן היבמה' שבאמת הוא בעלה של היבמה, ואשתו נעשית לו אם, אין לו בת זוג - מאחר שבת-זוגו נעשית לו אם.

וזוה שפרש רבנו ז"ל: שבקש אהרן על מרים שפגמה בשביל-הפנים, שזהו הפגם של המת בלא בנים כנ"ל, שלא תהא נענשת חסין-שלום בענש היבום.

וזוה: "אל נא תהי כמת אשר בצאתו מרחם אמו" - שלא תהיה כמת בלא בנים, אשר מקרח לצאת שנית בגלגול מרחם אמו, הינו שאשתו נעשית לו אם, אשר מחמת זה "ויאכל חצי בשרו" - הינו חצי גופו נאכל, שאין לו בת-זוג, שהיא 'חצי בשרו' 'פלג גופו'.

"לֹא יִהְיֶה לְךָ בְּכִיסֶּךָ אֲבָן וְאֲבָן גְּדוֹלָה וְקִטְנָה.
לֹא יִהְיֶה לְךָ בְּבֵיתְךָ אֵיפָה וְאֵיפָה גְּדוֹלָה
וְקִטְנָה. אֲבָן שְׁלֵמָה וְצַדִּיק יִהְיֶה לְךָ, אֵיפָה
שְׁלֵמָה וְצַדִּיק יִהְיֶה לְךָ" (דְּבָרִים כה יג-יד טו-טז)

סב.

(ח"א נח, ג)

מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, בְּכַח שְׁהֵיהּ כְּלוּל מִשְׁלֵשָׁה
אֲבוֹת, הָיָה לוֹחֵם פְּנֵינֵי עַמְּלִיק,
בְּבַחֲיִנַת (וַיִּקְרָא כו, כה): "הָרַב נִקְמַת נִקְם
בְּרִית".

כִּי הָאֲבוֹת' הֵן 'בְּרִית', בְּחִינַת (וַיִּקְרָא כו, מב):
"וַיִּזְכְּרֵנִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב" וְכוּ'.
וְעַמְּלִיק טְמֵא בְּרִיתָם, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ".

סג.

(ח"ב ה, יא)

עַל-יְדֵי 'קַלְקוּל הַמִּשְׁפָּט', בְּחִינַת 'מִשְׁפָּט
מְעַקֵּל', בֵּא חֲסִינְשָׁלוֹם טְמֵאָה
הַיְדוּעַ, וְזֶה 'מְעַקֵּל', אוֹתִיּוֹת 'עַמְּלִיק' -
שְׁעַל-יְדוֹ בֵּא הַטְּמֵאָה הַנִּלְ, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים
כה, יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ".

סד.

(ח"ב ה, ג)

'עַמְּלִיק' טְמֵא אֶת יִשְׂרָאֵל בַּפְּגָם 'תְּאוֹת-
נְאוֹף', כְּמוֹ שְׁפִתוֹב (דְּבָרִים כה, יח):
"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ", בְּחִינַת "מְקַרְה לִילָה"
(דְּבָרִים כג, יא) חֲסִינְשָׁלוֹם, שְׁבֵא עַל-יְדֵי בְּחִינַת
'עַמְּלִיק'.

כִּי 'עַמְּלִיק' יוֹנֵק מִבְּחִינַת הַדְּעַת', בְּבַחֲיִנַת
(בַּמִּדְבָּר כד, כ): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְּלִיק",
שְׁזָה בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית ג, א): "וְהִנְחָשׁ הָיָה
עָרוֹם", שְׁעַל-יְדֵי-זֶה בֵּא חֲסִינְשָׁלוֹם טְמֵאָת
הַתְּאוֹה הַזֹּאת.

וְהַתְּקוּן לָזֶה: הוּא הַתְּפִלָּה שֶׁל הַבְּעַל-
כַּח שְׁמַתְפַּלֵּל בְּבַחֲיִנַת דִּין -
שְׁעַל-יְדֵי-זֶה מוֹצִיאֵן מִמֶּנּוּ מִימֵי הַדְּעַת
שְׁבַלַע מִן הַקְּדָשָׁה.

ס.

(ח"א לה, ח)

כְּשֶׁאָדָם עוֹסֵק בְּמִשְׁאֵל-וּמִתֵּן בְּאִמוּנָה -
אֲזִי נוֹפְלִים כָּל הַקְּלָפוֹת
וְהַעֲבוּ"ם וְ"הָאֲרָצוֹת שֶׁסְּבִיבוֹת הָאִמוּנָה"
(יחזקאל ה, ה), וְעוֹלָיִם מִמֶּנָּה כָּל הַנִּיצוּצוֹת
הַקְּדוּשִׁים שֶׁבְּתוֹכָם, בְּסוּד אֶחָד-עֶשֶׂר
סְמָמֵי הַקְּטָרֶת, בְּבַחֲיִנַת (סְנֵהדְרִין כ):
"בְּרִיתוֹת זָרְעוּ שֶׁל עַמְּלִיק".

וְזֶה בְּחִינַת (רוֹתְרֵבָה א, ב): "לָמָּה נִסְמְכָה
פְּרֻשֵׁת 'בְּרִיתוֹת זָרְעוּ שֶׁל עַמְּלִיק',
לְפָרֻשֵׁת 'מִשְׁקֵלֶת' (דְּבָרִים כה, יג-יד טו-טז) -
לְוֹמַר: שְׁבַעוֹן מִשְׁקֵלֶת הָיָה מְלַחֶמֶת
עַמְּלִיק".

"אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ" (דְּבָרִים כה, יח)

סא.

(ח"א יט, ה)

מִי שֶׁאֵין לוֹ 'שְׁלֵמוֹת לְשׁוֹן-הַקְּדָשׁ', אֲזִי
הַרוּח־סְעָרָה מְקַרֵּר אוֹתוֹ בְּ"מְקַרְה
לִילָה" (דְּבָרִים כג, יא) בְּשָׁנָה, בְּבַחֲיִנַת (דְּבָרִים כה,
יח): "אֲשֶׁר קָרָה בְּדֶרֶךְ" - לְשׁוֹן 'קְרִירוֹת'.

"בְּדֶרֶךְ" - הוּא בְּחִינַת (מִשְׁלִי ל, כ): "בֵּן דֶּרֶךְ
אִשָּׁה מְנַאֶפֶת" - שְׁהַרוּח־סְעָרָה
הוֹלֵךְ דֶּרֶךְ הַתְּרַגּוּם, שֶׁהוּא בְּחִינַת נְגִיף,
וְיוֹנֵק מִן הַחֲשָׁמ"ל.

"וַיִּזְנֵב בְּךָ כָּל הַנְּחֻשָׁלִים אַחֲרֶיךָ, וְאַתָּה עָיִף וַיִּגַע וְלֹא יָרָא אֱלֹקִים" (דְּבָרִים כה, יח)

"מפת זנב, חותך מילות וזורק כלפי מעלה"
(רש"י; במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט)

רק הצדיק הגדול מאד, יכול להכניס עצמו בזה ללמד השבע הכמות, והוא מחזיק עצמו ונשאר קיים על עמדו על-ידי אמונה. כי (משלי כד, טז): "שבוע יפול צדיק וקום", סופי-תבות 'עמל' ק'.

והמחברים והכופרים, מפרשים כל התורה כלה, על-פי הכמות ואפיקורסות ושכליות שלהם. ואפלו מצוות מעשיות המפרשים בתורה, מפרשים הכל שמרמזים רק על שכליות וחקמות שלהם, וכופרים בפשוטו לגמרי.

וזהו שאמרו רז"ל (במדבר רבה יג, ג; תנחומא תצא ט): "שהיה עמלק חותך מילות וזורק כלפי מעלה" - כי 'מילה' היא מצוה ראשונה שנצטוו בה אברהם אבינו, שהיה ראש למאמינים. ו'עמלק' שהוא בחינת הפילוסופים והכופרים, הוא כופר בכל המצוות ומפרש הכל על שכליות לבד.

וזהו: "חותך מילות וזורק כלפי מעלה" - שכופר ב'מצות מילה', וזורק כלפי מעלה אל השכל. - ועקר הכנעתו על-ידי אמונה.

"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, לא תשכח" (דְּבָרִים כה, יט)

סח.
(ח"א ו, ז)

"להכרית זרעו של עמלק" (סנהדרין כ:).
זה בחינת (תהלים מז, ד): "ידבר עמים תחתינו ולאמים תחת רגלינו", בחינת 'חיריק', נקדה התחונה של אלף, בחינת: "תחת רגליו" (שמות כד, י), בחינת: "והארץ הדם רגליו" (ישעיה סו, א).

סה.
(ח"א נו, ה)

'עמלק' שהוא 'מלכות-הרשעה', רודף 'מחנה דן', שהוא בחינת 'מלכות-דקדשה'. כמו שכתוב (דְּבָרִים כה, יח): "ויזנב בך וכו' ולא ירא אלקים" - דהינו: בעת שאין להם פח 'מלכות-דקדשה', שהיא בחינת "ירא אלקים".

סו.
(ח"א קלה)

על-כן נאמר בעמלק (דְּבָרִים כה, יח): "ויזנב בך כל הנחשלים וכו' ולא ירא אלקים" - כי עקר פחו היה: מחמת שלא העלו את ה'מלכות-דקדשה', מחמת שלא היה להם 'יראת אלקים', שהוא בחינת 'מלכות'.

סז.
(ח"ב יט)

עקר התכלית והשלמות הוא רק לעבד השם בתמימות גמור, בלי שום חכמות כלל וכו'.

והוא אסור גדול מאד להיות מחקר חס-ושלום וללמד ספרי החכמות, כי יש אבן נגף בכל חכמה וחקמה שהיא בחינת 'עמלק', שעל-ידי-זה יכולין לפל חס-ושלום.

כי 'עמלק' היה 'פילוסוף' ו'מחקר', וכפר בעקר, כמו שכתוב (דְּבָרִים כה, יח): "ולא ירא אלקים" - דהינו: שהוא רק נוהג על-פי חכמות, ואין לו 'יראה' כלל.

"לְהַכְרִית זִרְעוֹ שֶׁל עַמְּלֶק" - היא בְּחִינַת
 'יְהוֹשֻׁעַ', נִקְדָּה הַתְּחִתּוֹנָה. כִּי
 עֵקֶר 'מַחֲיֵית עַמְּלֶק' תְּלוּי בִ'יְהוֹשֻׁעַ, כְּמוֹ
 שְׁכַתּוּב (שְׁמוֹת יז, ט): "צֵא הִלָּחֵם בְּעַמְּלֶק".

ס.ט.

(ח"א ל, ו; ח"א קלה)

צָרִיךְ לְחַתֵּךְ וּלְהוֹצִיא ה'מַלְכוּת־דְּקַדְשָׁה',
 מִבֵּין ה'אַרְבַּע גְּלוּיֹת' שֶׁל ה'אַרְבַּע
 מַלְכוּיֹת דְּסִטְרָא־אַחָרָא, וּלְהַעֲלוֹתָהּ אֶל
 אֹר־הַפְּנִים הַמְּאִיר בְּשִׁלְש־רִגְלִים.

וְזֶה (שְׁמוֹאֵל־א טו, לו): "וַיִּשְׁפֹּף שְׁמוֹאֵל אֶת
 אָגָג". וּפְרֻשׁ רַש"י: "וַיִּשְׁפֹּף - הִתְכוּ
 לְאַרְבַּע".

הֵינּוּ: שְׁחַתְךָ וְהַבְּדִיל אֶת הַדָּל"ת, בְּחִינַת
 'מַלְכוּת־דְּקַדְשָׁה', מ'אָגָג', שֶׁהוּא
 'כְּלָלִיּוֹת אַרְבַּע מַלְכוּיֹת דְּסִטְרָא־אַחָרָא', כְּמוֹ
 שְׁכַתּוּב (בְּמִדְבָר כד, כ): "רֵאשִׁית גּוֹיִם עַמְּלֶק",
 וְהַעֲלָה אוֹתָהּ אֶל 'אֹר־הַפְּנִים', בְּשִׁלְש־
 רִגְלִים.

וְזֶה: 'וַיִּשְׁפֹּף' - רֵאשִׁית־תְּבוּת: "ש'בוֹעוֹת
 ס'בוֹת פְּסָח".

לקוטי תפלות

פרשת כי תצא

מפתח התפלות

מעודדנו עד היום הזה, ויחזירו אותם לנו; ונזכה על-ידי מצות תקיעת שופר בראש-השנה, שיחזרו לנו את כל אבדותינו (ח"ב מד).

[ה] "פי תבנה בית חדש" - שינזכה לבנות ביתנו בחכמה, ולא יזיק לנו הבנין; ושיהיה ביתנו בית-תורה ותפלה וכו' (ח"א קמה).

[ו] "ונשמרת מכל דבר רע" - "שלא יהרהר אדם ביום ויבא לידי טמאה בלילה"; "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מ'מקרה-לילה' חס-ושלום (ח"א יט).

[ז] "כי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מרבנים ודינים שאינם הגונים המקלקלים את המשפט, ומביאין חס-ושלום טמאת 'מקרה-לילה' על-ידי עוות דינים; ונזכה להשמר ולהנצל תמיד מ'מקרה-לילה', ונזכה לתקון-הברית בשלמות (ח"ב ה).

[ח] "פי יהיה בך איש אשר לא יהיה טהור מקרה לילה וגו'" - שינזכה להנצל מפגם הברית ומ'מקרה' מענתה ועד עולם (תפלה שלאחרי תקון-הכללי).

[א] "השב תשיבם לאחיה"; "תעיתי פשה אבד, בקש עבדך, כי מצותיך לא שכחתי" - שינזכה לשוב בתשובה שלמה, אפלו אחרי שתעינו כל-כך פשה אבד (ח"א פג).

[ב] "השב תשיבם לאחיה"; "תעיתי פשה אבד, בקש עבדך, כי מצותיך לא שכחתי" - שינזכה שהשם-יתברך והצדיקים לא יתיאשו מאתנו, ויחפשו אותנו פשה אבד (תפלות ותחנונים, השמטה ללקוטי תפלות ח"א פג).

[ג] "השב תשיבם לאחיה"; "עד דרש אחיה אתו והשבתו לו" - שינזכה למצא כל אבדותינו על-ידי הצדיק-האמת; ושינזכה לשוב כל המניעות, ולהתקרב אליו, ולהתיגע ולטרוח בכל כחנו, לחפש ולבקש אצלו, אחר כל אבדותינו שאבדנו מעודדנו עד היום הזה (ח"א כז).

[ד] "השב תשיבם לאחיה" - שינזכה למצא את כל אבדותינו, שאבדנו על-ידי חטאתינו; ונזכה ל'כונות של אלול', ול'תקון-הברית' בשלמות; ונזכה שהמלאכים האוחזים בידם שופרות, הממנים על האבדות, שישתדלו בתקוננו, ויבקשו אחרי כל אבדותינו שאבדנו בענינו

[ט] **"וְהָיָה מַחְנִיךָ קְדוֹשׁ"** - שְׁנֹזְפָה שְׁלֵא לְהִתְרַחֵק וְלֹא לְהִשְׁתַּלַּח, חוּץ לְמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְדוֹשָׁה (ח"ב).

[י] **"אַרְבַּעִים יָפְנוּ לֹא יִסִּיף"** - עֲנִין ל"ט מַלְקוֹת' - שְׁנֹזְפָה לְהִנְצֵל מִה'ל"ט קַלְלוֹת, שֶׁהִיא הַטְּרָחוֹת וְיִגִּיעוֹת אַחֲרֵי הַפְּרִנָּסָה, וְנֹזְפָה ל"ט אֹרוֹת, בְּחִינַת ל"ט מְלֹאכֶת הַמְּשָׁפָן, וְנִהְיָה שְׁמַחִים בְּחֻלְקָנוּ תַּמִּיד (ח"א יא).

[יא] **"יְבַמָּה יָבֵא עָלֶיךָ וְלִקְחָהּ לֹו לְאִשָּׁה וְיַבְמָה";**
"וְחֻלְצָה נִעְלוּ מֵעַל רַגְלוֹ" - מִצּוֹת 'יְבוּס וְחֻלְצָה'

- שְׁנֹזְפָה שְׁלֵא נִצְטָרַךְ לְבֹא חֲלִילָה לְיַדֵי יְבוּס וְחֻלְצָה, וְנֹזְפָה בְּלִנּוּ ל'זָרַע שֶׁל קַיִמָּא'; וְכֹל אוֹתָן שְׁצָרִיכִין לְקַיִם מִצּוֹת 'יְבוּס וְחֻלְצָה', שְׁיִזְכּוּ לְקַיִמָם בְּשִׁלְמוֹת (ח"א נא).

[יב] **"זְכוֹר אֵת אֲשֶׁר עָשָׂה לְךָ עֲמֹלֶךָ וְגו'."** אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדָרְךָ, וְיִזְנַב בְּךָ כָּל הַנְּחֻשְׁתִּים אַחֲרֶיךָ וְאֵתָה עֵינֶיךָ וְיִגַּע וְלֹא יֵרָא אֱלֹקִים" - שְׁנֹזְפָה לְהִנְצֵל מִדְּרָכֵי הַמַּחְקָרִים וְחֻכְמוֹת-חִיצוֹנִיּוֹת, וּמֵאֲבַגְיֵי נֶגֶף שְׁלֵהֶם, אֲשֶׁר בְּכֵלֶם מִנְּח 'קַלְפַת וְזִהְמוֹת עֲמֹלֶךָ' שֶׁהוּא ה' אֲבֹן-נֶגֶף' שֶׁבְּכֹל הַחֻכְמוֹת (ח"ב יד).

וּמִתּוֹעֲבִים מְאֹד מְאֹד, לְדָרְכִים רָעִים וּמִבְּלָבָלִים מְאֹד.

כִּי הִרְעוֹתִי אֶת מַעֲשֵׂי מְאֹד, חָטָאתִי עֹוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי, וְהִמְשַׁכְתִּי עָלַי אֶת הַיִּצָּר-הָרָע. עַד שִׁבַּאתִי לָמָּה שִׁבַּאתִי, וְקַלְקַלְתִּי מֵה שֶׁקַּלְקַלְתִּי.

וּבְכָל פַּעַם וּפַעַם עַל-יָדַי כָּל עֲבָרָה וְעֲבָרָה, וְעַל-יָדַי כָּל הִרְהוּר וְהִרְהוּר, וְעַל-יָדַי כָּל פָּגַם וּפָגַם, תְּעִיתִי וְנִתְעִיתִי לְדָרְכִים נְבוֹכִים וּמְקַלְקָלִים הַרְבֵּה מְאֹד. וּמִכָּל אֵלוֹ הַדְּרָכִים הַנְּבוֹכִים, יוֹצֵאִין עוֹד דְּרָכִים נְבוֹכִים וְתוֹעִים וּמְקַלְקָלִים הַרְבֵּה.

וְהִיִּיתִי הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, הוֹלֵךְ וְתוֹעָה, יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה, וְלֹא הָיָה דִי לִי מֵה שֶׁכָּבַר נִתְעִיתִי הַרְבֵּה עַל-יָדַי הָעוֹנוֹת הָרָאוּשׁוֹנִים שֶׁעָשִׂיתִי, כִּי אִם עוֹד הוֹסַפְתִּי עָלֵיהֶם בְּכֹל יוֹם וְיוֹם חֲדָשִׁים, עוֹנוֹת עַל עוֹנוֹת, וּפְשָׁעִים עַל פְּשָׁעִים,

[א] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א פג

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רנ, 'תעיתי כשה אבד')

"הָשֵׁב תְּשִׁיבֵם לְאַחֲיָךְ" (דְּבָרִים נב, א)

"תְּעִיתִי כְּשֶׁה אֲבָד, בִּקְשׁ עֲבֹדָךְ, כִּי מִצּוֹתֶיךָ

לֹא שִׁכַּחְתִּי" (תהלים קיט, קעו)

שְׁנֹזְפָה לְטוֹב בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה, אֶפְלוּ

אַחֲרֵי שֶׁתְּעִינּוּ כָּל-כֶּךָ כְּשֶׁה אֲבָד

"תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבַד, בִּקְשׁ עֲבֹדָךְ, כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שִׁכַּחְתִּי." **"תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבַד בִּקְשׁ עֲבֹדָךְ."** רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, **"אִם אָמַרְתִּי אֶסְפָּרָה כְּמוֹ,"** שֶׁתְּעִיתִי וְנִתְעִיתִי זֶה יָמִים וְשָׁנִים רַבִּים, מִיּוֹם הַיּוֹתֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, יִקְצְרוּ הַמוֹן יְרִיעוֹת, וְלֹא תוּכַל הָאָרֶץ לְהַכִּיל אֶת כָּל דְּבָרֵי.

וְלֹא יִסְפִּיקוּ כָּל עוֹרוֹת אֵילֵי נְבוֹיּוֹת, וְכָל הַלְּשׁוֹנוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, לְבָאֵר וּלְסַפֵּר אֶת עֲצֵם רַבּוּי הַתְּעוֹת וְהַנְּבוּכָה, שֶׁתְּעִיתִי לְדָרְכִים נְבוֹכִים וּמְקַלְקָלִים וּפְגוּמִים

וְחֻטָּאִים עַל חֻטָּאִים, וְהִרְהוּרִים עַל הִרְהוּרִים, וּמַחְשְׁבוֹת־זָרוֹת עַל מַחְשְׁבוֹת־זָרוֹת, בְּלִבּוֹלִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים עַל בְּלִבּוֹלִים וְרַעֲיוֹנִים רָעִים, עַד אֲשֶׁר הִשְׁתַּרְגּוּ עָלוּ עַל צְוָאֲרֵי הַכְּשִׁילוֹ כַּחַי.

"מָה אֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶצְטַדֵּק, שְׁטַחְתִּי אֵלַיךָ כַּפִּי", עֲזַרְנִי הוֹשִׁיעֵנִי, וְכָל־כֶּף תַּעֲיִתִי זֶה יָמִים וְשָׁנִים הִרְבֵּה, לְדַרְכִּים מְבַלְבְּלִים וְנִבְוָכִים מְאֹד, עַד אֲשֶׁר אָפְלוּ אִם אַתָּה מְרַחֵם עָלַי, וְאַתָּה קוֹרָא וּמְכַרִּיז וּמְרַמֵּז אֵלַי, אֵינִי שׁוֹמֵעַ וּמְפִיר הַיֵּטֵב קוֹל קְרִיאָתְךָ, וְעַדִּין לֹא שָׁבַתִּי מִטַּעוֹתַי.

אֲוִי לִי וַי לִי, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, כָּל הַלְּשׁוֹנוֹת שֶׁל תְּחִנָּה וּבִקְשָׁה וְצַעֲקָה וְחִרְטָה שֶׁבְּעוֹלָם, כָּלֵם הַיִּתִּי צָרִיךְ לְצַעֵק כָּבֵד לְפָנַי כַּמָּה שָׁנִים.

וְעַתָּה אַחַר שֶׁהוֹסַפְתִּי בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה כַּמָּה וְכַמָּה חֻטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים בְּמַחְשְׁבָה דְּבוּר וּמַעֲשֵׂה, מָה אוֹסִיף לְדַבֵּר עוֹד, וּמִי יוּכַל לְחַדֵּשׁ דְּבוּרִים יוֹתֵר, מִי יִשׁוּם לִי פֶה לְדַבֵּר עוֹד כַּפִּי מַה שֶּׁאֲנִי צָרִיךְ לְדַבֵּר עִתָּה.

וּבְפָרְט שֶׁבְּאַמַּת אֵינִי זוֹכֵה לְדַבֵּר בְּשִׁלְמוֹת בְּאַמַּת, אָפְלוּ הַדְּבוּרִים שֶׁהֵייתִי צָרִיךְ לְדַבֵּר, אִם לֹא הֵייתִי עוֹשֶׂה כִּי אִם חֶלֶק מֵאֵלֶּף וּרְבֵבָה מִמָּה שֶׁעָשִׂיתִי. אוֹי אוֹי אוֹי, מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר וּמָה חֲתִלִּים אֲגַבֵּר. כְּכֹלֵב מֵת אָנִי מִנַּח לְפָנֶיךָ, כְּטִיט הַנְּרוֹק אָנִי נִשְׁפָּךְ לְפָנֶיךָ. הֲרִי אָנִי לְפָנֶיךָ מְלֹא בּוֹשָׁה וּכְלָמָה, מְלֹא חֻטָּאִים וְעוֹנוֹת וּפְשָׁעִים

מִכֶּפֶף רַגְלִי וְעַד רֹאשׁ, מִיּוֹם עָמַדִי עַל דַּעְתִּי עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

עֲזַר לְתוֹעָה וְנִתְעָה בְּדַרְכִּים נִבְוָכִים וּמְקַלְקָלִים, וּמַחְשְׁבוֹת מְבַלְבְּלוֹת כְּמוֹנֵי הַיּוֹם. הוֹרְנִי הַדְרָךְ הָאֲמֵת וְהַעֲצָה הַנְּכוֹנָה, בְּאִפְּן שְׂאֵזְכָּה לְהַגִּיעַ מִהֵרָה לְהַדְרָךְ־הַיֶּשֶׁר, כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב בְּאַמַּת, וְאַזְכָּה מֵעַתָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמַּת, וּלְעַבְדְּךָ בְּאַמַּת בִּירְאָה וְאַהֲבָה.

חַיְנִי וּפְדִנִי, "כְּחֹסְדְךָ חַיְנִי, וְאַשְׁמְרָה יְעֻדוֹת פִּיךָ. הַדְרִיכֵנִי בְּאַמַּתְךָ וְלַמְדֵנִי, כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, אוֹתְךָ קוֹיִתִּי כָּל הַיּוֹם. הוֹרְנִי יְהוָה דְרָךְ חֻקֶיךָ, וְאַצְרִנָּה עֵקֶב. חֹסְדְךָ יְהוָה מְלֵאָה הָאָרֶץ, חֻקֶיךָ לַמְדֵנִי."

☪ [ב] תפלות ותחנונים ☪
הַשְׁמָטָה לְלִקּוּטֵי תְּפִלוֹת ח"א פג
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רנ, 'תעיתי כשה אבד')
"הַשֵּׁב תְּשִׁיבֵם לְאַחֶיךָ" (דברים כב, א)
"תעיתי כשה אבד, בקש עבדך, פי מצותיך
לא שכחתי" (תהלים קיט, קעו)
 שְׂנֹזְכָה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהַצַּדִּיקִים לֹא יִתְאַשּׁוּ
 מֵאַתְנֵנוּ, וַיִּחַפְּטוּ אוֹתְנֵנוּ כְּשֶׁה אֲבָד

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, כָּבֵד הַזְהַרְתָּנוּ וְזִרְזַתָּנוּ עַל יְדֵי חֲכָמֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים, לְהַזְדַּרֵּז וּלְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּבַחֲרוּתִי, בְּעֵת שֶׁאֲנִי נֶעַר וְרַךְ וְ"עוֹל יָמִים", וְעַדִּין לֹא נִתְעִיתִי כָּל־כֶּף בְּהַדְרָכִים הַנְּבֻכִים, וְגַם לֹא שָׁכַחְתִּי עַדִּין

את קולך הקדוש שאתה קורא ומכריז
אלי בכל פעם לשוב אליך.

ועתה מה אעשה, אחרי אשר לא
שמעתי בקול מורי ורבותי,
והזקנתי בחטאי כל-כף, וכמעט אשר
שכחתי את קול קריאתך וקול התורה
והמצוות, אשר מכריזין וקוראין לפני
תמיד לשוב מדרך הנבוכים, ואיני שומע
ומכיר בקולם כלל.

אבל אף-על-פי-כן, כבר הודעתנו: כי
אין שום יאוש בעולם כלל,
ועדין יש תקנה, כי אתה "חושב
מחשבות לבלתי ידח ממך אפלו מי
שנדח" כבר לגמרי חס-ושלום, ואתה
חושב מחשבות לקרבו אליך, "כי לא
תחפץ במות המת, כי אם בשוב רשע
מדרך וחייה, ועד יום מותו תחכה לו, אם
תשוב מיד תקבלו".

ואני רואה ומביט מרחוק, עצם רחמיך
וחסדיך הרבים עלי, גם עתה, כי
גם "עד זקנה ושיבה אל תעזבני", ואתה
חושב מרחוק להיטיב אחריתי, ואתה
קורא אותי ומרמז לי ברמזיך הקדושים
בכל פעם גם עכשו, לרחם עלי מעתה
על-כל-פנים, ולעזב דרכי הרע,
ומחשבותי המגנות, ולשוב אליך,
ותרחמני.

ולפעמים אתה קורא אותי בקריאה
ממש, על-ידי צדיקיך
הקדושים, שמוכיחין אותי ב"תוכחה
מגלה מאהבה מסתרת".

וכמה פעמים אין מספר, אשר הסברת
לי פנים, והראית לי דרכי טובך
ורחמיך הגדולים עלי. נודה לך ונספר
תהלתך, על נסיה שבכל יום עמנו, ועל
נפלאותיך וטובותיך שבכל עת.

ואפלו אם לפעמים אתה בועט בי,
ומכה אותי ביסורים, חס-
ושלום, גם זה הוא ברחמים וחסדים
גדולים, והכל לטובתי, בכדי למרק
עוונותי, ולהזכירני לשוב בתשובה
שלמה לפניך.

וגם ידעתי, כי גם התורה והמצוות
עדין מכריזין וקוראין לפני בכל
פעם, ומעוררין את לבבי לשוב אליך.
ואם כי לא זכיתי עדין לשמע בקולם
ולקים דבריהם, אבל על-כל-פנים יודע
אני ומבין מכל-זה, כי עדין לא נתאשפת
ממני חס-ושלום מלקרבני אליך.

על-כן, כל עוד נשמתי בי, אזעק
ואשוע אליך, שתמהר לבקש
אותי להחזירני אליך, כל זמן שלא
שכחתי עדין לגמרי חס-ושלום את קול
התורה והמצוות.

ותשמע ותקבל תפלתי זאת בזכות דוד
המלך עליו השלום, שהיה
צדיק גדול ונורא מאד, וכן שארי
הצדיקים הקדושים שהיו אחריו והם
צעקו אליך: "תעיתי כשה אבד בקש
עבדך, כי מצותיך לא שכחתי".

בזכותם וכחם הגדול, חוס וחמל גם
על צאן אובדות ונפשות
הנדחות כמוני היום, ואזכה גם-כן להיות

בְּכָל־ל הָאֲבֹדוֹת הַמִּתְבַּקְּשׁוֹת עַל בְּעֲלֵיהֶן,
וּתְבַקֵּשׁ אַחֲרַי עַד שֶׁתִּמָּצְאֵנִי, וְתַחֲזִירֵנִי
בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנָי.

⊗ [ג] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א קכז ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קפח, 'צריך לנסע להצדיק)

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

"עד דרש אחיק אתו והשבנתו לו" (דברים כב, ב)

שְׂנֹזֶפֶה לְמִצָּא כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק־הָאֲמֵת;
וְשְׂנֹזֶפֶה לְשֹׁבֵר כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְלַהֲתַקְרֵב אֵלָיו,
וְלַהֲתִיַּגֵּעַ וּלְטַרַח בְּכָל פְּחָנוֹ, לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׂ אֶצְלוֹ, אַחֲרַי
כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ שֶׁאֲבָדְנוּ מֵעוֹדְנוּ עַד הַיּוֹם־הַזֶּה

"נִשְׁכַּחְתִּי כִּמֵּת מִלֵּב הָיִיתִי כְּכֹלִי אֲבָד.
תְּעִיתִי כְּשֶׁה אֲבָד בְּקֶשׁ
עֲבָדְךָ, כִּי מִצּוֹתֶיךָ לֹא שְׁכַחְתִּי."

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "מִי יִתְּנֵנִי כִּירְחֵי
קֶדֶם, כִּימֵי אֱלוֹהֵי יִשְׁמְרֵנִי. בְּהִלּוֹ
נֵרוֹ עָלַי רֵאשִׁי, לְאוֹרוֹ אֶלְךָ חֶשֶׁךְ."

מָלְא רַחֲמִים, אֲתָה יוֹדֵעַ כָּל הַהִשְׁגוֹת
וְהַיְדִיעוֹת שֶׁיִּדְעָה וְהַשִּׁיגָה נִשְׁמַתִּי
קֶדֶם שֶׁיִּצְאָה לְאוֹיֵר הָעוֹלָם־הַזֶּה, בְּעֵת
שֶׁהִיִּתִי בְּמַעֵי אִמִּי בְּתִשְׁעָה יְרַחֵי לְדָה,
שֶׁהִיָּה נֵר דוֹלֵק עַל רֵאשִׁי וְהִיִּתִי מִבֵּיט בָּהּ
מִסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוּפוֹ.

וּבִיּוֹן שֶׁיִּצְאֵת לְאוֹיֵר הָעוֹלָם, מִיָּד נִשְׁכַּח
וְנִאֲבָד מִמֶּנִּי כָּל הָאוֹר הַגָּדוֹל
הַזֶּה. וְאֲנִי צָרִיךְ כָּל יְמֵי חַיֵּי לְבַקֵּשׁ
וּלְחַפֵּשׂ אַחֲרָהּ, לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ בְּכָל כַּחֲסֵי
אַחֲרֵי אֲבֹדְתִי שֶׁאֲבֹדְתִי וְשֶׁשְׁכַּחְתִּי.

וְאֲנִי בְּעֵצָם גִּשְׁמִיּוֹתַי וְקִשְׁיוֹת עֲרַפִּי, לֹא
דֵי שְׁלֵא הַשְׁתַּדְּלֵתִי לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ

כְּרֵאוּי אַחֲרֵי אֲבֹדְתִי, אִף גַּם עָשִׂיתִי מִהַפֶּךְ
אֶל הַפֶּךְ. כִּי הִלְכֹתִי אַחֲרֵי תַּאֲוֹת לְבִי,
וְהִרְבִּיתִי לְחַטָּא וּלְפִשְׁעַ נְגִדָּךְ, אֲשֶׁר עַל־
יָדָם הוֹסַפְתִּי לְאֲבָד בְּיָדַיִם עוֹד הִרְבָּה.

עַד אֲשֶׁר נִתְרַחַקְתִּי מִמְךָ כְּמוֹ
שֶׁנִּתְרַחַקְתִּי, וְנִשְׁכַּח וְנִאֲבָד מִמֶּנִּי כָּל
טוֹב נִשְׁמַתִּי, כָּל טוֹב הַנִּצְחֵי, כָּל טוֹב
הָאֲמֵתִי.

וְאֲנִי יוֹדֵעַ שׁוֹם דְּרָךְ אִיךָ לְבַקֵּשׁ
וּלְחַפֵּשׂ אַחֲרֵי אֲבֹדְתִי, אֲבֹדוֹתִי
הָרַבּוֹת מְאֹד מְאֹד, אֲשֶׁר כִּמְעַט אֲבֹדְתִי אֵת
עֲצָמֵי לְגַמְרֵי חֵסֶד־וְשְׁלוֹם. "לוֹלֵי יְהוָה
עֲזַרְתָּה לִּי, כִּמְעַט שְׁכָנָה דוּמָה נִפְשִׁי.
לוֹלֵי תוֹרַתְךָ שֶׁעֲשִׂיתִי, אֲזִי אֲבֹדְתִי בְּעֵנָיִי."

וְעַתָּה מָה אֶעֱשֶׂה וּמָה אֶפְעַל, רְבוּנוּ
שֶׁל עוֹלָם, יוֹדֵעַ תְּעַלּוֹמוֹת עַד
אֵינְךָ חֶקֶר, צוֹפֵה נִסְתָּרוֹת, צוֹפֵה וּמִבֵּיט עַד
סוּף כָּל הַדּוֹרוֹת.

אֲתָה לְבַד יוֹדֵעַ כָּל אֲבֹדוֹתֵי הָרַבִּים
הַיִּכֵּן הֵם, וּבְחִסְדְּךָ הַגָּדוֹל חֲמַלְתָּ
עָלֵינוּ חֲמַלְתָּ גְדוֹלָה וַיִּתְּרָה, וְגַלִּיתָ לָנוּ:
שֶׁכָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הֵם
אֶצְלֵי הַצַּדִּיקִים הָאֲמֵתִיִּים.

אֲבָל בְּעוֹנוֹתֵינוּ הָרַבִּים מְאֹד, אָנוּ
רַחוּקִים מְאֹד מִהַצַּדִּיקִים
הָאֲמֵתִיִּים, אֲשֶׁר אֶצְלָם הֵם כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ.
וְאֵינְךָ אֲתָנוּ יוֹדֵעַ עַד מָה, מִי הוּא הַצַּדִּיק־
הָאֲמֵת אֲשֶׁר אֶצְלוֹ כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ.

מִכָּל־שָׁכֵן שֶׁאֵינְךָ אָנוּ יוֹדְעִים שׁוֹם דְּרָךְ
אִיךָ לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ אֶצְלוֹ,
אַחֲרֵי כָּל אֲבֹדוֹתֵינוּ הָרַבּוֹת וְהָעֲצוּמוֹת שֶׁל
כָּל אֶחָד וְאֶחָד.

מלא רחמים, "פקח עיניך וראה שוממותינו", שאנו הולכים כתועים ואין לבקש, פיתומים ואין להם אב, בטמאים ואין לטהר, כדלים ואין להננם.

"אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי". להיכן אנוס לעזרה, אל מי מקדושים אפנה, "ואמר אבד נצחי ותחלתי מה'. זאת אשיב אל לבי על פן אוחיל. חסדי יהוה כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו".

על-כן באתי לפניך בעל הרחמים האמת, שתרחם עלי למען שמך, ותחוס ותחמל עלי בעצם חמלתך, יהמו ויכמרו מעיך ורחמיך עלי, ותפקח את עיני מהרה, שאזכה לראות ולידע את הצדיק-האמת אשר כל אבדותי הם אצלו.

ואזכה לשבר כל המניעות, ולהתקרב אליו מהרה. וברחמיך תסיעני, שאזכה להתיגע ולטרח ולהשתדל בכל כחי כל ימי, לחפש ולבקש אצלו אחר כל אבדותי שאבדתי מעודי עד היום-הזה.

עד אשר אזכה למוצאם בחיי מהרה, באפן שאזכה לשוב אליך באמת, להפיר אותך, ולהתקרב אליך, ולהתדבק בך באמת.

ותשמרני ותצילני מעתה, שלא אובד עוד שום אבדה כלל מעתה ועד עולם.

רחם עלי למען שמך, חמל על תפלת הערער כמו שכתוב: "פנה אל תפלת הערער, ולא בזה את תפלתם". וכתוב: "כי לא בזה ולא שקץ ענות עני, ולא הסתיר פניו ממנו, ובשועו אליו שמע. תודיעני ארח חיים, שבע שמחות את פניך, נעימות בימינך נצח". יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי, לפניך יהוה צורי וגואלי. אמן ואמן.

❁ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב מד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פח, המלאכים המופשים אחרי האבדות)

"השב תשיבם לאחיק" (דברים כב, א)

שנזכה למצא את כל אבדותינו, שאבדנו על-ידי חטאתינו; ונזכה ל'כונות של אלול', ול'תקון-הברית' בשלמות; ונזכה שהמלאכים האוחזים בידם שופרות, הממנים על האבדות, שישתדלו בתקוננו, ויבקשו אחרי כל אבדותינו שאבדנו בענינו מעודנו עד היום הזה, ויחזירו אותם לנו; ונזכה על-ידי מצות תקיעת שופר בראש-השנה, שיחזרו לנו את כל אבדותינו

"אני לדודי וידודי לי הרועה בשושנים", אבי שבשמים, "מלכי ואלהי כי אליך אתפלל".

"יהוה חקרתי ותדע. אתה ידעת שבתי וקומי, בנתה לרעי מרחוק. ארחי ורבעי זריתי, וכל דרכי הספנתה. כי אין מלה בלשוני, הן יהוה ידעת כלה. אחור וקדם צרתני, ותשת עלי כפכה. פליאה דעת ממני, נשגבה לא אוכל לה. אנה אלך מרוחק, ואנה מפניך אברח. אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנף".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, "חֹשֶׁב מַחְשְׁבוֹת לְבַל יָדַח מִמֶּךָ נְדָח", רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׁמֶךָ, וְקַבֵּץ נְדַחֵנוּ מֵאַרְבַּע פְּנֵפוֹת הָאָרֶץ, בְּקֶשׁ בְּרַחֲמֶיךָ צֵאן אוֹבְדוֹת, "צֵאן נְדָח וְאִין מְקַבֵּץ". רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, "תְּעִיתִי כְּשֶׁה אוֹבֵד, בְּקֶשׁ עֲבֹדֶךָ".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְרַב עֲנָיִי וְעַמְלִי, וּמְרַב עֵצָם עֲוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי הָרַבִּים וְהַעֲצוּמִים בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרֶךְ וּמִסְפָּר, וּמַעֲצָם בְּלִבּוֹל דַּעְתִּי מֵרַבּוּי הַפְּגָמִים שֶׁפָּגַמְתִּי בַעֲוֹנוֹתַי מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה.

עַל-כֵּן אֵינִי יָכוֹל לִפְתַּח פִּי לְדַבֵּר כְּלָל, וְקָשָׁה וְכָבֵד עָלַי מְאֹד מְאֹד, לְפָרֵשׁ שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ, וְגַם אִי-אֶפְשָׁר לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ כְּכֹל אֲשֶׁר עִם לְבָבִי, כִּי "צָרוֹת לְבָבִי הִרְחִיבוּ" מְאֹד, אֲשֶׁר לֹא יִסְפִּיק הַזְמַן לְפוֹרְטָם, "כִּי רַבּוֹת אֲנַחֲוֹתַי וְלִבִּי דוּי".

אַבְל אֶף-עַל-פִּי-כֵן, הִצִּיקְתָּנִי רוּחִי "וְעֲצוֹר בְּמַלְיָן לֹא אוֹכֵל", אֶמְרָתִי אֲשִׁיחָה וַיְרוּחַ לִי, אֲדַבְּרָה וַיַּעֲבֹר עָלַי מָה, אוֹלֵי אֲזָכָה עִתָּה, לְמַצֵּא הַנִּקְדָּה-טוֹבָה הַשֵּׁיךְ לְלִבִּי עִתָּה בְּאַמֶּת, שֶׁאֲזָכָה עַל-יָדֶךָ לְשׁוֹב אֵלַיךָ מֵעִתָּה בְּאַמֶּת.

וְאֵיךְ שֶׁהוּא אֵיךְ שֶׁהוּא, אֵיךְ שֶׁנִּפְלָנוּ וַיְרַדְנוּ בְּגִלוֹת הַמֶּר הַזֶּה, לְמִקּוּמוֹת שִׁירְדָנוּ, כָּל אֶחָד לְפִי יְרִידָתוֹ, עִם-כָּל-זֶה עֲדִין חוֹבָה עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, לְחַתֵּר וּלְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ, אַחֵר אֲבֹדוֹתָנוּ הָרַבּוֹת וְהַעֲצוּמוֹת מְאֹד בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרֶךְ, אֲשֶׁר אֲבֹדָנוּ בְּגִלְגוֹל זֶה

וּבְגִלְגוּלִים אַחֲרַיִם, עַל-יְדֵי תַאֲוֹתֵינוּ הַרְעוֹת.

אוֹלֵי נִזְכָּה לְעוֹרֵר רַחֲמִים גְּדוּלִים אֲצִל בְּעַל הָרַחֲמִים הַמְרַחֵם עַל כָּל הָאוֹבְדִים וְהַנְּדָחִים, הַגּוֹזֵר בְּתוֹרָתוֹ לְהַשִּׁיב אֲבֹדוֹת, אוֹלֵי יֵשׁ תְּקוּהָ לְמַצֵּא אֵיזָה אֲבֹדָה מֵאֲבֹדוֹת נַפְשָׁנוּ הָרַבִּים, אוֹלֵי נִזְכָּה לְמַצֵּא מְקַצֶּתֶם אוֹ כָּלֶם.

וְאֶף-עַל-פִּי שְׁאַנִּי בַעֲצָמֵי הַחַיִּב מְכָל הַצְּדָדִים, כִּי אֲבֹדְתִי לְדַעַת מֵה שֶׁאֲבֹדְתִי, וּבַעֲוֹנוֹתֵי-הָרַבִּים מִחַמַּת תַּאֲוֹתֵי הַרְעוֹת, הֵייתִי כְּמוֹ שׁוֹטֵה הַמֵּאֲבֵד מֵה שְׁנוֹתַי לֹו.

אֶף-עַל-פִּי-כֵן, אוֹלֵי אֲזָכָה בְּרַחֲמֶיךָ, לְמַצֵּא עוֹד אֵיזָה נִקְדָּה-טוֹבָה אֲמִתִּית, שֶׁתּוֹכֵל לְהַתְּגַבֵּר עַל כָּל מֵה שְׁאַנִּי צָרִיךְ לְהַתְּגַבֵּר.

בְּאַפֵּן שֶׁאֲזָכָה מֵעִתָּה לְשׁוֹב אֵלַיךָ בְּאַמֶּת, וּלְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ וּלְמַצֵּא כָּל אֲבֹדוֹתַי וְאֲבֹדַת אַחֲרַיִם, לְהַשִּׁיבֶם כָּלֶם לְמִקּוּמָם הָרְאוּי, לְמִקּוּר שֶׁנִּחְצְבוּ מִשָּׁם, בְּאַפֵּן שֶׁיִּתְקַנּוּ כָּלֶם בְּתַכְלִית הַתְּקוּן בְּאַמֶּת, כְּרִצוֹנָךְ הַטוֹב.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, אֶתָּה גְּלִיתָ לָנוּ עַל-יְדֵי חֲכַמֶיךָ הַקְּדוּשִׁים: "שֶׁהַעֲקָר הוּא 'תְּקוּן-הַבְּרִית', כִּי זֶה עֲקָר הַנְּסִיּוֹן וְהַמִּתְקַלָּא שֶׁל כָּל אָדָם בְּעוֹלָם-הַזֶּה, וְרַק בְּשִׁבִיל זֶה בָּא הָאָדָם לְעוֹלָם-הַזֶּה כִּדֵּי שִׁיתְּנֶסֶה בְּנְסִיּוֹן זֶה, וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכָּה לְמָה שֶׁיִּזְכָּה אִם יַעֲמֵד בְּנְסִיּוֹן וּבְצִרוּף הַזֶּה, אֲשֶׁר כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה תְּלוּיָהּ

בזה, כי 'שמירת-הברית' הוא יסוד הכל".

ועתה מה אומר ומה אדבר, אחרי שפגמתי הרבה בפגם-הברית כאשר פגמתי (ובפרט וכו').

"על-כן דברי לעו", ואיני יודע מהיכן להתחיל לדבר. אבל כבר גזרת עלינו על-ידי צדיקיך-האמתים, לצעק אליך תמיד, ולהתפלל ולהתחנן לפניך תמיד, בין בעליה בין בירידה לפי בחינתנו, יהיה איך שיהיה, לא נחריש ולא נשקוט מלזעק ולצעק ולהתחנן אליך תמיד.

כי חסדיך לא תמים ורחמיך לא כלים, כי אתה יהוה אלהינו "גדלת מאד", וכגדלתך כן חסדיך ורחמיך, וכאשר "לגדלתך אין חקר", כי אין חקר לרחמיך וחסדיך.

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה לידע ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה, אשר צוית עלינו לכון 'פונות אלול' בשביל 'תקון-הברית'. "כי בער אנכי מאיש, ולא בינת אדם לי", ואיני יודע הדרך כלל לכון פונות.

רחם עלי למען שמך, וקדשני בקדשתך העליונה, ופתח לפי בתלמוד תורתך, ועזרני וזפני ללמד ולהבין כל הפונות אלול, וכל התורות השיכים לזה, ואזכה למצא בהם דרך נכון וישר להתקרב אליך תמיד בכל עת.

ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, בקי בעיל, בקי בנפיק, ולקיים באמת ובשלמות מקרא שכתוב: "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנך. עד שאזכה לילך בדרכי התשובה באמת תמיד.

ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה ימינה פשוטה לקבל שבים, עד אשר נזכה להמשיך ולתקן כל התקונין הנמשכין על-ידי היחודים והפונות של אלול, באפן שנזכה מהרה ליתקון-הברית בשלמות.

וברחמיך הרבים תצוה למלאכיך הקדושים האוחזים בידם שופרות, הממנים לבקש ולחפש ולחפר ולחתר אחר אבדות.

שישתדלו בתקון נפשנו, ויבקשו ויחפרו אחר כל האבדות שאבדנו בענינו, מעודנו עד היום הזה, על-ידי תאוותינו הרעות, ובפרט על-ידי 'פגם-הברית'.

את כל מה שאבדנו בגלגול זה ובגלגולים אחרים, הכל יחפרו ויחפשו וימצאו כלם מהרה, ויחזירו אותם לנו, באפן שיתקנו נפשותינו על-ידי-זה, בתכלית התקון באמת, כרצונך הטוב.

מלא רחמים, מרב קלקולי איני יכול להאריך בתפלה זאת הרבה, אף-על-פי שלא יספיקו כל יריעות שבעולם לבאר אפס קצה, מהתחנות ובקשות וודוים והפצרות ופיוסים ותפלות שאני

צריך להתפלל בענין זה, על העבר ועל ההווה ועל העתיד. אך מה אעשה, כי דברי נסתתמין.

אנא יהוה, מלא רחמים, עזרנו ושמרנו מעתה, שלא נאבד עוד כלל על-ידי תאות רעות חס-ושלום. רק נזכה מעתה, לשבר ולבטל מאתנו כל התאות רעות.

ותצוה ברחמיה, להחזיר ולהשיב לנו כל האבדות שאבדנו מכבר, הן בגלגול זה הן בגלגולים שעברו.

וזכנו ברחמיה הרבים, לקים מצות תקיעת שופר בראש-השנה, בשלמות כראוי, בכל פרטיה ודקדוקיה וכונותיה, ותרי"ג מצות התלויים בה, באימה וביראה, ובאהבה ובשמחה וחדוה גדולה.

ותזמין לנו תמיד תוקעים הגונים בראש-השנה, וכשרים, שיהיה להם כח לעורר על-ידי 'קול השופר', את 'קול השופר העליון', אשר אתה עתיד לתקע בו לחרותנו.

ועל-ידי-זה תקבץ נדחינו, ותשיב לנו את כל אבדותינו שאבדנו מעולם עד היום הזה.

אלהינו ואלהי אבותינו, תקע בשופר גדול לחרותנו, ושא נס לקבץ גליותנו, וקרב פזורנו מבין הגוים, ונפוצותינו כנס מירכתי ארץ, וקבצנו יחד מהרה מארבע כנפות הארץ לארצנו.

ויקיים מהרה מקרא שכתוב: "והיה ביום ההוא, יתקע בשופר גדול,

ובאו האובדים בארץ אשור, והנדחים בארץ מצרים, והשתחוו ליהוה בהר הקדש בירושלים". ונאמר: "ואדני אלהים בשופר יתקע, והלך בסערות תימן, יהוה צבאות יגן עליהם, כן תגן על עמך ישראל בשלומך". עושה שלום במרומו, הוא ברחמיו יעשה שלום עלינו, ועל כל ישראל, ואמרו אמן.

☪ [ה] לקוטי-תפלות ח"א קמה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רסו, ז'למקנהו עשה סכת)

"כי תבנה בית חדש" (דברים כב, ח)

שנזכה לבנות ביתנו בחכמה, ולא יזיק לנו הבנין; ושיהיה ביתנו בית-תורה ותפלה וכו'

ובבן יהי רצון מלפניך מלא רחמים וחסדים, שתשפיע עלינו דעת שלם ואמתי על-ידי מצות ספה הקדושה, באפן שנזכה אנחנו וכל עמך בית ישראל הצריכים לבנות בית, שלא יזיק לנו הבנין כלל, ולא יגיע לנו שום סכנה בגוף ונפש וממון על-ידי בנין ביתנו.

רק אדרבא, נזכה כל אחד ואחד לבנות בית בקדשה ובטהרה גדולה, בחכמה בתבונה ובדעת דקדושה. ויקים מקרא שכתוב: "בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן. ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים".

ונבנה ביתנו לשם יהוה, לעסק בו בתורה ותפלה, ולהכניס בו אורחים הגונים, עד שיהיה ביתנו בית-

תורה ותפלה, בית ועד לחכמים, ונקרא שם "בשם יהוה אל עולם".

ותפרם עלינו ספת שלומך תמיד, ובצל כנפיק תסתירנו. ונזכה כל אחד ואחד המכרח לעסק בבנין, שלא יזיק לו הבנין כלל.

רק תשמרנו ותגן עלינו בכח קדשת ספה שעמך ישראל מקימים, שנזכה לבנות הבית בחכמה אמתית, למען שמך לבד.

ויהיה ביתנו, "בית שמגדלין בו תורה ותפלה", שנזכה לדבר בביתנו, הרבה דברי-תורה ותפלה, כפי מה שקבלנו מרבותינו הקדושים.

ונזכה להמשיך בתוך ביתנו, שפע טובה וברכה, ורחמים וחסים, וכל טוב אמתית לנצח בגשמיות וברוחניות בזה ובבא.

וברחמיך הרבים תשפיע לנו כל ההוצאות וההצטרכות שצריכים לבנין ביתנו בשפע גדול, ולא יגיע לנו שום עניות ולא שום חסר על-ידי בנין ביתנו. ולא יטריד אותנו הבנין חסוֹשֵׁלוֹם, ולא יבלבל אותנו כלל מעבודתך באמת.

ותזמין לנו לכל אחד ואחד, עצים המסגלים לביתו, ויהיו מסדרים בהבנין כפי הסדר הראוי להם מששת ימי בראשית. ותסבב כל הסבות

לטובה, באפן שיהיה הבנין רק לטובה בכל האופנים, לנו ולבנינו ולכל יוצאי חלצינו.

מלא רחמים, אתה לבד יודע כל מה שנעשה בענין הבנינים, וכמה סכנות יש בהם. אבל אתה יודע כמה וכמה מכרחים לבנות ביתם, כי אי-אפשר לשבת בחוץ, ובפרט איש ישראל שצריך בית לעבודתו, לקבל בו שבת ויום-טוב, ולהכניס אורחים, ולגדל בו בניו לתלמוד-תורה.

ומה יעשה בשר-ודם קרוץ מחמר נבצר מדעת, ובפרט פמוני היום, לכונן רצונך באמת בענין זה ובכל הענינים.

רחם עלינו למען שמך, וזכנו להתנהג תמיד כרצונך באמת. "יהוה יגמר בעדי, יהוה חסדך לעולם, מעשי ידיך אל תרף". ויקים בנו מקרא שכתוב: "יהוה ישמרך מכל רע ישמר את נפשך. יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם".

ותמחר ותחיש לגאלנו, ותבנה בית מקדשנו ותפארתנו. ויקים בנו מקרא שכתוב: "והביאותים אל הר קדשי ושמחתים בבית תפלתי, עולותיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי, פי ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי, לפניך יהוה צורי וגאלי.

❁ [זו] לקוטי-תפלות ח"א יט ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יט, 'תפלה לחבוקים')

"וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע" (דְּבָרִים כג, י)

"שְׁלֵא יִהְרַהֵר אָדָם בְּיוֹם וַיְבֹא לְיַדֵּי טְמֵאָה בְּלִילָה"
(שְׁבוּעֵה-זֶרַח ב:)

"כִּי יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר

מִקְרָה לְלִילָה וְגו'" (דְּבָרִים כג, יא)

- שְׁנֵזֶפֶה לְהַנְצִל מ'מִקְרָה-לְלִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם -

וּבִבֶן תִּרְחַם עָלַי בְּחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה,
וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלִינִי בְּחֶסְדֶיךָ
הַגְּדוֹלִים, מ'מִקְרָה-לְלִילָה' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
שְׁלֵא יֵאָרַע לִי שׁוֹם מִקְרָה, לֹא בְיוֹם וְלֹא
בְלִילָה, רַק אֲזָכָה לִישָׁן בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה,
בְּטוֹב אֲלֵיךְ אֶקְיֵץ בְּרַחֲמִים.

אָבִינוּ אָב הַרְחֵמֵן, מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים
וְחֶסְדִּים גְּדוֹלִים וְעֲצוּמִים תָּמִיד,
צוֹפֵה מְרַחוֹק לְהֵטִיב אַחֲרֵיתֵנוּ.

חֹם וְחַמַּל נָא עָלֵינוּ, הַמּוֹן מַעֲיָךְ
וְרַחֲמֶיךָ יַעֲזֹרְנוּ עָלֵינוּ, חַמַּל עָלֵינוּ
וְעַל עוֹלָלֵנוּ וְטַפֵּינוּ, וְהַצֵּל אוֹתִי וְאֶת כָּל
עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל מ'מִקְרָה-לְלִילָה'.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת עַצְמְךָ הַפָּגֵם הַגְּדוֹל
וְהַנּוֹרָא הַנוֹגֵעַ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת
לְמַעַל לְמַעַל, עַל-יַדֵּי 'מִקְרָה-לְלִילָה'
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

אֲשֶׁר עַל-יַדֵּי-זֶה חֲרָבָה עִירֵנוּ, וְשָׁמַם
בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ, וְנִטַּל כְּבוֹד מִבֵּית
חַיֵּינוּ, וְנִתְרַחַקְנוּ מֵעַל אֲדָמָתֵנוּ, וְנִתְפָּזְרֵנוּ
בֵּין הַגּוֹיִם, וְנִדְחֵנוּ בְּאַרְבַּע כְּנָפוֹת הָאָרֶץ.

חַמַּל עַל שְׂאֵרֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
חַמַּל עַל עַנְיֵי הַצֹּאן, "צֹאן נִדָּח
וְאֵין מְקַבֵּץ". מְלַךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ, טוֹב

וּמְטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ, שׁוֹבָה אֲלֵינוּ בְּהַמּוֹן
רַחֲמֶיךָ, בְּגִלְגַּל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוֹנְךָ, וְאָמַר
לְצָרוֹתֵינוּ דִּי.

וְזָכְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִשְׁמְרֵנוּ
וְתִצְלִינֵנוּ מֵעַתָּה מ'מִקְרָה-לְלִילָה',
וְשָׁמַר צֵאתֵנוּ וּבּוֹאֵנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת נִשְׁמָרִים
מִכָּל דְּבַר רָע, שְׁלֵא נִהְרַהֵר בְּיוֹם, וְלֹא
נְבוֹא לְיַדֵּי טְמֵאָה בְּלִילָה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם,
וְנִזְכָּה שְׁתַּהַיֶּה מִחֲשַׁבְתֵּנוּ קְדוּשָׁה וְטְהוֹרָה
תָּמִיד.

❁ [זי] לקוטי-תפלות ח"ב ה ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, 'תקעו אמונה')

"כִּי יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר

מִקְרָה לְלִילָה וְגו'" (דְּבָרִים כג, יא)

שְׁנֵזֶפֶה לְהַנְצִל מִרְבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם הַגּוֹיִם
הַמְּקַלְקְלִים אֶת הַמִּשְׁפָּט, וּמִבִּיאֵין חֶסֶד-וְשָׁלוֹם טְמֵאָת
'מִקְרָה-לְלִילָה' עַל-יַדֵּי עֲוֹנוֹת דֵּינָם; וְנִזְכָּה לְהִשְׁמַר וּלְהַנְצִל
תָּמִיד מ'מִקְרָה-לְלִילָה', וְנִזְכָּה לְתַקוּן-הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת

וְתַעֲזָרְנוּ בְּכָל עֵת, לְהִתְחַזֵּק תָּמִיד
בְּשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְּדוֹלָה, עַד
שְׁנֵזֶפֶה עַל-יַדֵּי הַשְּׂמֵחָה, לְהַנְצִל מִטְּמֵאָת
קָרִי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, הַבָּאָה עַל-יַדֵּי עֲצָבוֹת
וּמְרָה-שְׁחוֹרָה חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

אָנָּה יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים, חוֹשֵׁב
מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדָּח,
הַצִּילֵנוּ נָא מִטְּמֵאָה הַרְעָה הַזֹּאת, שְׁמְרֵנוּ
נָא וְהַצֵּל נַפְשֵׁנוּ מ'מִקְרָה-לְלִילָה'.

זָכְנוּ לְקַדֵּשׁ אֶת מִחֲשַׁבְתֵּנוּ, וְתִמְשִׁיךְ
עָלֵינוּ קְדוּשַׁת הַמַּחִין עַל-יַדֵּי
הַמְּגִינֵי אָרֶץ, עַד שְׁנֵזֶפֶה לְשִׁבְרֵ תְּאוֹת-
נְאוּף לְגַמְרֵי.

וּתְזַכְּנוּ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד, וּלְחַזֵּק
אֶת כַּחַם הַמְּלָאכִים הַקְּדוּשִׁים
עַל-יְדֵי עֵז שִׂמְחָתְנוּ, וְתַמְשִׁיךְ לָנוּ פְּרִנְסָה
טוֹבָה מִן-הַשָּׁמַיִם בְּהִרְחֵבָה גְּדוּלָּה.

וַיְהִי כֹל אֲכִילוֹתְנוּ וּשְׂתִיתֵינוּ מִבְּרָרִים
וּמְזַכְּכִים בְּלִי שׁוּם אַחִיזַת תְּעֹרֶבֶת
כַּח הַשָּׂדִים וְהַסְטָרָא-אַחְרָא כָּלֵל, וְלֹא
יְהִי לָהֶם שׁוּם כַּח לְחַמֵּם אֶת הָאָדָם חֶסֶד-
וְשָׁלוֹם בְּחַמִּימוֹת אֲשֶׁר הִתְאַוָּה הַזֹּאת,
וְתַצִּיל אוֹתְנוּ וְאֶת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל תָּמִיד
מִ'מְקַרְהַ-לְיִלְהָ'.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתֵינוּ, מְלֵא רַחֲמִים, מְלֵא
יְשׁוּעוֹת וְהַצְּלוֹת, מְלֵא חַמְלָה וְחֲנִינָה,
מְלֵא טוֹב, "טוֹב ה' לְכֹל, וְרַחֲמָיו עַל כָּל
מַעֲשָׂיו".

שְׂתַתְּיָהּ בְּעִזְרֵי מַעֲתָהּ, וְתַשְׁמְרֵנִי שְׁלֹא
אֲחַטָּא עוֹד. הַצִּילֵנִי מַעֲתָהּ
מִ'מְקַרְהַ-לְיִלְהָ', וְלֹא אֶהְרַר בַּיּוֹם וְלֹא
אָבֵא לְיַדֵי טְמֵאָה בְּלִילְהָ, "גַּם מִזִּדִּים
חֶשֶׁךְ עֲבָדְךָ אֵל יִמְשְׁלוּ בִי אֲזִ אֵיתָם,
וְנִקִּיתִי מִפֶּשַׁע רַב".

זִכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תָּמִיד.
וְתוֹצִיאֵנִי מִמְצָלוֹת יָם, וְתַצִּיל
נַפְשׁוֹתֵינוּ הָאֲמֻלְלוֹת מְאֹד, מִפְּגָם 'מְקַרְהַ-
לְיִלְהָ' חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וְלֹא נִכְשַׁל בְּעוֹן זֶה
לְעוֹלָם, אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל מַעֲתָהּ וְעַד עוֹלָם, לֹא בְּשׁוּגָג,
וְלֹא בְּמִזִּיד, לֹא בְּאֲנָס, וְלֹא בְּרִצּוֹן.

וּבְכֵן תְּרַחֵם עָלֵינוּ מְלֵא רַחֲמִים,
וְתַצִּילֵנוּ וְתַשְׁמְרֵנוּ אוֹתְנוּ וְאֶת כָּל

עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, מִרְבָּנִים וְדִינִים שְׂאִינָם
כְּשָׂרִים וְהַגּוֹנִים בְּמַעֲשֵׂיהֶם, כִּי אַתָּה יוֹדֵעַ
אֶת כָּל מַה שֶּׁהֵם גּוֹרְמִים לָנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ-
הָרַבִּים, וְאֵין מִי שִׁיעֲמַד בְּעַדְנוּ, כִּי אֵין
בָּנוּ כַח וּגְבוּרָה לְהַכְנִיעֵם וּלְהַשְׁפִּילָם.

אֲנִי יְהוָה בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, הַמְּלִיךְ
הַמְּשַׁפֵּט, זַכְּנוּ לְמִשְׁפָּט דְּקִדְשָׁה,
וְהַצִּילֵנוּ מִדִּינִים וּרְבָנִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים
הַמְּקַלְקְלִים אֶת הַמְּשַׁפֵּט, וּפּוֹגְמִים
בְּמִרְכָּבָה הָעֲלִיּוֹנָה בְּ"כִסְאוֹת לְמִשְׁפָּט",
אֲשֶׁר שָׁם הָאֱהָבָה הַקְּדוּשָׁה שׁוֹרָה, וְעַל-
יְדֵי-זֶה נוֹפְלִים אֱהָבוֹת נְפוּלִין מִשָּׁם,
וּמִכְנִיסִים 'תְּאוֹת נְאוּף' בְּעוֹלָם, וּמְבִיאִין
חֶסֶד-וְשָׁלוֹם טְמֵאָת 'מְקַרְהַ-לְיִלְהָ' עַל-יְדֵי
עוֹנוֹת דִּינָם.

הַצִּילֵנוּ, שְׁמֵרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁלֵא יִזִּיק
לָנוּ כָּלֵל עוֹנוֹת מִשְׁפָּטָם.
וְתַצִּילֵנוּ מֵאֱהָבוֹת הַנְּפוּלִין. וְנִזְכֶּה
לְהַעֲלוֹת וּלְבָרַר אֶת כָּל הָאֱהָבוֹת,
לְהַעֲלוֹתָם וּלְהַחֲזִירָם אֶל שְׂרָשָׁם
שֶׁבְקִדְשָׁה בְּאַמֶּת.

וְתַעֲזָרְנוּ וְתַזְכְּנוּ לְתַקֵּן אֶת הַמְּשַׁפֵּט
בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוּלָּה,
בְּתַכְלִית הַתְּקוּן בְּשָׁלְמוֹת.

וְתַעֲזָרְנוּ בְּכַחַךְ הַגְּדוּל, לְקַשֵּׁר אֶת
הַמְּרַכָּבָה הַקְּדוּשָׁה, עַד
שֶׁנִּזְכֶּה לְתַקוּן הַמְּשַׁפֵּט, וְיִתְתְּקֵנוּ "כִּסְאוֹת
לְמִשְׁפָּט כִּסְאוֹת לְבֵית דָּוִד".

וְנִזְכֶּה לְתַקֵּן בְּשָׁלְמוֹת פְּגָם הָאֱהָבוֹת
הַנְּפוּלִין, וְלֹא יְהִי לָנוּ שׁוּם
תְּאוּה רָעָה הַנִּמְשַׁכֶּת מֵהָאֱהָבוֹת הַנְּפוּלִין.

וּתְזַכְּנוּ לְאַהֲבָה דְקַדְשָׁה, לְקַבֵּל עָלֵינוּ תָּמִיד עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם, בְּאַהֲבָה רַבָּה וְעֵזָה, וּבְשִׂמְחָה וְחֵדוּה גְדוֹלָה.

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלֵנוּ תָּמִיד מִמְקָרָה-לִּילָה, וְתִזְכְּנוּ מֵהָרָה לְתַקוּן-הַבְּרִית בְּשִׁלְמוֹת בְּאֵמֶת כְּרִצוֹנָה הַטּוֹב.

וְתִצְלֵנִי מֵעֵתָה מִכָּל מִינֵי פְגַם הַבְּרִית שְׁבָעוֹלָם, בְּמַחְשְׁבָה דְבוּר וּמַעֲשֵׂה. וְתִהְיֶה עִמִּי תָּמִיד, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלֵנִי מִמְקָרָה, בֵּין בַּיּוֹם וּבֵין בַּלַּיְלָה, מֵעֵתָה וְעַד עוֹלָם.

⊗ [ט] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ח ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ח, 'תקעו תזכרה')

"וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ" (דברים כג, טו)
 שְׂנֵזֶכָה שְׁלֵא לְהִתְרַחֵק וְלֹא לְהִשְׁתַּלַּח,
 חוּץ לְמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה

⊗ [ח] תַּפְלָה שְׁלֵאֲחֵרֵי תַקוּן-הַכְּלָלִי ⊗

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רה, 'תקונו למקרה-לילה';
 ועל-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב צב, 'תקונו למקרה-לילה')

"כִּי יִהְיֶה בְךָ אִישׁ אֲשֶׁר לֹא יִהְיֶה טָהוֹר
 מִקְרָה לִילָה וְגו'" (דברים כג, יא)

שְׂנֵזֶכָה לְהִנְצֵל מִפְּגַם הַבְּרִית וּמִמְקָרָה מֵעֵתָה וְעַד עוֹלָם

עַל-כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם, אֱלֹהֵי יִצְחָק, וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, אֱלֹהֵי כָּל הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים הָאֲמִתִּיִּים, וְאֱלֹהֵי כָּל יִשְׂרָאֵל, אֱלֹהֵי הָרֵאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים.

שְׁתַּרְחַם עָלַי, וְתַעֲשֶׂה אֶת אֲשֶׁר בְּחַקֶּיךָ אֱלֹהֵי, וְאֶת מִשְׁפָּטֶיךָ אֲשַׁמֵּר, וְתַכֶּף אֶת יַצְרֵי לְהִשְׁתַּעֲבֹד לָךְ, וְתִגְעַר בְּהַיְצָר-הָרָע, וְתִגְרָשׁוּ מִמֶּנִּי מֵעֵתָה וְעַד עוֹלָם.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצְלֵנִי וְתַפְלִטֵנִי מֵעֵתָה, מִכָּל מִינֵי הַרְהוּרִים רָעִים, וּמִמַּחְשְׁבוֹת רָעוֹת, וּמִפְּגַם הָרָאוֹת, וּמִפְּגַם הַדְּבוּר.

וְתִמְחַרְנוּ מִכָּל הַטְּמָאוֹת, וּבְכַרְט מִפְּגַם-הַבְּרִית, בְּאִפְּן שְׁלֵא אֲתַרְחַק וְלֹא אֲשַׁתַּלַּח חֶסֶד-וְשְׁלוֹם, חוּץ לְמַחְנֵה יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשָׁה, אֲשֶׁר כָּל הַטְּמָאִים וּבְכַרְט הַפּוֹגְמִים בְּבְרִית מִשְׁתַּלְּחִים מִשָּׁם.

אֲנִי יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים, רַחֵם עָלַי וְהַעֲלֵנִי מֵהָרָה מִטְּמֵאָה לְטָהָרָה. וְזַכְּנִי שְׂאֵגָן בְּעַדִּי עַל-יְדֵי הַמַּחֲיִן וְהַשְּׂכָל, בְּפָנֶי כָּל הַרְהוּרִים וְתַאוֹת-נְאוּף, שְׂיִהְיוּ הַמַּחֲיִן, שְׁלֵשָׁה מְחִיצוֹת פְּרוּסוֹת, בְּפָנֶי הַרְהוּרִים וְתַאוֹה הַזֹּאת.

עַד שְׂאֲזֹכָה לְקַדְשַׁת הַבְּרִית בְּאֵמֶת, וְתִאָּסֵף אוֹתִי לְתוֹךְ מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל, מַחְנֵה הַקְּדוֹשָׁה. וְנִזְכָּה לְקִים מִקְרָא שְׁכָתוֹב: "וְהָיָה מִחֲנִיף קְדוֹשׁ".

❁ [וי] לקוטי-תפלות ח"א יא ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א יא, 'אני ה' הוא שמי')

"אַרְבַּעִים יָבֵנוּ לֹא יִסִּיךְ" (דברים כה, ג)

- ענין 'ל"ט מלקות' -

שנזכה להנצל מה'ל"ט קללות, שהיא הטרחות ויגיעות אחרי הפרנסה, ונזכה ל"ט אורות, בחינת ל"ט מלאכת המשפן, ונהיה שמחים בחלקנו תמיד

אָנָּה יְהוָה, עֲזָרְנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
שְׁלֹא אֲאָבֵד אֶת עוֹלָמִי חֲסִי-וְשָׁלוֹם
עַל-יְדֵי טְרֹדַת הַפְּרִנָּסָה.

וְתַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, מִפָּגַם הַל"ט
מְלָאכֹת דְּסִטְרָא-אַחְרָא,
שֶׁהֵם ל"ט מְלָקִיּוֹת, שֶׁהֵם מְטַרִידִים אֶת
רוֹב הָעוֹלָם בִּיגִיעוֹת וְטְרֹדוֹת הָעוֹלָם-
הַזֶּה, אֲשֶׁר הֵם רָצִים כָּל יְמֵיהֶם אַחַר
פְּרִנָּסָתָם בִּיגִיעוֹת וְטְרֹחוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד,
וְהֵם "אוֹכְלֵי לֶחֶם בְּעֶצְבוֹן", "בְּזַעַת אַפָּם
יֹאכְלוּ לֶחֶם עַד שׁוֹבֵם אֶל הָאָדָמָה".

וּמְאוּמָה לֹא יִשְׂאוּ בַעֲמָלָם, כִּי טְרֹדַת
הַפְּרִנָּסָה מְבַלְבֶּלֶת אוֹתָם כָּל
יְמֵיהֶם, וּמוֹנְעַת אוֹתָם מִלְּזָכוֹר וּלְשׁוֹם אֶל
לִבָּם אֶת תְּכֵלִיתָם: 'מָה יַעֲשׂוּ לְיוֹם
פְּקֻדָּה'.

אָנָּה יְהוָה מְלֵא רַחֲמִים רַבִּים, רַחֵם
עָלַי, וְעַל כָּל חֲבֵרְתָנוּ, וְעַל כָּל
עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, וְתַצִּיל אוֹתָנוּ מִכָּל-זֶה,
וְתִזְכֶּה אוֹתָנוּ שְׁלֹא נִהְיֶה טְרוּדִים כָּלֵל
בְּטְרֹדַת הַפְּרִנָּסָה.

וְאִפְלוּ בָּעֵת שְׂאָנוּ מְכַרְחִים לַעֲשׂוֹת
אֵיזָה עֵסֶק אוּ מִשְׁאֵ-וּמִתָּן
בְּשִׁבִיל פְּרִנָּסָה, תַּעֲזָרְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,

שִׁיחֶיָּה הַכֹּל בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, בְּאֵמֶת
וּבְאֵמוּנָה פְּרִצוֹנָךְ הַטּוֹב, בְּלִי טְרָדָא וּבְלִי
בְּלִבּוֹל הַדַּעַת כָּלֵל. וְנִדַּע וְנִאֲמִין כִּי הַכֹּל
מֵאֲתָךְ, וְלֹא עַל-יְדֵינוּ כָּלֵל.

וְכָל עֵסֶקְנוּ וְעִשְׂתָנוּ בְּמִשְׁאֵ-וּבְמִתָּן
וְעֵסֶקִי פְּרִנָּסָה, יִהְיֶה הַכֹּל מְזַכָּךְ
וּמְזַקֵּק, עַד שִׁיחֶיָּה מְאִירִים כָּל הַל"ט
מְלָאכֹת, וְיוֹכְלִלוּ בְּט"ל אִוְרוֹת הַנְּמֻשְׁכִּים
מִשְׁמֶךְ הַגְּדוֹל. וְכָל הַל"ט מְלָאכֹת יִהְיוּ
בְּקִדְשָׁה וּבְטְהָרָה, בְּבַחֲיִנוֹת 'מְלָאכֶת
הַמִּשְׁפָּן'.

וְתַבְרַךְ אֶת מַעֲשֵׂה יְדֵינוּ, וְתִשְׁלַח בְּרָכָה
וְהַצְּלָחָה בְּכָל עֵסֶקִינוּ
וְעִשְׂתֵּינוּ. וְתִזְמִין פְּרִנָּסָתָנוּ קוֹדֵם
שְׁנַצְטָרְךָ לָהֶם, בְּרוּחַ וְלֹא בְּצַמְצוּם, בְּהַתֵּר
וְלֹא בְּאִסוּר, מִתַּחַת יָדְךָ הַרְחֵבָה וְהַמְּלֵאָה.
"וְיִהְיֶה נוֹעֵם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה
יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ, וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ
כּוֹנֵנָהוּ".

וְעֲזָרְנוּ יְהוָה, שְׁנַהְיֶה שְׂמֵחִים בְּחֵלְקָנוּ
תָּמִיד, וְתִהְיֶה תוֹרַתָנוּ קִבְעָה
וּמְלָאכֶתָנוּ עֲרָאִי.

וְאִפְלוּ בְּאוֹתָהּ הַשָּׁעָה הַמְּעוּטָה
שְׁנַצְטָרְךָ לַעֲסֹק בְּאֵיזָה עֵסֶק אוּ
מִשְׁאֵ-וּמִתָּן בְּשִׁבִיל הַכְּרַחֲיוֹת פְּרִנָּסָתֵינוּ,
גַּם אִזּוֹ נִהְיֶה דְּבוּקִים בָּךְ וּבְתוֹרַתְךָ
הַקְּדוּשָׁה, וְלֹא נִשְׁכַּח אוֹתָךְ אִפְלוּ רְגַע
קְלָה.

יוֹנְקוֹתֵם תֵּאֲרַכְנָה פִּאֲרֵתֶם, "עוֹד יִנוּבּוֹן
בְּשֵׁיבָה דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ".

וַיִּתְרַבֶּה גְבוּל הַקְּדוּשָׁה עַל־יַדֵּי זֶרַע
יִשְׂרָאֵל, שִׁיתְרַבּוּ מְאֹד בְּעוֹלָם,
וַיְהִי נִשְׂאָר מִכָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל,
דוֹרוֹת וְדוֹרֵי דוֹרוֹת, עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת,
וְתִפְקַד לְכָל חֲשׂוּכֵי בָנִים, בְּזֶרַע שֶׁל
קִימָא', לַעֲבוּדְתָךְ וּלְיִרְאָתָךְ.

וְכָל אוֹתָן הַנְּשָׁמוֹת מֵעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
כָּבַר הָלְכוּ לְעוֹלָמָם, וְלֹא הִשְׁאִירוּ
אֲחֵרֵיהֶם זֶרַע שֶׁל קִימָא', תִּרְחַם עֲלֵיהֶם
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וְתִתְקַן אוֹתָם בַּחֲסִדֶיךָ
הַעֲצוּמִים.

וְתַעֲזֹר לְכָל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּכָל
מָקוֹם שֶׁהֵם, שְׁיִזְכוּ לְקִימָא מִצּוֹת
'יְבוּם וַחֲלִיצָה' בְּשִׁלְמוֹת הָרְאוּי בְּאֵמֶת,
בְּקִדּוּשָׁה וּבְטַהֲרָה גְדוֹלָה.

וַיִּזְכְּבוּ לַעֲשׂוֹת בְּשִׁלְמוֹת, הַתְּקוּן הַצָּרִיךְ
לְנִשְׁמַת הַמֵּת, בְּאִפְּן שֶׁתַּעֲלֶה
נִשְׁמַתוֹ לְ'אוֹר־הַפָּנִים', וַיֵּשׁוּב לְמָקוֹמוֹ
וְלִמְנוּחָתוֹ "לְהַתְּהַלֵּךְ לְפָנֵי אֱלֹהִים בְּאוֹר
הַחַיִּים".

וּמֵעַתָּה תִּרְחַם עֲלֵינוּ וְעַל זֶרַעֲנוּ וְעַל
כָּל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא
יִצְטָרֵךְ שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְבֹא, לֹא לְיַדֵּי
'חֲלִיצָה', וְלֹא לְיַדֵּי 'יְבוּם'.

⊗ [יֵא] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"א כֵּא ⊗

(על-פי לקוטי-מוז"ר ח"א כ"א, 'עתיקא טמיר וסתים')

"יְבוּמָה יָבֵא עָלֶיהָ וּלְקַחְהָ לוֹ לְאִשָּׁה וַיְבַמְהָ"

(דְּבָרִים כה, ה)

"וַחֲלִיצָה נַעֲלֹ מֵעַל רַגְלוֹ" (דְּבָרִים כה, ט)

- מִצּוֹת 'יְבוּם וַחֲלִיצָה' -

שְׁנֵי צִדֵּי שִׁלְא נִצְטָרֵךְ לְבֹא חֲלִילָה לְיַדֵּי יְבוּם וַחֲלִיצָה,
וְנִזְכָּה בְּלִנּוּ לְזֶרַע שֶׁל קִימָא; וְכָל אוֹתָן שִׁיֻּצְרִיבִין
לְקִימָא מִצּוֹת 'יְבוּם וַחֲלִיצָה', שְׁיִזְכְּרוּ לְקִימָאם בְּשִׁלְמוֹת

מִלֵּא רַחֲמִים, חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח
מִמֶּךָ נְדַח, יִהְיוּ רַחֲמֶיךָ עֲלֵינוּ
וְקוּמָה וְהוֹשִׁיעֵנוּ, וְהַצֵּל אוֹתָנוּ וְאֵת
זֶרַעֲנוּ, וְאֵת כָּל זֶרַע עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
שֶׁלֹּא יִצְטָרְכוּ כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְבֹא, לֹא
לְיַדֵּי 'חֲלִיצָה', וְלֹא לְיַדֵּי 'יְבוּם'. וַיִּקְיָם
בְּנוֹ מִקְרָא שְׁפֵתוֹב: "וַיִּרְאֶה בָנִים לְבִנְיָךְ
שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל".

כִּי אַתָּה לְבַד יִדְעָתָ, עֲצֵם הַרְחַמְנוֹת
שִׁישׁ עַל נִשְׁמַת הַנִּפְטָר בְּלֹא זֶרַע
שֶׁל קִימָא חֲלִילָה, אֲשֶׁר הַנְּשָׁמָה אֲזַלַת
עֲרֻטְלָאָה, וְאִין לָהּ יִכְלַת לַעֲלוֹת אֶל
מְקוּמָה הָרְאוּשׁוֹן, וְאִינָה יְכוּלָה לְשׁוּב
לְבֵית אָבִיהָ, וְהִיא הוֹלֶכֶת נַעֲוֹנָה
וּמְטַרְפֶּת, וְאִין לָהּ "מְנוּחַ לְכַף רַגְלָה".

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עֲלֵינוּ בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים וּבַחֲסִדֶיךָ הַעֲצוּמִים,
וְהַצֵּל אוֹתָנוּ וְאֵת זֶרַעֲנוּ וְאֵת כָּל עַמְּךָ בֵּית
יִשְׂרָאֵל, שֶׁלֹּא יִלָּךְ אֶחָד מֵהֶם מִן הָעוֹלָם
בְּלֹא זֶרַע שֶׁל קִימָא'.

רַךְ כָּלֵם יִשְׁאִירוּ אֲחֵרֵיהֶם בָּנִים וּבָנוֹת
חַיִּים וְקִימָאם, עוֹסְקִים בַּתּוֹרָה
וּמִצּוֹת, וְכָלֵם יַעֲשׂוּ פְרוֹת הַרְבֵּה, יִלְכוּ

❁ [יב] לקוטי תפלות ח"ב יד ❁

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב יט, 'עמלק אבן נגף')

"זכור את אשר עשה לך עמלק וגו'. אשר קרה בדרך, ויזנב בך" כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים" (דברים כה, יז-יח)

שנזפה להנצל מדרכי המחקרים וחקמות-חיצוניות, ומאבני-נגף שלהם, אשר בכלם מנח קלפת וזהמת עמלק' שהוא ה'אבן-נגף' שבכל החכמות

ורחם עלינו ועל זרענו ועל כל זרע עמך בית-ישראל, ותשמר ותציל אותנו מכל מיני חקירות וחקמות-חיצוניות.

ולא נשים עין, ולא נביט, ולא נסתפל כלל, בשום ספר המיסד על-פי דרכי המחקרים. אפלו בספרים שחברו קצת מבני-ישראל על-פי ההקדמות והסברות של חכמות-החיצוניות שנמשכין ובאין מהעכו"ם, אשר לא נכנסו בדת ישראל הקדוש, כי "לא באלה חלק יעקב".

שמר רגלנו מלנגף חסוֹשֶׁלֹום באבני נגף שלהם, המנחים בכל חכמותיהם הפוללים בשבע חכמות, אשר בכלם מנח קלפת וזהמת עמלק, שהוא ה'אבן נגף' שבכל החכמות, אשר על-ידו נכשלים ונופלים כל הנכנסין בהם, ויוצאין מעולמם, ובאין לידי כפירות ואפיקורסית גמור רחמנא-לצלן, רחמנא לישזכן מהם ומהמונם.

הצילנו נא אבינו שבשמים, עזרנו והושיענו וזכנו, בזכות משה רבנו, ובזכות כל הצדיקים-אמתים

שלחמו מלחמת עמלק, שנזפה לקבל כח מהם, להנצל גם עתה מקלפת עמלק, שהוא פילוסופיא וחקמות-חיצוניות.

ותעורר לב צדיקי-אמת שבדור הזה, וכל הצדיקים שוכני-עפר, שילחמו גם עתה בעדנו, ויכניעו וישפילו וישברו ויעקרו, את קלפת עמלק וחילותיו, לבל יהיה להם שום כח להכניס חסוֹשֶׁלֹום, דרכיהם ודעותיהם הרעות והמרות, בלב עמך בית-ישראל.

גואל חזק, הצל ומלט ופלט את שארית עמך בית ישראל, מהצר המר והצורר הזה, מהאויב האכזר הזה, הוא "איש צר ואויב, המן עמלק הרע הזה", ימח-שמו ונמח-זכרו.

שהוא הקלפה והזהמה שמכנסת בעולם חכמות-חיצוניות, ואפיקורסית, וחקירות, פנגד השם-יתברך, שרוצה להתגבר עתה חסוֹשֶׁלֹום בעקבות-משיחא, להכניס גם בישראל כפירות ואפיקורסית חסוֹשֶׁלֹום, על-ידי שממשיכין אותם ללמד ספריהם וחקמותיהם ולשונותיהם.

רבנו של עולם, אתה לבד ידעת את עצם הצרה הזאת, אתה לבד ידעת כי אין מי שיעמד בעדינו. על-פן יהמו מעיף ורחמיה עלינו, ועל כל עמך בית ישראל, שמך הגדול יעמד לנו בעת צרה.

חום וחנו ורחם עלינו והושיענו, כי אליך עינינו. וזכנו ברחמיה הרבים, לאמונה שלמה באמת, בתמימות

ובפשיטות, בלי שום חקירות וחקמות-
זרות כלל. רק נזכה לעבד אותך באמת,
לקיים מצותיך, ולעסק בתורתך, בעובדא
ובמלולא, בתמימות ובפשיטות, כל ימינו
לעולם.

מלא רחמים, "אמרי האזינה יהוה
בינה הגיגי. הקשיבה לקול שועי

מלכי ואלהי, כי אליך אתפלל".
הושיעה, אדוני המלך, אנא יהוה
הושיעה נא. אנא יהוה הצליחה נא. אנא
יהוה עננו ביום קראנו". יהיו לרצון
אמרי-פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי
וגואלי.

דַּעַם רַבִּינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְאַזְכֶּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן
בֵּין עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים
- הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבְּצִים -
לְצַדִּיקִים-אַמְתִּיִּים עַל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה

כִּי אַתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ

מַעֲלַת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל
בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אַמְתִּיִּים!

וְאֵל יִמְנַעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנַע! וְאֵל יַעֲכִבֵנוּ שׁוּם עֹבֵב!
וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרָדָא בְּעוֹלָם!

רַק נִזְכֶּה תְּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה:

לִילְךָ וְלִבָּא וְלְהַתְּאַסֵּף אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא
שֶׁל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים, הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבְּצִים
אֲצֶל הַצַּדִּיקִים-הָאַמְתִּיִּים בְּכָל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה.

(לקוטי-תפלות ח"ב כט)

מבאר בהתורה הנ"ל (ה"א רד): "שצריך כל אחד לקשר את עצמו,
להנקדה השיך ללבו בעת הזאת" וכו'.

כי הנקדה מאידה כפי העת והיום, ועקר הנקדה הוא התורה.
ועל-כן צריכין לקרות ולגמר הסדרא בכל שבוע,
עד שיגמרו כל התורה בכל השנה, וכן לעולם.

**כי הסדרא שבכל שבוע, מנהגת כל השבוע.
כי כל ימות השבוע, מקבלין חיות מהנקדה
שמאירה בהם, על-ידי קריאת אותו הסדרא.**

**כי כפי הנקדה שצריכין לקבל באותו השבוע –
כן היא הסדרא שהולכת באותו השבוע.
וכן מתנהג כל ימות השנה, וכן לעולם.**

נמצא: שכל ימות השנה, מקבלין חיות מהתורה, שהיא כלל הנקדה. וכל
שבוע ושבוע מקבלת מסדר מיוחד, וכן כל יום ויום מפרשה מיוחדת.
כי 'שבעה פרשיות' שבכל סדר, הם כנגד 'שבעת ימי השבוע'. שבכל יום
יום צריכין לקבל הנקדה מפרשה מיוחדת, וכן בכל שבוע מסדר מיוחד.
וכן בכל שנה מ'כלל התורה', שהוא 'כלל הנקדה', 'כלל השנה'.

(לקוטי הלכות, נשיאת כפים ה, כז)

*

דקדק רבנו ז"ל וכתב שם בהתורה הזאת (ה"א רד): "שעקר התקון, על-ידי שמקשר
את לבו, להנקדה השיך ללבו בעת הזאת", עין-שם.

וזה בחינת ה'סדרים של התורה', שקורין בכל שבוע ושבוע סדר אחר
בתורה; וגם הסדר נחלק ל'שבע פרשיות', כנגד 'שבעת ימי השבוע'.
הכל, כדי לקבל בכל שבוע ובכל יום, אור הנקדה השיך ללבו בעת ההיא דיקא, כנ"ל.

(לקוטי הלכות, מלמדים ד, ו-ז)